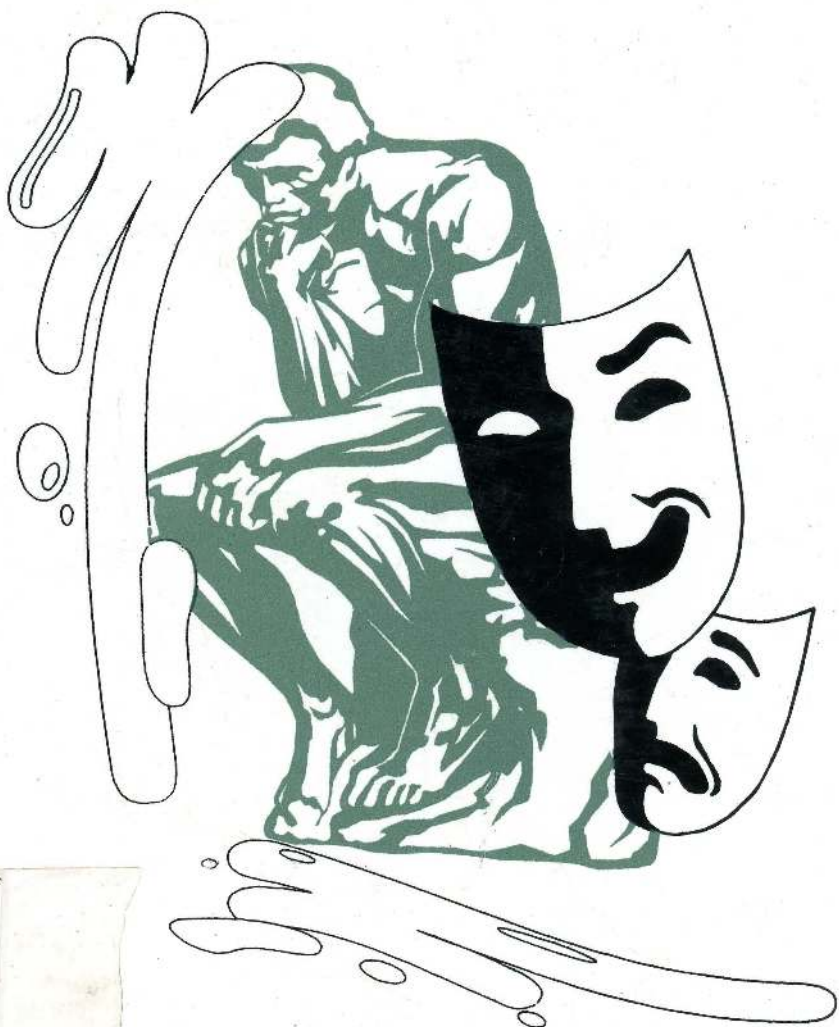


பேராதனை



அரங்க அளிக்கைகள்







பேராதனை

அரங்க அளிக்கைகள்

தமிழ்ச் சங்கம்

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம்

PERADANAI ARANGA ALIKKAIHAL
(Collection of drama scripts)

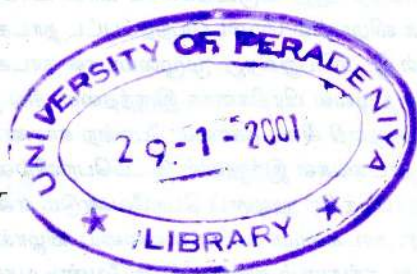
First Published : March 1998

Publishers : Tamil Society (97/98)
University of Peradeniya,
Peradeniya.

Printers : Techno Print
83, Hospital Road,
Kalubowila.

Price : Rs. 150/=

பதிப்புரை



ஈழத்தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்குப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் பெரும்பங்காற்றியுள்ளது என்றால் அது மிகையாகாது. பேராதனைத் தமிழ்ச்சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட நாளிலிருந்து ஏராளமான நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டு வந்துள்ளன. அறுபதுகளில் தமிழ்ச்சங்கம் நாடகப்போட்டிகளை மாணவர் மத்தியில் நடாத்த ஆரம்பித்தது. அன்றிலிருந்து இன்று வரை ஏராளமான நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டிருப்பினும் நூலுருவில் ஒரு நாடகப் பிரதியும் இல்லாதிருப்பதை ஒரு பெருங்குறையாகக் கருதுகிறோம்.

இன்று ஈழத்தமிழ் நாடக வளர்ச்சி பற்றி பேசுவோர் நாடகப் பிரதிகளின் பற்றாக்குறை பற்றி பேசத் தவறுவதில்லை. மேடையேற்றப்பட்ட நாடகங்கள் பற்றிய பதிவுகள் இருந்தாலும் பிரதிகள் இல்லாதிருப்பது ஒரு முழுமையான ஆய்விற்கு அல்லது விமர்சனத்திற்கு இடையூறாகத்தான் இருக்கும். அத்துடன் நாடகப் பிரதிகள் நாடக உலகிற்குள் புகும் இளம் கலைஞர்களுக்கு அவசியம் என்பது வெளிப்படையான ஒன்று. எனவே

தான் நாடகப்பிரதிகளை நூலுருவாக்கம் செய்யவேண்டும் என்ற அவா தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு எழுந்தது.

தமிழ்ச் சங்க நடவடிக்கைகள் சிலகாலம் தடைப்பட்டிருந்த பின் மீண்டும் தொன்னூறுகளின் ஆரம்பத்திலேயே புத்துயிர் பெற்றது. அதற்கு முன் மேடையேற்றப்பட்ட நாடகங்களின் பிரதிகள் கிடைக்காத காரணத்தால் கடந்த ஆறு வருடங்களாக மாணவர்களது தனித் திறமையால் நாடக விழாவில் மேடையேற்றப்பட்ட நாடகங்களுள் பத்து இத்தொகுப்பில் இடம்பெறுகிறது. முழுமையான நாடகப் பிரதிகள் கிடைக்காமை, சில தழுவல் பிரதிகளாக இருந்தமை, சில நாடகப் பிரதிகளை பிரசுரிக்க அனுமதி கிடைக்காமை போன்ற காரணங்களால் சில குறிப்பிடத்தக்க நாடகங்கள் இந்நூலில் இடம்பெறவில்லை. அவையும் பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் நூலுருப் பெறவேண்டும் என்பதே எமது அவா. இவைதவிர, நாடகவிழா தவிர்ந்த ஏனைய விழாக்களில் மேடையேற்றப்பட்ட நாடகங்களும் நூலுருப்பெறவேண்டியது அவசியமாகும்.

ஈழத்தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்கு பெரும்பங்காற்றிய பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளையால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட தமிழ்ச்சங்கம், அவரது நாடகங்களில் ஒன்றையும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெறச் செய்வதில் பெருமை கொள்கிறது. மேலும் பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகங்களை தயாரித்தவரும் மட்டக்களப்பு நாட்டுக்கூத்துகளை நவீன மேடைக்கமைய தயாரித்து வழங்கியவருமான பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனின் பிரபல்யம் பெற்ற நாட்டுக்கூத்துக்களில் ஒன்றான இராவணேசனும் இந்நூலில் இடம்பெறுகிறது. நாட்டுக்கூத்துகளும் அரங்க அளிக்கைகளின் ஒரு வடிவமாக கருதப்படுவதால் இத்தொகுப்பில் இடம்பெறுவது பொருத்தமாக இருக்கும் என நம்புகிறோம். இவ்வாறான பிரசுரிக்கப்படாத ஆக்கங்களின் நூலுருவாக்கம் காலத்தின் தேவை மட்டுமன்றி தமிழ் மக்களின் வரலாற்றுப் பதிவாகக் கூட அமைந்து விடும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மாணவர்களின் சொந்த முயற்சியால் உருவாக்கப்பட்ட இந்நாடகங்களை தொகுப்பதில் உதவிய குழுவினருக்கும், பேராசிரியர்கள் விரிவுரையாளர்களுக்கும், ஆலோசனை வழங்கியவர்களுக்கும் அச்சேற்றலில் உதவிய நண்பர்களுக்கும் சிறந்த முறையில் அச்சடித்துத் தந்த ரெக்னோ பிரின்டர்தாருக்கும் தமிழ்ச்சங்கத்தின் மனமார்ந்த நன்றிகள்

தமிழ்ச்சங்கம்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

அணிந்துரை

“இயல், இசை என்னும் இரண்டையும் கலந்து, ஒவ்வொரு கருத்தையும் கண்ணுக்குப் புலப்படும்படியாக அதற்கேற்ற ரூபாதாரங்களுடன் நடத்தி, நடித்துக் காட்டுவதே நாடகமாம் - நாடகத்தைச் சரியானபடி ஸ்வபாவமான பாவனைகளுடன் நடிப்பதைப் பார்ப்பதே மெத்தவும் மேலானது. ஒவ்வொரு தேசத்தின் குணரசானுபவமளவில் நாகரிகத்தை அளவிட்டுக் காட்டுவது நாடகமே. ஆகையால், நாடகந்தான் காணக்கூடாத வற்றையெல்லாம் பிரதியகூடித்தில் காட்டக் கூடிய அதிமனோவசீகரமான திவ்ய காவியமாம்” என்று மகாகவி பாரதி கூறுவது நாடகத்தின் ஆற்றலை எடுத்துக் காட்டுவதாகும்.

நாடகத்தை ஒரு சமூக நடவடிக்கை என்பர். சமூகப் பிரக்ஞையும் ஆற்றலும் கொண்டவர்கள் தங்கள் அனுபவங்களையும் சிந்தனைகளையும் சமூகத்தோடு பகிர்ந்து கொள்ள உவந்த கருவியாக நாடகத்தைக் கையாள்வர். கருத்துக்களைப் பரப்புவதற்கும் அவற்றுக்கு ஆதரவு திரட்டுவதற்கும்

மட்டுமன்றிப் பண்பாட்டையும் ஒழுக்கத்தையும் வளர்ப்பதற்கும் தமிழ்நாடகம் நீண்ட காலமாகவே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது.

சமூகத்தில் தாம் அவதானித்த குறைநிறைகளையும் அதில் எத்தகைய மாறுதல்களைத் தாம் காணவிழைந்தனர் என்பதையும் வெளியிட முனைந்த எமது பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் தமிழ் நாடகத்தின் பால் ஆர்வம் காட்டியதன் காரணத்தினால் அத்துறை இலாபமடைந்தது. இலங்கைத் தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்கான பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பங்களிப்புக் கணிசமானதாய் அமைந்தது. அத்துடன், நாடக அரங்கேற்றங்களின் மூலம் பெற்ற வருவாயைக் கொண்டு தமிழ்ச்சங்கம் மேற்கொண்ட சில கருமங்கள் அவர்களுடைய சமூக ஆர்வத்தை மேலும் துலாம்பரப் படுத்தின. ஆறுமுகநாவலர், சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, சுவாமி விபுலாநந்தர், பிரான்சிஸ் கிங்ஸ்பரி, பேராசிரியர் க.கணபதிப் பிள்ளை ஆகியோரின் பெயர்களில் பரிசில்கள் வழங்கப்படுவதற்கு ஏற்பாடு செய்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியரான சுவாமி விபுலாநந்தர் நாடகத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். ஆங்கில நாடக விற்பன்னரான சேக்ஸ்பியரின் நாடகத்தில் திளைத்து அவைபற்றி எழுதினார். நாடகம் பற்றிய வடநூற்கருத்துக்களையும் தமிழ்நூற் கருத்துக்களையும் வெளியிட்டார். 1926 இல் விவேகானந்தன் இதழில் வெளிவந்த விபுலாநந்தரின் 'மலையமான் சோழியவேனாதி திருக்கண்ணன்' என்ற சிறுநாடகம், 'பழந்தமிழ் மக்களுடைய வீரவாழ்க்கையை அவர்வழி வந்த இளைஞரும் இனிதின் உணர்ந்து கொள்ளுமாறு கண்ணாடிமுன்னிட்ட பொருள்போலக் காட்டுதற் கெண்ணி' எழுதப் பட்டது.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னோடியான பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் தமிழ்ப்பாடப் பொறுப்பாசிரியராக முதலில் அமர்ந்த வணக்கத்துக்குரிய பிரான்சிஸ் கிங்ஸ்பரி (அழக சுந்தர தேசிகர் எனத் தம் பெயரை வழங்கியவர்; சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளையின் புதல்வர்) தமிழ்ச் சங்க நாடகங்களைப் பழக்குவதிலும் அவற்றில் நடிப்பதிலும் ஈடுபட்டார். பாண்டவர் சரிதம், சந்திரகாசம், இராமன் கதை, மனோன்மணி ஆகிய நாடகங்களையும் அவர் ஆக்கியுள்ளார்.

1936 முதல் 1942 வரை பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியிலும் 1947 முதல் 1965 வரை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழ்த்துறை

தலைவராக விளங்கிய பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை, நாடக வடிவத்தினதும் பேச்சுவழக்கினதும் ஆற்றலைச் செவ்வனே புரிந்து கொண்டு தொடர்பாடலுக்கு அவற்றைச் சிறந்த முறையிற் பயன்படுத்தினார். பூர்வீகத்தேவரின் ரத்னாவலி என்ற வடமொழி நூலைத் தழுவி மாணிக்கமாலை என்ற நாடக நூலையும், சங்கிலி என்ற வரலாற்று நாடகத்தையும் எழுதிய பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, யாழ்ப்பாண மத்தியதர சமூக, குடும்பப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு பேச்சு வழக்கில் எழுதிய எட்டுச் சமூகநாடகங்களின் மூலமாக இலங்கைத் தமிழ் நாடகவரலாற்றில் முக்கியமானதோர் இடத்தினைப் பெற்றார்.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகங்கள் பலவற்றைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வாயிலாகத் தயாரித்து மேடையேற்றிய பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன், இலங்கைக் கலைக்கழக நாடகக் குழுத்தலைவராக விளங்கிய காலத்தில் அண்ணாவி மரபு நாடகங்களைப் பிரசித்தப்படுத்தியும் நாடகக் கருத்தரங்குகளை ஒழுங்கு செய்தும் நாடக எழுத்துப் பிரதிப் போட்டிகளையும் நாடகப் போட்டிகளையும் நடத்தியும் தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்குக் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பினை நல்கினார். எனினும், நாட்டுக் கூத்தினை நவீனமயப்படுத்தியமையே அவரது முயற்சிகளில் உயர்வானதாகப் போற்றப்படுகிறது. தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பில் மாணவர்களைக் கொண்டு அவர் அறுபதுகளில் மேடையேற்றிய கர்ணன் போர், நொண்டி நாடகம், இராவணேசன், வாலிவதை ஆகிய நாடகங்கள் பலராலும் பாராட்டப்பட்டன.

தமிழ்ச் சங்கம் நாடகத் துறையில் ஈடுபட்ட வரலாற்றையும் அதன் சாதனைகளையும் திரும்பிப் பார்க்கும்போது முதலில் கவனத்துக்கு வருபவர் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களே. நீண்டகாலமாகத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் பெருந்தலைவராக விளங்கிய அவர் அச்சங்கத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பெரும்பங்காற்றியவராவார். மாணவர்கள் நடித்த அவரது நாடகங்கள் 1936 முதல் இருபது ஆண்டுகளாக நாட்டின் பலபாகங்களில் மேடையேற்றப்பட்டன. 1948 இல் அவரது 'பொருளோ பொருள்' என்ற நாடகத்தை மேடையேற்றியதன் மூலம் கிடைத்த வருவாயைக் கொண்டே தமிழ்ச்சங்கச் சஞ்சிகையான இளங்கதிர் தொடக்கப்பட்டது. நானாடகம், இருநாடகம் என்ற தலைப்புகளில் அவரது சமூகநாடகங்களில் ஆறு அச்சேறியுள்ளன. தமிழ்ச் சங்கத்தினால் மேடையேற்றப்பட்ட சில நாடகங்களைத் தொகுத்து வெளியிடும் முயற்சியில் முனைந்த எமது மாணவர்கள்,

1955 இல் மேடையேற்றப்பட்டதும் எழுத்துப்பிரதியாகவே இருந்தது மான 'சுந்தரம் எங்கே?' என்ற பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகத்தினைத் தேடிப் பெற்று வெளியிடுவது தமிழ் நாடகத்தை வளர்ப்பதிலும் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தைப் பேணுவதிலும் அவர்களுக்குள்ள ஆர்வத்தைக் காட்டுவதாகும்.

தமிழ்ச் சங்கத்தின் பெரும்பொருளாளராகப் பத்து ஆண்டுகளும் பெரும் தலைவராக எட்டு ஆண்டுகளும் பணியாற்றி மாணவர் செயற்பாடுகள் அனைத்திலும் உற்சாகத்துடன் கைகொடுத்து உதவிய பேராசிரியர் வித்தியானந்தன், நான்கு நாட்டுக் கூத்துக்களை நவீனமயப்படுத்தி மேடையேற்றியமை நாடக வளர்ச்சிக்கான தமிழ்ச் சங்கத்தின் பங்களிப்புக்களுள் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கதாயிற்று. பல்கலைக் கழக மாணவர்களின் நாடக ஆற்றல் நன்கு துலங்கவும், தமிழ் நாடகத்தின்பால் தமிழரல்லாதார் கவனம் வெகுவாகத் திரும்பவும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தயாரித்த நாட்டுக் கூத்துக்கள் உதவின. அவை ஒன்றேனும் அச்சில் வெளிவரவில்லை. அவற்றுள் ஒன்றான இராவணேசனைத் தேடி இந்நூலில் சேர்த்துள்ளமை தமிழ்நாடக அரங்கத்துக்கான பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பங்களிப்பினைப் பதிவு செய்து வைக்கும் ஆர்வத்தினால் என்றே கருதுகிறோம்.

கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாகத் தமிழ்ச் சங்கம் நடாத்திவரும் நாடகப் போட்டிகள் நாடகத்துறையில் மாணவர் உற்சாகத்துடன் ஈடுபட உதவியுள்ளன. நூற்றுக்கணக்கான நாடகங்கள் மாணவர்களால் எழுதப்பட்டும் தயாரிக்கப்பட்டும் மேடையேற்றப்பட்டன. அவற்றுட் பல அச்சில் வெளிவரத்தக்க தகுதிபெற்றிருந்தன என்பது எமது அபிப்பிராயம். ஆனால், துரதிஷ்டவசமாக அவை காற்றோடு கலந்துவிட்டன. அவ்வாறு ஆகக்கூடாது என்ற உறுதியுடன் தமிழ்ச் சங்கத்தினருடன் க.நா.சண்முகநாதன், பா.பாலநந்தகுமார், கு.அன்ரனிதாசன், இரா.இரவிசங்கர் ஆகியோர் வலிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டமையின் விளைவாக வெளிவரும் இத்தொகுதியில் சமீபத்தில் தமிழ்ச்சங்கத்தில் அரங்கேறிய பத்து நாடகங்கள் இடம்பெறுகின்றன. அவற்றின் மூலமாகச் சில விடயங்களை விளங்கிக் கொள்ள வியலும்.

இளைஞர்களின் ஆக்கத்திறனையும் கற்பனை வளத்தையும் சமூக ஆர்வத்தையும் மேம்படுத்தும் எத்தனத்திலே பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்கம் குறிப்பிடத்தக்க பலனைக் கண்டிருக்

கிறது. சமகாலப் பிரச்சினைகள், முரண்பாடுகள், அவலங்கள், சபலங்கள், வீம்புகள் முதலானவற்றின்பால் எமது மாணவர்களின் பார்வை சென்றிருக்கிறது. அவர்களுடைய அவதானிப்புகளையும் அனுபவங்களையும் அபிலாசைகளையும் அவர்கள் ஆக்கியுள்ள நாடகங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. என்றுமில்லாதவாறான அவல வாழ்வுக்கு ஆட்பட்ட விடத்தும் அவர்கள் சலிப்படைந்து போன தாகவோ வெறும் புத்தகப்புழுக்களாய் ஒடுங்கி விட்டதாகவோ வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளினின்றும் நழுவி ஒதுங்கிவிட்டதாகவோ தோன்றவில்லை. பிரச்சினைகள் குறித்த அவர்களுடைய பிரக்ஞையும் அவற்றுக்கு முகம்கொடுக்காமல் ஆகாது என்ற விளக்கமும் விக்கினங்களை வென்று மானிடம் கரைசேரும் என்ற நம்பிக்கையும் உற்சாகம் அளிப்பனவாகவே உள்ளன.

வறுமை, அறியாமை, அச்சம், ஒற்றுமையீனம், சுயநலம் முதலான வற்றுக்கான காரணங்களையும் அவற்றைப் புறங்காணும் வழிமுறைகளையும் அவர்கள் செவ்வனே புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லமுடியாவிட்டாலும், அவற்றை ஒழிக்கும் ஆர்வம் மாணவர் மத்தியிலே துலங்குவது துலாம்பரமாகிறது. துன்பப்படுவோரிடத்தும் நசுக்கப்படுவோரிடத்தும் ஏமாற்றப்படுவோரிடத்தும் அவர்கள் காட்டும் பரிவு புலப்படுகிறது. ஒற்றுமை, கூட்டு முயற்சி மானிட நேயம் போன்றவற்றை வளர்ப்பதில் அவர்கள் நாட்டம் மிகுந்திருப்பது விளங்குகிறது. இலட்சிய வேட்கையினையும் எண்ணியதை முடிக்கமுனையும் இளமைத் துடிப்பினையும் தரிசிக்க முடிகிறது.

தாங்கள் அவதானித்தவற்றையும் தங்கள் அனுபவங்களையும் எண்ணங்களையும் ஏனையவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளும் மாணவர்களது ஆர்வத்தின் விளைவாகத் தோன்றியவையாகவே அனேகமான நாடகங்கள் காணப்படுகின்றன. போட்டிகளிற் பங்கெடுத்தற்பொருட்டு மட்டும் உருவாக்கப்பட்டவையாக அவை தோன்றவில்லை. நேரடியாகச் சொல்லச் சங்கடமானவற்றை குறியீடுகளையும் உருவக உத்திகளையும் கையாண்டு சொல்லும் வல்லமை கவனத்துக்குரியதாகும். அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் கலைநயம் மிளிர்வதையும் கற்பனைத் திறன் துலங்குவதையும் கண்டுமெச்சிக்களிக்கக்கூடியதாக உள்ளது.

இன்றைய எமது வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் பலவற்றைப் பற்றிய இளைஞர்களின் பார்வைகளையும் அவர்களது நியாயங்களையும் விளங்கிக் கொள்ள விழைவோர்க்கு இத்தொகுதியிலுள்ள

அவர்களுடைய பத்து நாடகங்களும் பல்லாற்றாணும் உதவக் கூடியன. இந்நாடகங்களைப் பெருமைக்குரிய சாதனைகள் என்று ஏற்றுக்கொள்ளா விட்டாலும், அவற்றை ஆக்கியவர்கள் தங்களையும் தங்களளுடைய அனுபவங்களையும் ஒளிவுமறைவின்றித் தைரியமாக வெளிக்காட்டியிருப்பதன் வாயிலாக அவர்கள் எந்தச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களோ அந்தச் சமூகத்தின் புத்துருவாக்கச் செயற்பாட்டுக்கு உதவியிருக்கின்றனர் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

பல இடர்களுக்கிடையே பயனுள்ளவகையில் இந்நாடகத் தொகுதியை வெளியிடும் இளம்மாணவர்களைப் பாராட்டாதிருத்தல் சாலாது. அவர்களது அறுவடையைத் தமிழ் பேசும் உலகம் உவந்து வரவேற்குமென நம்புகின்றோம்.

சி.தில்லைநாதன்

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

01.03.1998.

பொருளடக்கம்

சுந்தரம் எங்கே?	01
இராவணேசன்	41
இப்படிக்கு உணர்வுகள்	65
திக்குத் தெரியாத காட்டில்	77
வரும்	91
கட்டு	103
மீண்டும் மீண்டு	117
காட்டாறு	133
அரும்பு	153
குழப்பம்	167
அகங்களும் முகங்களும்	185
கோதுடைக்கும் குஞ்சுகள்	203
1947 முதல் 1997 வரை	
பேராதனை அரங்க அளிக்கைகள்	217

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

10
15
20
25
30
35
40
45
50
55
60
65
70
75
80
85
90
95

Faint, illegible text in the middle section of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

பேராசிரியர்
க.கணபதிப்பிள்ளையின்

சுந்தரம் எங்கே?

மேடையேற்றம் : 1955 / 56

பாத்திரங்கள்

- அருணாசலம் : காணி பூமியுள்ள பணக்காரன்
- சிவக்கொழுந்து : அருணாசலம் மனைவி
- நாவேந்தன் : அருணாசலம் மகன், பல்கலைக்கழக மாணவன்
- திலகவதி : அருணாசலம் மகள்
- சுந்தரமூர்த்தி : அருணாசலத்தின் மருமகன், அவர் தங்கை செல்லாச்சியின் மகன்
- கந்தையா : அருணாசலம் வீட்டுப் பணியாள்
- செல்லாச்சி : அருணாசலம் தங்கை
- பவானி : செல்லாச்சியின் மகள், அருணாசலம் மருமகன்
- சுப்பையா : பண்டிதர் அருணாசலம் வீட்டார்க்கும் செல்லாச்சி வீட்டார்க்கும் நெருங்கிய நண்பர்
- நடராசா : சுந்தரமூர்த்தியின் நண்பன்
- பழனிவேல் : சுந்தரமூர்த்தியின் நண்பன்
- சண்முகவடிவு : பழனிவேல் தங்கை
- சியாமளா : சண்முகவடிவின் கூட்டாளி



பாட்டு

அலகிலா ஆசையினால் அலைந்துமிகப் பொருள் தேடி
மலர்ந்தபணப் பெருமையினால் மாந்தர்தமைக் கணியார்காண்
அலமந்து நொந்துநிற்கும் அருஞ்சுற்றம் புறக்கணித்துத்
துவங்குபெரு மின்பங்கள் துய்த்தலையே கருதிநிற்பார்

பணக்காரர் ஆசைதனைப் பகருதற்கோர் எல்லையுண்டோ
கணக்கேது மில்லாது கட்டுவார் மனக்கோட்டை
உணக்கூட நேரமதும் இல்லாத வகையுழைத்துச்
கணப்போதும் தாமுயரக் கருதிவழி தேடிநிற்பார்.

கதை நிகழிடம் : பருத்தித்துறை, அருணாச்சலம் வீடு. அருணாசலமும் அவர் மனைவியார் சிவக்கொழுந்துவும் நடைசாலையி லிருந்து கதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அருணாசலம் ஒரு சார்மனைக் கதிரையிலிருந்து கொண்டு ஒரு கடிதத் தைத் தனக்குள் படிக்கிறார். அருகிலுள்ள மேசையில் கணக்குப் பொத்தகங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றிலொ ன்றை அவர் மனைவியார் சிவக்கொழுந்து எடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

அருணாசலம் : (கடிதத்தை மனைவியாருக்குக் காட்டிக் கொண்டே) இஞ்ஞை பார், என்ன நடந்திருக்கெண்டு. சிலாபத் தோட்டத்திலை பெரிய தொந்தறவெண்டு கங்காணி எழுதிறான். வேலைக்காறர் தேங்காய் புடுங்க போட்டே னென்டாங்கள். முந்தி முந்தியென்டால் மலையாளத் தான் இருந்தான். ஒழுங்காய் விசயம் நடந்து வந்தது. இப்பவென்டால், ஒரு நீதி நியாயமில்லாமல் நடக்கிறார் கள். என்ன செய்யிறது? தேங்காய் விலையும் இறங்கி விட்டது. கையிலைதான் கடிக்கப் போகுது... எண் டாலும்.....

சிவக்கொழுந்து : அந்த அந்ராசபுரத்து நெல்லு என்னவாய்ப் போய்ச்சுது? அதைப்பற்றி நீங்களொண்டும் பேசாமலிருக்கிறியள். அதை அங்கை வித்துப் போட்டானோ அல்லாட்டி இஞ்ஞை கொண்டாறாங்களோ?

அருணா : கொண்டாறமெண்டு எழுதியிருந்தாங்கள் இன்னும் வந்தபாட்டைக் காணவில்லை. அங்கையும் இந்தமுறை

விளைச்சல் அவளவு நல்லாயில்லை. விழுந்து முறிஞ்சு இஞ்ஞை கட்டிக்காவாமல், அங்கை அவன் கவுண் மேந்துக்கு பன்ரண்டு ருவாய்ப்படி வித்துவிட்டாநல்லது. அதோடை இஞ்சை ஆர் பாக்கிறது. காசுக் கணக்குப் பாக்க இருக்கிறமேயொழிய சாமான் சட்டியைப் பேண ஆரும் இருக்கிறமே... எத்தினைக்கெண்டு நானொருநதன் கையடிக்கிறது.

சிவக்கொழுந்து : துவங்குது காத்தாலை விடிய. என்ன? ஆம்பிளை யளைப் போல கொடுக்கைக் கொண்டு தோட்டத் துரவு வளிய போய் நிக்கச் சொல்றியளே! வீட்டுக்கை அடை பட்டுக் கிடந்து கொண்டு விடிஞ்சாப் பொழுதுதிக்கு அவிச்சவிச்சுக் கொட்டுறதுதானே என்றை வேலை. நேரத்துக்கு நேரம் வயித்திலை விளுந்தால் என்னதான் சொல்லமாட்டுது.

அருணா : உன்றை சோத்திலைதான் தங்கிக் கிடக்கிறன்.
சிவக் : அந்த நாக்களிலை தமிழைப் படிப்பிச்சதுபோலை கொஞ்ச இங்கிலீசைப் படிப்பிச்சதுகளே. இந்தப் புறு புறுத்த தண்ணி குடியாமல் காலங்கழிச்சிருக்கலாம். அது கிடக்க, நெல்லியடிக்கடை வாடை வாங்கியாச்சதோ? போன மாசமும் தரயில்லை. அவன் கரவெட்டியானையும் நம்புறதே.

அருணா : அதெல்லாம் முந்தநாள் கொண்டந்து தந்திட்டான். அதுக்குள்ளை மறந்து போனியே? இந்த வீட்டிலை இருக்கிறதெல்லாம் அறணையள். அடிக்கொரு மறதி.

சிவக் : சொன்னாப் போலை மறந்து போனன். இவன் எங்கடை ரேவடியில் கிட்டங்கிக்காறன் என்ன சொன்னவன். கதையிக்கை கதை யாழ்ப்பாணத்துக் கிட்டங்கி வாடையும் ஆறுமாசமாய் வரயில்லை. ஆரேனும் வாங்கப் போனதே.

அருணா : அவன் சலூலக் கந்தையன் போனான் காலமை. இன்னுங் கானயில்லை. கொடிகாமம் வஸ்ஸிலை வருவானாக்கும் அது சரி. பளையித் தோட்டத்துத் தேங்காய் வித்த காசைக் கொண்டாவன். அவன் கிராமக் கோட்டடிக்க கதிராமன் ஒரு பத்தாயிரம் நோட்டுக்குத் தாருங்கோ அண்ணை எண்டு கேட்டான். ஆள் நல்ல நறு வீசான ஆள். அதுக்கு அவன் கேட்ட தொகையைக் குடுக்கிறதுக்கு என்னட்டை ஒரு மூவாயிரம் குறையுது. அந்தத் தேங்காய் காசிலை தாவன். பேந்து பாப்பமெல்லாததையும்.

- சிவக் : முறைக்கு முறை உப்பிடித்தானே என்றை காசெல்லாத்
தையுமெடுத்து விளையாடிக்கொண்டு திரியிறியள்.
முந்தித் தந்த ஒண்டுக்கும் இன்னுமொரு வழக்குக்
கணக்கைக் காணயில்லை. இன்னும் வறுகிறதெண்டு
நிக்கிறியள். என்ன எனக்குத் தெரியாதோ குடுத்து
காணாதெண்டு தங்கச்சியாருக்கு இன்னுங் குடுக்க
வாக்கும்.
- அருணா : அதுகள் உன்றை காசைத்தானே நம்பியிருக்குதுகள்.
செத்தேன் சிவனே என்று கிடக்கிறதுகளைப்பற்றி உனக்
கென்ன கதை.
- சிவக் : அப்ப அவவின்ரை பொடியன் மலை போலைப் படிப்புப்
படிச்சதுக்கெல்லாம் எங்கெயிருந்து காசு வந்தது?
ஏச்சண்டுப் படிப்புகளும் அவையளும். அந்தப் பவா
னிப் பெட்டை கண்டாலும் ஏன்நாயே என்று திரும்பியும்
பாக்குதில்லை. உதுதான் கடவுள் குடுத்துப் பாக்கிற
தெண்டது.
- அருணா : சும்மா அவட்டாமல் காசைத் தருகில் தா. அல்லாட்டிப்
பெட்டியிக்கை பூட்டி வைச்சிட்டு அதுக்கு மேலையிருந்து
சாப்பிடு. அதோடை உந்தப் பழக்கத்தை பிள்ளையளுக்
கும் பழக்கி வைச்சுவிடு.
- சிவக் : (ஏதோ யோசித்து விட்டு) தம்பீ, தம்பீ
(உள்ளே என்னனை அம்மா சொல்லன்)
இஞ்சை ஒருக்கா வந்திட்டுப் போ.
(நாவேந்தனும் திலகவதியும் வருகின்றனர்)
மெய்யே தம்பி! கடைக்குப் போய் சீலை வாங்கிக்
கொண்டு வாடா எண்டன் இஞ்சை உடுக்கிறதுக்கு
மொண்டுமில்லை. எல்லாம் கந்தலாய்ப் போச்சு. இந்த
வீட்டிலை “ஆம்பிளையில்லை, பாம்படிக்க அடியெடி
மச்சாள் பிறப்படலையிலை எண்டது” போலைதானே.
- நாவேந்தன் : அப்ப நேத்து வைக்கச் சொன்ன அந்த நூறு ருவாயையும்
கொண்டு போகட்டே.
- சிவக் : டேடே! அதைத் தொடாதே. பால்காறியின்ரை கடன்
குடுக்க வைச்ச காசு (சாடையாய்) கொப்பாட்டை
வாங்கிக் கொண்டு போடா.
- அருணா : மேனே மாசத்திலே நூறு ருவாய்க்கோ பால் குடிபடுது.
உனக்கென்னும் விளங்கயில்லையேடா அது

பெட்டிக்குள்ள போறதுக்கெல்லே. (மகளைப் பார்த்து) இஞ்சை தங்கச்சி, அண்டைக்கு உன்னட்டைத் தந்த காசைக் குடுபிள்ளை. அம்மா தனக்குத் தானே பொன்னாடை போர்த்தப் பொறாவாம். மம்..... (பெருமூச்சு) ஆசைப்பட்டதைச் செய்து முடிக்கட்டன். ஏதோ யேளை என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே!

சிவக் : (கோபத்துடன் மகளைப் பார்த்து) உன்னை யாரடி இஞ்சை வரச் சொன்னது. உனக்கென்ன சொல்லிப் போட்டு வந்தனான். அவள் அரிசி தீட்ட வந்தவர் மடியிக்கை அரிசியைக் கட்டிக் கொண்டு போனாளோ தெரியாது. இஞ்சை என்ன வாய்பாக்க வந்தனியே..... அப்பாவின்றை செல்லங்கள். (திலகவதி, முன்னுக்குத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பின்னலை விஞ்சு எனப் பின்னே எறிந்து உடம்பைக் குலுக்கிக் கொண்டு உள்ளே செல்கின்றாள். நாவேந்தனும் காசை எடுப்பதற்காக உள்ளே செல்கின்றான். அருணாச்சலம் தொடர்ந்து கடிதத்தைப் படிக்கின்றார். சுந்தரமூர்த்தி உள்ளே வருகின்றான். அருணாச்சலம் அவனை வரவேற்று ஆசனத்தில் அமரச் செய்கின்றார் அப்போது வீட்டுக்குள்

திலகவதி : அப்பா..... அப்பா இஞ்சை பாருங்கோ அண்ணன்..... அப்பா

நாவேந்தன் : அவள் சும்மா அப்பா

சிவக் : (பல்லை நெறுமிக் கொண்டு) ஆருக்கும் பயம் கியம் இருந்தாத்தானே அப்பா வளத்த செல்வ வளப்பு (வீட்டுக்குள் செல்கின்றாள். அப்போது அருணாசலமும் சுந்தரமூர்த்தியும் சிவக்கொழுந்து செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். பின்னர் இருவரும் திரும்பி தற்செயலாக ஒருவரை யொருவர் பார்த்துப் புன்முறுவல் புரிகின்றனர்)

அருணா : (நிலைமையைச் சமாளித்துக் கொண்டு தம்பி, சுந்தரம் அந்தப் பரந்தன் வயலைப் பற்றிக் கவனிச்சனியே என்ன தம்பி இந்த முறை குள இஞ்சினிர்ப்பாட்டிக்காறார் பெரிய பிரளி பண்ணிப் போட்டாங்கள். திடல் பக்கத்து வயலுக்கு தண்ணி எண்ட மணமும் ஏறுதுமில்லை. .. சறுக்கிப் போட்டுது. அதோடை மூண்டாம் வாய்க்கால்காறர் இராவிராவாய் தண்ணியை வெட்டி விடுறாங்களாம் தங்கடை வயலுக்கு. இப்பிடியெல்லாம் நடந்தால் என்ன செய்யிறது. வீண்பாடாய்த்தான் முடியப்போகுது.

- சுந்தரமூர்த்தி : இல்லை மாமா நான் அங்கை எஞ்சினியரட்டை எல்லாத்
தையும் சொல்லியிருக்கிறேன். நீங்கள் ஒருதரம் போய்
அவரைக் காணுங்கோ. நேரை போய்க் கண்டால்தானே
ஏதும் நடக்கும். இது சொல்லத்தான் இப்ப வந்தனான்.
- அருணா : அது சரிமேனே இப்பிடி முறைக்குமுறை விளையாட
விடக்கூடாது. அதுக்கேதும் செய்து விடு இனியாவது
ஒழுங்காய் நடக்கட்டும்
- சுந்தர : இனி அப்படியொண்டும் வராது. நீங்கள் ஒண்டுக்கும்
யோசியாதையுங்கோ.
- அருணா : ஓ...ஓ... அது சரி.... கொம்மாவுக்கு ஏதோ வாதப்
பிடிப்பாம். இப்ப எப்பிடி? அங்கை வந்து பாக்க எங்கை
நேரம்? ஓரப்பன் ஓடியாடித் திரிஞ்சால் அந்த நாசமறுத்த
இரத்தக் கொதிப்பு வந்திடுகிது. நான் எல்லாத்துக்கும்
ஒருக்கா அந்தப் பக்கம் வாறன். பிள்ளை பவானி
இருக்கிறாள் தானே வீட்டு வேலையெல்லாம் பாக்கிற
துக்கு. இவ என்னத்துக்கு இன்னும் கண்டபடி ஓடித்திரி
வான். ஒரு இடத்திலை ஆறுதலாய்ப் படுத்திருக்கச்
சொல்லு.
- சுந்தர : அங்கை அவ தான் தான் இப்பவும் பனங் காணியைப்
பாக்கவேணும். வேலி விராயை அடைக்க வேணுமெண்
ணாறா. சும்மா இப்பிடிவெய்யில் வளிய நீண்டால்
வருத்தம் வராமல் என்ன செய்யும். நாங்களும் சொல்
லியே சொல்லிப் பாத்தம் கேட்டாத்தானே.
- அருணா : அது சாதிக்குணம் தம்பி. சொல்லுச் சுதந்திரம் கேளாதுகள்
எதுக்கும் நானொருக்கா வரத்தான் வேணும். நீயேன்
உதிலை தலைப்போடுறாய் (நாவேந்தன் வருகிறான்)
தம்பி இன்னும் சீலைக் கடைக்குப் போகயில்லையோ
அவர் சுந்தையாபிள்ளை எங்கை. அவன் அத்தான்
(எழும்புகின்றார்)
- நாவேந்தன் : அம்மா அவரைக் தங்கராசா கடைக்கு அனுப்பியிருக்
கிறா. (அருணாச்சலம் வீட்டுக்குள் செல்கின்றார்)
- நாவேந்தன் : (சுந்தரமூர்த்தியைப் பார்த்து) என்ன ஒரு புது வான்காட்
வாங்கியிருக்கிறீங்களாம். அது சரியாய் பெற்றோல்
குடிக்கிற கார். என்ன ஒரு கலனுக்கு 5 கட்டை ஓடுமே.
- சுந்தர : சை சை அது 21 - 5 மைல் வேலை செய்யுது. நீ டிகிரி
எடுத்தாப்பிறகு நல்லாய் காரை வாங்கியோடு. திரும்பி
யெப்ப பேராதனைக்குப் போறது? பள்ளியிலே கொஸ்ற

றல் சாப்பாடு பிடிச்சுக் கொண்டுதோ. என்ன உங்கினை உன்னைக் காணக் கிடைக்குதில்லை.

நாவே : எங்கை எனக்கு வரநேரமில்லாமல் போச்சு. கொஞ்ச friends வந்தார்கள். அங்கினை கீரிமலை அவங்களைக் காட்டிப் போட்டு நேற்றுத்தான் அனுப்பினான். ஒரு நாளைக்கு officeக்கு வாரனெ.

இப்ப நீங்கள் எங்கை போறியள்? நெல்லியடியுக்கை ஒரு அலுவலிருக்கு.

சுந்தர : வீட்டைதான் போறன். சரி அப்ப வாவன். பின்னைப் போயிட்டு போவம்.

நாவே : ஒழுதுக்கார்தானே. ஆக மிஞ்சினால் ஒருகலன்பெற ரோலை நான் ஊத்திப்போட்டுப் போறன்.

(கந்தையா அம்மான் ஒரு தட்டத்தில் சோடாவும் சிகரெட் பக்கெற்றும் கொண்டு வந்து அவருக்குமுன் வைக்கிறார். நாவேந்தன் இரகசியமாக இரண்டு சிகரெட்டுக்களை எடுத்து சட்டைப் பைக்குள் போடுகின்றான் சோடாவைக் குடித்துக் கொண்டே)

சுந்தர : என்ன கந்தையா அம்மான், வரவர மெலியிராய். ஏதுங் கவலைகிவலையோ.

நாவே : சீசீ அவருக்கென்ன கவலை. அவர் பாடு தான் வேட்டை. ஆனால், ஊர் அலுவல் கனத்துக் கொண்டுது. மாட்டுத் தரகும் போயிலைத் தரகும் ஒரு சிறு கலியாணத் தரகும் இடைக்கிடை பார்க்கிறார்.

கந் : உந்தப் பொடியன்ரை கதையைக் கேளாதே. உதுகள்கரை பேசுறதெல்லாம் உப்பிடித்தானே.

★ இன்னிடத்தில் இடம்பெற வேண்டிய நாடகப் பகுதி மூலப்பிரதியில் இல்லாதுள்ளது. ★

செல் : இருக்குமடி பிள்ளை. கொய்யா இருந்த காலம் தொடக்கம் எங்களுக்குத் திரிவைச்சுக் கொண்டுதானே திரியுது. அவவின்ற காசை எங்கடை அண்ணன் இஞ்சை கொண்டந்து தந்திடுவார் எண்டாக்கும் அவவும் எங்களை காலுக்கை போட்டு மிதிக்கலாமெண்டு பாத்தா. ஆனால் கொய்யா செய்த புண்ணியம் என்றை பிள்ளையள் நல்லா வந்திட்டுது. இனிமல்தான் பாக்கப் போறன் என்றை ஆசை மச்சாளின்கரை கூத்தை.

- சுந்தர : சும்மா அலம்பாதையெணை. அந்த மனுசியேதோ உன்னைக் கேட்டதே. சும்மாகிடவன்.
- செல் : ஏன் உன்ரை மாமி உனக்கும் ஏதோ பசை வைச்சிட்டாவோ பெரிய உருக்கமாய்ப் பேசிறா.
- பவா : பண்டிதருஞ் சொன்னவர் இவர் இடைக்கிடை அங்கை போறதெண்டு. மச்சாளோடையும் ஒளிச்சு மறைச்சுக் கதைக்கிறாரோ தெரியயில்லை.
- செல் : இருக்குமடிபிள்ளை இருக்கும். இந்த நாளையில் பொடி பெட்டையள் என்ன மாய் மாலம் எல்லாம் செய்யுதுகள்.
- சுந்தர : (பொய்க்கோபத்துடன்) உங்களுக்குவேற கதையில்லையே. ஊர்த் தொளவாரம் பேசறது தானே தொழில். போய் உங்கடை வேலையைப் பாருங்கோவன்.
- பவானி : இஞ்சை பாரன் அம்மா மாமியைப் பேசின உடனை முசலுக்குப்புல்லுக்குத்தினது போலை இவருக்கு வார கோவத்தை.
- சுந்தர : (சிரித்துக் கொண்டு ஆறுதலாய்) பிள்ளை கண்ணாடி வீட்டிலை இருக்கிறவன் மற்றவன்றை வீட்டுக்குக் கல் லெறியப்படாது (பொய்க்கோபத்துடன்) போடி உள்ளே
- பவானி : மாட்டேன் (உடம்பை நெளித்துக் கொண்டு தன் தாய்க் கருகில் போகின்றாள். அப்பொழுது குடையும் கடதாசிக் கட்டும் கையுமாய் பண்டிதமணி சுப்பையா வந்து நடை சாலையில் தன் செருப்பைக் கழற்றி விட்டுக் குடையை ஒரு பக்கத்தில் சார்த்துகின்றார். அப்பொழுது)
- செல் : வாருங்கோ வாத்தியார் வாருங்கோ. கதிரையிலை இருங்கோ (அப்பனே முருகவேளே என்று சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறார்)
- பண்டிதர் : குழந்தைகள் தங்கள் சேஷமம் எப்படி தம்பி, எப்போது யாழ்ப்பாணத்திருந்து வந்தாய்? இந்நாட்களில் தங்கள் மாமா அவர்களைப் பார்த்ததுண்டோ?
- பவா : (பரிகாசமாக) அவர் நேத்தும் போய் வந்திருக்கிறார். எல்லாத்துக்கும் வசதியாய் இப்ப ஒரு சுன்னாக வண்டில் அவிட்டிருக்கின்றார்.
- பண் : என்ன சுன்னாகத்து வண்டியா? அண்ணாவை ஏன் பரிகாசம் பண்ணுகின்றனை.
- செல் : அது ஒரு பெரிய கார் வாத்தியார். அதுக்குத்தான் இவள் அவன் தமையனை போட்டுப் பகிடி பண்ணாள்.

பண் : மூத்தோரை இகழ்வது சரியன்று. என்றாலும் பெண்களுக்கு நகையுணர்வு இருப்பது நல்லதே; பொருத்தத்துடன் அதிருந்தால் தாம்பாத்ய சச்சரவுகள் ஏற்படாது. அதனைத் தடுத்தற்கேற்றதோர் தக்கமருந்தன்றோ.

பவா : என்ன நகையோ வாத்தியார்.

சுந் : தொடங்கிவிட்டுது சங்கடம். இனி அவளுக்கு பென்யுள் நினைவுதான் வரும்.

பண் : அந்நகையன்றுயான் கருதியது. சிரிப்பினையும் நகையென்பர்.

கலித்தொகையில் பாலைப்பிரிவில் ஓரிடத்தில்

“கொல்வான் போல் நகைக்கூட்டம்

செய்தானக் கள்வன் மகன்” என்றார் புலவர் அங்கு நகையென்பது சிரிப்புக்கு நின்றது. சிலப்பதிகாரத்திலும் “நகைவேளம்பர்” என்பது சிரிக்கச் செய்யும் கம்பங் கூத்தாடிகளைக் குறித்தது. பிள்ளாய்! நான் ஆபரணங்களைக் குறித்தேன் அல்லேன். சிரிப்பினையே குறித்தேன்.

சுந் : நீங்கள் குறியுங்கோவன். அவள் இனி என்னை விடாள் உயிரை வாங்கத்தான் போறாள்.

பண்டி : சத்தியமாய் நான் இதை நினைக்கையில்லைத் தம்பி. இது போலவே தான் நேற்றும் நான் ஒரு கூட்டத்தில் பேசிய பொழுதும் என் பேச்சில் சிலேடைப் பொருள் கண்டு ஒரு மோட்டுப் பண்டிதன் தகாத சில கடாக்களை எழுப்பினான்.....

புன்மையைக் காட்டி விடும் என்ற செய்யுள்தான் என் நினைவுக்கு வந்தது. இற்றைஞான்று எல்லோரும் பண்டிதர் தானே.

பவானி : அது பிறாக்கற் பண்டிதராக்கும். வாத்தியார்.

பண் : ஆம். உண்மையான பண்டிதரும் பண்டிதரெனத் தம்மைக் கருதுவோரும், தமக்குப் பண்டிதர் பட்டம் தாமே வழங்கிக் கொள்ளுதலும் பிறநாட்டில் தமக்கு பண்டிதர் பட்டம் தந்தனர் எனச் சொல்வோரும் பண்டிதரெனச் சாற்றிப் பறையறைந்து திரியும் காலம் இஃதன்றோ.

பவா : சபாஷ் வாத்தியார் சபாஷ்.

- சுந்தர : பண்டிதர் எப்பவும் நாய்கடி பூனைகடி தானே. ஒருத்தரை யொருத்தர் குறைச்சக் கதையாட்டால், பின்னுக்கு நிண்டு குத்தாட்டால் அவர் பண்டிதருமல்ல தமிழ் படிச்சவரு மல்ல.
- பண் : இப்ப நான் இருக்கிறன் தம்பி மற்றைப் பண்டிதர்மார் போலையல்ல.
- பவா : சோதினை எடுக்காத்திலையாக்கும்
- செல் : அங்கை பாரவளை. பெரிய மனிசரோடை உங்களுக் கென்னடி கதை. உங்களைப் பாத்து சிக்கனம் கைம்பெண் டாடிச்சி வளத்த கழுதையள் எண்டு சொல்லப் போகுது கள்.
- பண் : இல்லைப்பாருங்கோ. தம்பி சொல்வது சரி இதெல்லாம் இந்த அரைகுறைப் பண்டிதராவை வந்த பகடு. மக்களி டையே கற்றோர்க்கு மதிப்பு குறைந்துவிட்டது.
- பவானி : நீங்கள் தானே சொல்லுறியள் பண்டிதர்மாரால் வந்த தெண்டு பேந்தேன் அவைகளைப் பேசறியள்.
- பண்டிதர் : அதுவும் உண்மையே.
- செல் : சொடு சொடென்று அவளின்ரை வாயைப் பார்.
- பண் : சிறுபிள்ளைகளை ஏசக்கூடாது. உண்மையை ஆராய்ந் தறிவதற்கே அப்பிடி அவர்கள் கதைப்பர். அதை நாம் தடுத்தல் தகாது.
- செல் : இந்தாருங்கோ வெத்திலையைப் போடுங்கோ.
(சுந்தரமூர்த்தி பண்டிதரின் தொணை தொணைப்பை பொறுக்க முடியாது எழுந்து வீட்டுள்ளே செல்கின்றான். அங்கிருந்து கொண்டு)
- சுந்த : தங்கச்சி பவானி இஞ்சையொருக்கா வந்திட்டுப் போ.
(பவானி பேசாதிருக்கின்றாள்)
- சுந்த : பவானி! இஞ்சைவாவெண்டால்....
Switch Key தாவன்றி. ஒளிச்சு வைச்சிட்டு அவவின்ரை விளையாட்டு.
- பவா : எனக்குத் தெரியாது.
- சுந்த : இஞ்சை வாவெண்டால் வாறதுக்கு ஞாயம் கதைக்கிறாய்.
- பவானி : (கொஞ்சத் தூரத்துக்கு உள்ளே சென்று) switch key இப்ப என்னத்துக்கு. Queen வீட்டே போறியோ.

- சுந்த : இதுதான் எனக்குக் கோவம் வாறது. நல்லபிள்ளை இஞ்சவா. அவசரமாய் வெளிக்கிட வேணும்.
(பவானி உள்ளே செல்கின்றாள். இவையெல்லாவற்றையும் பண்டிதர் அவதானிக்கின்றார்)
- பண்டிதர் : (ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் செல்லாச்சியைப் பார்த்து, சொல்ல மறந்து போனன் பாருங்கோ. உங்கினை ஒரு கதையுலாவுது, தங்கச்சி சொன்னது போலை தம்பி மாமன் வீட்டை அடிக்கடி போறாராம். ஊரெல்லாம் பெரிய கதையாய்க் கிடக்கு. நீங்கள் இதைப்பற்றி கொஞ்ச மாவது யோசிக்கிறதில்லையோ
- செல் : என்ன வாத்தியார் விளங்கச் சொல்லுங்கோவன். நீங்கள் பேசுறது எனக்கொண்டும் விளங்கயில்லை.
- பண் : என்ன தெரியாதது போல பேசறியள். எங்கடை தம்பி இருக்கிறாரே - உங்கடை மேன் - முந்தி முந்தியைப் போலை அல்ல இப்ப மாமன் வீட்டை அடிக்கடி போய்த் திரியிறாராம்.
- செல் : அண்ணன் வீட்டையே. அவன் மச்சானுக்கு பள்ளிக்கூட லீவு. அவனைப் பாக்கப் போறவணாக்கும்.
- பண் : (தெரியாததுபோல) ஓ...ஓ அப்படியுமிருக்கும். ஆனா வேறை மாதிரியும் கதையள் உலாவுது.
- செல் : அதென்ன வாத்தியார். விளங்கச் சொல்லுங்கோவன்.
- பண் : (ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் இரகசியமாக) உங்கடை மரு மேள்ப்பிள்ளையோடை நல்ல கொண்டாட்டமாம். எல்லாருமாய் ஒருமிக்கப் படம்பாக்க யாழ்ப்பாணத் துக்கும் போறதாம். அதுதான் பிள்ளை நீயுமிது விஷய மாய் முழிப்பாய் இருக்கவேணும். இந்த வீட்டு நன்மை தீமையளைப் பார்க்க நீயொருத்தி தான் இருக்கிறாய். வேறை ஒருதரும் எட்டியும் பாக்காதுகள்.
- செல் : ஓகோ இதுக்குத்தானோ அவர் பெரிய கார் வாங்க வேணும் என்று நிண்டவர். அதுதான் அவள் தங்கைக் காரியும் இவனைப் பகிடி பண்ணுறது சாய் இதுகளை நானும் கவனிக்கயில்லை வாத்தியார்.
- பண் : எண்டாலும் போறது நல்ல இடம்; இனத்துக்குள்ளை, பொருள் பண்டமும் கிடக்கு. ஆனால் தங்கச்சிக்காரியையும் அவர் பாக்கத்தானே வேணும். அவருக்கு வாற சீதனத்தில அவளுக்கும் எங்கையாவது பாத்து முடிச் சிட்டுப் போகட்டுமன். ஆர் வேண்டாமெண்டது? இப்ப

ஏன் விழுந்தடிச்சப் போவன் அது நமக்கும் மரியாதைக் குறைவு.

செல் : என்ன செய்யிறது. இப்பிடி ஒரு பேச்சுக்கால் வந்தாலும் அண்ணனுக்காக ஒத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆனால் அங்கையிருக்கிற மற்றவைக்காகவல்ல. எங்கடை தம்பி அண்ணன்ரை மேனும் கூடிக்கொண்டு திரியிறாங்கள்தான். இனித் தங்களுக்கை என்னென்ன நினைச்சுக்கொண்டிருக்கிறாங்களோ. ஆர் கண்டது (சிறிது யோசித்துவிட்டு) இனியும் என்னென்னவோ. மச்சாள் குழப்பி அடிக்கிறாளோ என்னவோ.

பண் : சீசீ உதுக்கும் லேசிலை இடங்குடுக்கிறதே. அப்பிடித் தம்பி அங்கை போறதெண்டால் தங்கச்சிக்குத்தக்க இடத்திலை ஒரு மாப்பிள்ளை எடுத்துப் போட்டு போறது. இனி, தம்பியின்ரை உத்தியோகத்துக்கு, தங்கச்சிக்கு வாரமாப்பிளையும் விடன் தொடன் எண்ட மாதிரி நிக்கவேணும். இனி, கொண்ணன்ரை பொடியனும் இப்பதானே படிக்கிறான். உவன் எப்ப பாசு பன்றது. உத்தியோகம் எப்ப எடுக்கிறது.

செல் : நீங்கள் சொல்றதும் சரிதான் வாத்தியார் பிள்ளைக்கும் ஏதோ வயசே.

பண் : அதோடை பாருங்கோ. அவனும் ஒரு பச்சைக் காவாலி. மட்டு மரியாதையில்லை. என்னைப் போல ஒரு படிச்ச வனைக் கண்டா தோளாவெ சால்வை எடுக்கிறானோ? அதென்ன. இந்த நாளையி மோடியதாப் போச்சு. அருணியரட்டை அந்த நாளிலையே சொன்னான். இந்தியாவுக்கு விட்டு படிப்பியங்கோ எண்டு. அந்தாள் கேட்டுதா. அப்பிடிச் செய்திருந்தாரெண்டால் தேப்பன்ரை பேரை விளங்கச் செய்திருப்பான். பொடியன்ரை எண்ணத்துக்குப் பேராதனைப் பள்ளியிலை சேத்து விட்டார். வந்தது வாழ்மானம்.

செல் : ஏன் வாத்தியார்? அங்கத்தைப் படிப்பு ஏதுங்குறைதலே.

பண் : ஓ என்ன படிப்பு. அகத்தியரை இல்லையேண்ணுறாங்கள். திருவள்ளுவரைச் சமணன் எங்கிறாங்கள். சிவபெருமானைச் சங்கத்திலை இருக்கயில்லை எங்கிறாங்கள்.... ம்... அதெல்லாம் உங்களுக்கென்னத்துக்குப் பாருங்கோ. ஏன் பொடியன்னின்ரை நடத்தையும் படுமோசம் தானே. அங்கை கண்டி றோட்டு வழிய பெண்புரசு உலாவேலாது.

எதுக்கும் ஒரு படிச்சவன் சொன்னான் என்று கேக்கிறா னுகளே. எதிர்த்துக் கேள்வி கேக்கிறது. சும்மாத பகட் டாய் கால் முட்ட பட்டு வேட்டி கட்டிக் கொண்டு பகட் டாய் திரிஞ்சு கொள்வார்கள். அவ்வளவுதான் பின்னைக் காரியமெண்ட தொண்டுமில்லை.

செல் : இப்ப அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலை படிக்கிறவங்களுக்குத் தானே பெரிய உத்தியோகங்கள் குடுக்கிறாங்களாம்.

அதெல்லாம் கிடக்க வாத்தியார் அதுகும் என்றை அண் ணன்றை பிள்ளைதானே. கடவுளே என்று நல்லாய் வரவேணும். இனி எங்கடை தம்பி இருக்கிறானே. தங்கைக்காறியின்றை நன்மையைப் பாத்துப் போட்டு போய் இறங்கமாட்டான். எண்டாலும் மச்சாளின்றை வாய்க் கொழுப்பைப் பாத்துத்தான் போடுறன்.

பண் : என்னவோ, கவனமாய் நடந்து கொள்ளுங்கோ. அது தான் நான் சொல்லக்கூடியது. (அப்பொழுது காட்ச்சப்தம் கேட்கின்றது. அருணாசலம் தன் மனைவியுடன் வருகின் றார். கந்தையா அம்மான் ஒரு உமலுக்குள் சில பழங் களைக் கொண்டுவந்து அருகிலிருக்கும் மேசையின்மேல் வைக்கின்றார்)

செல் : வா அண்ணை வா (அருணாச்சலம் அமருகின்றார். திரும்பப் பொன்னம்மாவைப் பார்த்து) ஏனனை மச்சாள் நிக்கிராய் இதிலை இருங்கோவன். (பவானியைக் கூப்பிட்டு) பிள்ளை இஞ்சை அம்மானும் மாமியும் வந்திருக்கினம். அண்ணணையும் வரச் சொல்லன்.

பவா : (உள்ளேயிருந்து) அண்ணன் காரை எடுத்துக் கொண்டு எங்கையோ போட்டுது.

அருணா : (தங்கையைப் பார்த்து) மெய்யேடிபிள்ளை எங்கடை தம்பியும் இங்கினை வந்தவனே

சிவக் : அவனிப்பங்கை வீட்டிலை நிண்டான்

கந்தஅம் : சொன்னாப் போலை அந்தக்காறை சந்தையடியிலை கண்டன். எங்கடை தம்பியும் அதுக்கை இருந்தது போலை கிடந்தது. மச்சான் காறன் வீட்டுக் கொண்டு போறார்.

சிவக் : அவனுக்கும் நல்லாய் கால் முளைச்சிட்டுது சும்மா வெய்யில் குளிச்சுத் திரியிறார்?

அருணா : என்ன பண்டிதர் பேசாமலிருக்கிறியள் பள்ளிக்கூடத் திலை நேத்தொரு கூட்டம் எண்டாங்கள். நடந்ததுதே?

- பண் : ஓஓ அது நேற்று நடந்தது. என்னையும் பிடிச்சாங்கள் பின்னைப் பேசித்தள்ளி விட்டன.
- கந்.அம் : அடேடே அதுதானே உங்களுக்கும் கணேசரத்தினப் பண்டிதருக்கும் ஏதோ கொழுவல் பாடு எண்டு தம்பி சொல்லிச்சுது.
- பண் : நாவேந்தரும் அங்கு நின்றவரோ
- கந்.அம் : எங்கடை தம்பி இல்லாமை எங்கையாவது கூட்டம் நடக்குமே.
- பண் : (தலையசைத்து) ஓ உண்மைதான். கூட்டத்தை நடத்திற தும் அவைதான். கூட்டம் குழப்பிறதும் அவைதான். (அப்பொழுது பவானி எல்லோருக்கும் கோப்பி கொண்டு வருகிறாள். முதல் அருணாசலத்துக்குக் கொடுக்கிறாள். அடுத்துப் பண்டிதருக்குக் கொடுக்கிறாள். அதன்பின் சிவக்கொழுந்துவுக்குக் கொண்டு செல்கிறாள்)
- சிவக் : வேண்டாம் பிள்ளை ஏதோ தலையிடியாய் கிடக்கு கவாலக்குத்து மண்டையைப் பிளந்தெரியுது.
- செல் : அதொண்டும் செய்யாது குடியணை மச்சாள் எப்பன் கோப்பி குடிச்சாப்போலை என்ன.
- அருணா : (குறிப்பாய் நோக்கிவிட்டு) ஓம் தங்கச்சி, அவவுக்குக் கவாலக்குத்துத்தான். பெரிய கயிட்டப்படுறா. மருந்து வாத்துக் குடுக்கிறதிலை என்பாடு களைச்சுப்போச்சு. இப்பவும் இதிலை போய் ரேவுடாக்குத்தரட்டை மருந்து வாங்கிக் கொண்டு போக வேணும்.
- பண் : உப்படியான நோய்களுக்கெல்லாம் நாட்டு வைத்தியத்தைக் கைக்கொண்டால் சிறந்த பயன்தரும். அதனோடு வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயிலுக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் சென்று அத்தாமரைக் குளத்து நீரில் மூழ்கிப் பெருமானை உச்சிவேளைப் பூசை நேரத்தில் தரிசனம் செய்தல் மிகவும் நன்று. இந்நோய் உடன் நீங்கும் இன்னும் ஆவணி ஞாயிற்றுக் கிழமைகள் தோறும் விரதம் அனுஷ்டித்தல் மிக அவசியம். விரும்பின் புரட்டாசிச் சனியிலும் நோன்பிருக்கலாம்.
- அருணா : இல்லைப் பண்டிதர். அவவுக்கு உடம்பு சரியில்லை. இப்ப இங்கிலிசு வைத்தியந்தான் சரி.
- பண் : தமிழ் மருந்துகள் போலவல்ல ஆங்கில மருந்துகள் மிகுந்த சூடானவை.

- அருணா : சொன்னாப்போலை பிள்ளை பவானி இப்ப என்ன நேரம்
பவா : (உள்ளே சென்று திரும்பிவந்து) 5.27 மாமா.
- அருணா : ஓ ஐந்தரை மணியாகப் போகுதே டாக்ரூத்தர் வீட்டை
போவிடப் போறார். மெய்யே கேட்டியே! அப்ப நீ
ஒருதரம் போய் அந்தாளட்டைக் குணத்தைச் சொல்லி
மருந்தை வாங்கிக் கொண்டு வாவன் எனக்கும் இந்தத்
தலையிடி தொடங்கியிட்டுது. இண்டு நெடுக ஓடியாடித்
திரிஞ்சதிலை தலையைச் சுழட்டுது. நீ பின்னைப் போட்டு
வா எடிபிள்ளை பவானி. மாமி மருந்து வாங்க ஒரு
போத்தில் குடுமோனை. நான் எப்பன் சரியப் போறன்.
(பவானி போத்திலைக் கந்தையாவிடம் கொடுக்கிறாள்.
சிவக் கொழுந்து ஒன்றும் பேசாது கந்தையாவின் பின்
செல்ல வெளியே போகின்றார்)
- அருணா : (கந்தையாவைக் கூப்பிட்டு) பெற்றோல் கொஞ்சம்
குறைவு போலை கிடக்கு வாங்கியடிச்சவிடன் நாளைக்கு
எங்கெ போகவேணுமோ)
- பண் : (கந்தையா வெளியில் போகையில் அவரை விழித்து)
கார் எந்த ரோட்டாலை போகுது.
- கந்.அம் : கடக்கரை ரோட்டாலை
- பண் : தம்பி, என்னை ஒருதரம் சிவன் கோயில் சந்தியிலை
இறக்கிவிடும்.
- கந் : நாங்கள் அதாலை போகையில்லை.
- அருணா : அடபிள்ளை மற்ற ரோட்டாலை போய் அவரை இறக்கி
விட்டுட்டுப் போங்கோவன்.
(பண்டிதர் மிகவும் அவசரமாகக் குடையையும் எடுத்துக்
கொண்டு வெளியே போகின்றார்)
- பவா : வாத்தியார் வாத்தியார் செருப்பை விட்டுட்டுப்
போறியள்.
- பண் : (தன் கால்களைப் பார்த்துவிட்டு) செருப்பை கொண்டு
வரயில்ல.
- பவா : அப்ப அந்த மூலையிக்கை கிடக்கிறதாற்றை.
- பண் : ஆமாம் மறந்துவிட்டேன்.
ஆமாம் மறந்துவிட்டேன்.
(செருப்புக்களைக் கால்களில் மாட்டிக் கொண்டு விரை
ந்து வெளியே செல்கின்றார்)

- செல் : (அருணாசலத்தை நோக்கி) என்னண்ணை உந்த ரத்தக் கொதிப்பு இன்னும் சுகப்படயில்லையே. கொழும்பிலை ஆரும் பெரிய டாக்குத்தருக்குக் காட்டிறதற்கு....
- அருணா : இல்லைத்தங்கச்சி மருந்து குடிச்சத்தான் என்ன பத்தியம் எல்லோ பிரதானம். சும்மா ஆறத்தேற ஒரு இடத்திலை யிருந்து மருந்தைக் குடிக்க விடுகுதுகளே! ஏன் ஆறுதலா யிருந்து இருக்கிற கஞ்சிதண்ணியைக் குடிக்க விடு குதுகளே.
- செல் : ஆயிரமாயிரமிருந்தென்னமன ஆறுதல் எல்லோ இருக்க வேணும்.
- அருணா : எனக்கு மனதிலை ஒரு சஞ்சலமுமில்லை. ஆனால் ஒண்டுதான் மனதைக் குளப்பிக் கொண்டிருக்கு. நீயும் உன்ரை மச்சாளும் நெடுகக் கீரியும் பாம்பும் போலை இருக்கிறியள். அதாவை இந்தக் குடும்பம் பிரிஞ்சிடுமோ எண்டுதான் பயமாயிருக்கு. தம்பி சுந்தரத்தை தில கத்துக்குச் செய்து வைக்க வேணுமெண்டாசை நானும் நோயாளியாய்ப் போனன். எப்ப கண்முடுறனோ தெரியாது. அதுக்கிடையிலை என்ரை ஆசையை நிறைவேத் திப் போடவேணும். அதுக்கு நீ என்ன பிள்ளை என்ன சொல்றாய். நீ ஒத்துக் கொண்டாத்தான் முடியும், ஏன்? இது அத்தான்ரை ஆசையுந்தான். ஆனபடியால் எனக் கொண்டும் மாறாதை பிள்ளை உன்ரை மச்சானுக்காக வல்ல எனக்காக இதைச்செய். நான் உனக்கு என்ன செய்தனான்? இப்பவும் உத்தியோகத்துக்காகத் தான் நான் வாய் வைக்கிறெண்டு நினைக்கக்கூடும். அதல்ல, எங்கடை பிள்ளையள் பிறத்தியுக்கை போகாமல் ஒண்டுக் கையொண்டு ஒற்றுமையாய் இருக்க வேணுமெண்டதுக் குத்தான் பிள்ளை கேக்கிறன்.... என்ன சொல்லுகிறாய்?
- செல் : உன்ரை சொல்லை எப்பவெணும் தட்டி நடந்தனானெ அண்ணை. உன்ரை விருப்பம் போலை செய்யன். வேறையுமொண்டிருக்கு அண்ணை. அதை மறந்து போகாதை.
- அருணா : என்ன அது.
- செல் : வேறை ஒண்டுமில்லை பவானியின்ரை அலுவல்தான். நான் ஒரு தனிச்சீவன். தம்பிபோக முந்தி அதுக்கும் ஒரு ஒழுங் செய்யத்தானே வேணும்... அது தான்...
- அருணா : நீ சொல்றது சரிதான். அதை மறந்துபோவன் எண்டு

நினைச்சிடாதே. என்றைமேனும் படிச்சுக் கொண்டிருக்கிறான். ஒருநிலைபரத்துக்கு என்னும் வரயில்லை. அவனைக் காத்துக் கொண்டிருப்பியோ தெரியாது. இப்ப திலகத்தின்ரை விசயத்தை முடிப்பம். ஆனால் அதுக்கு முந்தி பவானியின்ரை விசயத்தை முடிக்க வேணுமென்டா வெளியிலை தான் பாக்கவேணும். அதுக்கு எங்கையேனும் வசதியாய் மாப்பிள்ளை இருக்குமென்டால் சொல்லு. ஏதோ இயண்டதைச் செய்யிறன்.

செல் : அதுக்கு உங்கை ஆர். நாங்கள் அறிய ஒண்டும் இல்லை. அதுதான் ஒரு முட்டுக்கட்டை.

அருணா : ஆனால் பிள்ளை உனக்கொண்டு சொல்றன். உன்ரை மேளுக்கு என்றை பெடியனுக்குத்தான் செய்ய வேணுமெண்டு சொல்லிப் போட்டு நான் நாளைக்கு கண்ணை முடியிட்டனென்டால் உனக்கும் உன்ரை மச்சாளுக்கும் இருக்கிற மாதிரியிலை, அந்தக் கலியாணம். பிறகு நீ என்னை திட்டுவாய். எல்லாத்துக்கும் வெளியாய்ச் சொல்லிப்போடு. நானும் சொல்லிப்போட்டன்.

தண்ணி கொண்டாபிள்ளை

(கார்ச்சப்தம் கேட்கிறது. தண்ணீரைக் குடித்தபின் எழுந்து நிற்கிறார்)

அருணா : நான் சொன்ன ஒண்டையும் மறந்து போகாதே (வெளியே போகின்றார்)

திரை

உறுப்பு III

கதை நிகழிடம்; யாழ்ப்பாணம், சுந்தரமூர்த்தி வீடு

(அழகான நிர்மாணிக்கப்பட்ட அறை. அங்கு அருணா சலம் நிற்கின்றார். சிறிது தூரத்தில் சுந்தரமூர்த்தியும் நிற்கின்றார்.)

அருணா : (மிகுந்த உணர்ச்சியுடன்) என்றை காயம் நிச்சயமில்லை. எங்கை விழுந்து சாகிறனோ தெரியாது. பழைய மாதிரி எங்கடை குடும்பத்தை ஒண்டு சேத்து வைச்சிடவேணும் நான் சொன்னதொண்டையும், நீதான் எங்கடை குடும்

பயிரண்டுக்கும் தலையாயிருந்து விசயங்களைக் கொண்டு நடத்தவேணும். என்றை மேன், உன்றை மச்சா னிருக்கிறானே. அவன் இப்பதான் படிக்கிறான். அவனுக் கும் புத்தி சொல்லி ஒரு நல்ல நிலைக்குக் கொண்டு வா. இதெல்லாம் நீ எங்கடை குடும்பத்துக்கை நிண்டாத்தான் நடக்கும். என்றை அப்பு ஆத்தை தந்த முதுசத்தை இவ்வளவு பாடுபட்டுக் காப்பாற்றி வைச்சிருக்கிறன். அதைப் பிறத்தியானுக்குப்போக விடுறதே. எங்கடை பிள்ளையள் வைச்ச அனுபவிச்சாலென்ன. நாளைக் குத்தான் நீ உத்தியோகத்தை விட்டுட்டு வீட்டை வந் திருந்தாலும் மேனே என்றை சொத்து உன்னையும் உன்றை பெண்சாதி பிள்ளையளையும் வைச்சப்பாது காக்கும். என்றை மேனுக்கெண்டு நான் என்றை சொத் திலை ஒண்டையும் ஒதுக்கி வைக்க விரும்பயில்லை. தாயின்றை சொத்து அவனுக்குக் காணும் முழுதையும் இண்டைக்குத் தேவையெண்டாலும் எழுதித் தாறன். இந்த இரண்டு குடும்பத்தையும் ஒண்டாக்கி வை.

சுந்தர : நான் சீதனத்துக்காக முடிக்க மாட்டான் என்று உங்க ளுக்குத் தெரியும்தானே மாமா. இதைப் பற்றியெல்லாம் ஆறுதலாய்ப் பாப்பம்.

அருணா : இல்லைத் தம்பி. எனக்கொரு மன ஆறுதலுக்கு ஒரு முடிவு சொன்னாத்தான் நான் இதாலை போவன். அதோடை எனக்கிருக்கிற வருத்தமும் மாறிப்போம். கொம்மாவைப் பற்றி யோசிக்காதை அவள் இதுக்கு மறுப்பில்லை.

சுந்தர : வயதுக்கு மூத்தனிங்கள் யோசிச்சச் செய்யுங்கோவன் நான் எல்லாத்துக்கும் கெதியிலை அங்கை வாறன்.

அருணா : சொன்னது போலை நீ கந்தோராலை களைச்சப் போய் வந்திருப்பாய். அதுக்கிடையிலை என்றை மன ஈறலைச் சொல்லி மினைக்கெடுத்திப் போட்டன். நீ போய்த் தண்ணி வெந்நியைக் குடி. பெரிய கடையிலை இராசை யன் போகவேணும் வாடைக்காசுக்கு அதை வாங்கிக் கொண்டு அதாலை போகவேணும். வீட்டிலை அதுகள் தனிய உன்றை மச்சான் எங்கை மேய வெளிக்கிட்டானோ (போக எழும்புகிறார்)

சுந்தர : தேத்தண்ணியைக் குடிச்சிட்டுப் போங்கோவன். (உள்ள பார்த்து) பண்டா, பண்டா அய்யாவுக்குத் தேத்தண்ணி கொண்டா.

(அப்பொழுது நடராசா, பழனிவேல் ஆகிய இருவரும் வருகின்றனர்) *Hellow* நடா, பழனி உதிலையிருந்து கொள்ளுங்கோ ஒரு *bath* எடுத்துட்டு வாறன். (உள்ளே செல்கின்றான்)

அருணா : (அவர் இருவரையும் கூர்ந்து அவதானித்துக் கொண்டு) தம்பியவை ஏன் வந்ததோ? எவடம்?

நடராசா : சும்மா அவரைக் காண வந்தனாங்கள். நான் சுதுமலை. இவர் ஆனைக்கோட்டை.

அருணா : தம்பி சுதுமலையே. சுதுமலையிலை ஆர் பகுதியோ?

நடராசா : நான் விதானை பகுதி

அருணா : அப்ப இவர்

பழனி : பெரிய கோட்டுச் சக்கடத்தாற்றை பேரன்.

அருணா : தம்பியவையின்றை பேரைக் கேக்க மறந்து போனன். என்ன செய்யிறியள்? இங்கை எங்கை தங்கல்?

நட : நான் நடராசா *Labour Inspector* வேலை தொழிலாளரைக் கவனிக்கிறது. இவர் பழனிவேலெண்டு ஒரு *Proctor*

பழனி : நீங்கள்தானே மிஸ்டர் சுந்தரமூர்த்தியின்றை மாமனார் பாருங்கோ.

அருணா : ஓம் தம்பி, என்றை தங்கச்சியின்றை மேன்தான்

நட : ஓ உங்களைப் பற்றி அடிக்கடி சொல்றவர்.

அருணா : ஓம் தம்பி, சின்ன வயதிலையிருந்து இவற்றை நய நட்டங்களைப் பாத்து வந்தது. என்ன செய்யிறதென் டாலும் பிள்ளை என்னை மேவித்தான் செய்யும். அது அவர் தேப்பன்றை குணம். நல்ல மனிசன் மம்... (பெரு மூச்சு) என்ன செய்யிறது அந்தாள் இருந்திருக்கவேணும். இவற்றை நீரோசையைப் பாக்க.

பழனி : ஓ அப்பிட்யோ?

(எல்லோர்க்கும் தேநீர் வழங்கப்படுகிறது)

அருணா : தம்பி இங்கை உங்கடை கூட்டாளியின்றை சமையல் சாப்பாடெல்லாம் எப்படி. ஏதும் நேரத்துக்கு நடக்குதோ?

நட : சும்மா பரவாயில்லை.

அருணா : சிங்களவனை வைச்சிருக்கிறார். கறி புளி எல்லாம் எங்கடை மாதிரிக்கு வைச்சுக் குடுப்பானோ தாயோடை

- இருந்து சாப்பிட்டு வளர்ந்த பிள்ளை இல்லாட்டிச் சொல்லுங்கோ என்றை கந்தையனை அனுப்பி விடுறன்.
- நட : இந்தப் பொடியன் ஒரு நல்லவன் பாருங்கோ தெரியாதே இவரட்டை பெரியவன் வந்தாலும் சமாளிக்கக் கூடிய கெட்டித்தனம் அவனட்டை இருக்கு.
- அருணா : ஏதோ தம்பி நீங்கள்தான் துணை கவனமாய்ப் பார்த்துக் கொள்ள வேணும். இன்னுமெத்தினை நாளைக்கு
- பழனி : ஏன் அப்பிடிச் சொல்றியள் பாருங்கோ?
- அருணா : இல்லைத் தம்பி. இனியிவரைத் தனிய விடப்பிடாது. இந்த ஊரும் ஒரு மாதிரி கெதியிலை ஒண்டைப் பாத்துக் கட்டி வைச்சிடவேணும்.
- நட : நீங்கள் சொல்றது சரிதான். கேக்கிறன் எண்டு குறை நினைக்கப்படாது. எங்கையாவது பாத்து வைச்சிருக்கிறியளே.
- அருணா : பேந்தென்ன பாக்கிறது. இஞ்சை என்றை பிள்ளை இருக்கிறாள். சின்னிலை சாணைபோட்டு வைச்சது. அதுக்கும் பேந்தொரு பேச்சோ.
- பழனி : (தலையசைத்துக் கொண்டு) அதுரும் அப்பிடியோ?
- அருணா : (ஏதோ ஒன்றைத் திடீரென நினைப்படுத்திக் கொண்டு) தம்பி இப்ப நேரம் என்ன?
- பழனி : 5-15 ஆகுது பாருங்கோ
- அருணா : அட, அவ்வளவு நேரமாச்சதோ. நான் கதையிலை யெல்லோ இருந்திட்டன். நான் ஒருக்கா உதிலை போக வேணும். தம்பி, வாரன் தம்பியட்டைச் சொல்லிவிடுங்கோ.
(வெளியே செல்கின்றார்)
- நட : என்னப்பா எங்களுக்குக் கூட ஒண்டும் தெரியாமல் போச்சது)
- பழனி : (யோசித்துக் கொண்டே) இவர் ஒரு *typical country gentleman* இவர் ஒருநல்ல காசக்காரன் போலையிருக்கு மம்....ம்ம்.
- நட : அப்ப கொழுத்த சீதனந்தான் மாப்பிள்ளைக்கு
- பழனி : உந்தத் தரவளியோடை நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும். அந்தாளட்டை பிச்சை வாங்கவேணும் சரி போகுது.
- நட : தெரியாமல் எல்லோ மாட்டுப்பட்டுக் கொண்டாய். இனிமேல் கை கழுவ வேண்டியதுதான்.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

களைப் பார்த்து) நல்லவேளை கார் தொந்தரவு தர யில்லை. இல்லாட்டி கொஞ்ச நித்திரை கூட இல்லாமல் போயிருக்கும்.

(சிறு மெளனம்)

நட : என்ன மெளனம் சாதிக்கிறீர். இனிமேல் என்ன லட்சப் பிரபுதானே. அது சரி ராத்திரிச் சட்ட மான் எங்கை.

பழனி : அதுகும் பருத்துறைக்குப் போயிட்டுதாக்கும். அங்கே தான் அம்பாள் சந்நிதி

(பண்டா Whisky soda கொண்டு வந்து மேசைமேல் வைக்கின்றான். அப்பொழுது யாவரும் கண்ணாடிக் கிண்ணங்களில் ஊத்தி ஒருவர் கிண்ணத்தைத் தட்டி "all the best" என்று கூறிக் கொண்டு மூவரும் பருகுகின்றனர்.)

நட : இன்னுமெத்தினை நாளைக்கு இப்பிடி?

சுந்தர் : ஏனடா அப்பா

நட : சிறிது நாட்களில் அம்பாள் கட்டளை பிறக்கும். அதோடை கவுண்மேந்தும் மதுவிலக்குச் சட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வரும்.

பழனி : என்னடா ரேடியோவிலை செய்தி வாசிக்கிறது போல கத்துகிறாய்

நட : டேய் கொம்மான் அருணியர் கள் அடிக்கிறதில்லையே. சும்மா சுகத்துக்கெண்டாவது பாவிக்கிறதில்லையே.

சுந்தர் : டேய் டேய் அப்பிடியொண்டுமில்லை. மாமி அறிஞ்சால் ஆளுக்குச் சாப்பாடுமில்லை

நட : ஓ மறந்து போனன். மான் எங்கே? அதைச் சொல்லு

சுந்தர் : இருக்கடா. அதிருக்க (எழுந்து நின்று கொண்டு) "அன்பு டையீர் தாங்களும் தங்கள் பந்து மித்திரர்களும் சிறு குடிலுக்கு எழுந்தருளி இராவுணா அருந்தி என்னை ஆசீர்வதித்தேகுமாறு வேண்டுகின்றேன்"

நட : நன்று நன்று அப்படியே

பழனி : என்னடா சிங்களம் பேசறியள். கதையை விட்டுட்டு குடிச்சு முடியுங்கோ. இராத்திரியோடை பனி மூடியிட்டுது போலை ஆக்களை குடியுங்கோடா. அவையின் ரை தமிழும் அவையும்.

(மூவரும் அருந்துகின்றனர்)

நட : என்ன சீதனம் கொம்மான் தாறார்.

- பழனி : கோடிக் கணக்கடா. சும்மா கோடிக்கணக்கு
- நட : பொம்பிளை எப்பிடியப்பா. கொம்மான் கட்டியடிச்சுப் போடுவார். அவதானம்.
- சுந்தர் : அதை விட்டுட்டு உங்கடை வேலையைப் பாருங்கோ (பண்டாவிடம்) டேய் ராத்திரிக் கொண்டந்த இறைச்சி யிலை நல்லாய்ச் சமையல் பண்ணு. துரைமாறும் சாப் பாட்டுக்கிருப்பினம். பாத்துச் செய்யன்.
- நட : ஓகோ அந்தக் காட்டுக் கோழி என்ன ஒளிச்சிட்டுதோ?
- பண்டா : எல்லாந்தானையா
(வெளியே கதவில் தட்டிச் சப்தம் கேட்கின்றது)
- சுந்தர் : அதாரெடா அது. பார் பண்டா.
(பண்டா கதவுப் பக்கம் போகின்றான்)
- பழனி : முதல் யன்னலாலை பாரடா? நீ திறந்துவிட அவங்கள் நேரை வந்திடுவாங்கள்.
- பண்டா : (வந்து கொண்டு) துரை இரண்டு மிளியள் வந்திருக்கு.
- பழனி : பண்டா கிளாசெல்லாத்தையும் கொண்டு போ. (பண்டா எல்லாவற்றையும் கொண்டு உள்ளே செல்கின்றான். நடராசன் கதவருகே செல்கின்றான்.)
- நட : ஹலோ மிஸ் மார்க்கண்டன் உங்கடை பிறதர் இங்கை தான் இருக்கிறார்.
- சண்முகவடிவு : I see (உள்ளே வந்து சியாமளாவைக் காட்டி) இது மிஸ் அரியநாயகம்.
(அறிமுகஞ் செய்து வைக்கிறார்.) *That's my brother Palanivel, Mr.Nadarajah Labour Inspector & Mr.Sundarmoorthy A.C.L.G.* (எல்லோரும் தலை சாய்த்து வணக்கம் செய்கின்றனர்)
- சுந்தர் : *Take your seat please* அந்த annual celebrations 11ந் தேயிண்டைக்காம். அதுக்குத்தான் ஏதும் வசூல் செய்யுற நோக்கமே. மிஸ்டர் நடராசாசா போனமுறையும் ஏமாற்றிப் போட்டார். இந் முறையாவது 25/= ரூபாவை அவரட்டை விழுத்த வேணும்.
- நட : என்னட்டை எங்காலை அப்பா அவ்வளவு காசு.
- சுந்தர் : சும்மா இரப்பா. *Ladies* கேட்டா மறுக்கிறதோ ஊர் நன்மைக்குத்தானே அதுகள் கேக்குதுகள்.
- நட : உங்கடை பிறதர் எவ்வளவு தாறார்?

- பழனி : இரப்பயிப் பிடிச்சதாம் பறைப்பிராந்து. நான் கதிரையுக்குக் காசு கட்ட வழியில்லாத பிறக்கிராசி. என்னைப் பிடியாதையுங்கோ.
- சண்முக : எல்லாருக்குந்தான் சொல்றன். ஒவ்வொருதரும் ஐம்பது ஐம்பது ரூபாய்க்கு செக்கெழுதி வைச்சிருங்கோ.
- நட : உள்ளவையட்டையும் இல்லாதவட்டையும் ஒரு மாதிரி வாங்கிறதே. (சுந்தரமூர்த்தியைக் காட்டி) இவரட்டை ரூயமாய் வாங்கலாம். அவர் எங்களைப் போலேயே குடுக்கிறது அவருக்கு இப்ப இருந்தாப்போலை ஒரு திசை அடிச்சிருக்கு. கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. அவரட்டை எங்கள் வட்டிவாசி எல்லாம் எடுத்துப் போடலாம்.
- சண்முக : அப்படியென்ன Luck
- நட : ஒரு marriage வந்து வாய்ச்சிருக்கு. காசு குறைஞ்ச கணக்கு ஒரு இரண்டு இலட்சம் கிளம்பும்
- பழனி : சும்மா இரப்பா (தங்கைக்காரியைப் பார்த்து) உதெல்லாம் இருக்க... இவவையேன் கூட்டிக் கொண்டந்திருக்கிறாய்?
- சண்முக : (சுந்தரமூர்த்தியைப் பார்த்து) women's circle இல் ஒரு இவ எங்கடை active member நல்ல stenographer கொஞ்சநாளாளுக்கு எங்கேயேனும் உத்தியோகம் பார்த்தால் நல்லதெண்டு நினைக்கிறா. உங்கடை கந்தோரிலை ஒரு stenographer தேவையெண்டு கேள்விப்பட்டம். அது தான் அந்த உத்தியோகத்தை இவவுக்குக் குடுத்தால் நல்லது.
- நட : ஆற்றை office சுந்தரமூர்த்தியின்றை office இலைதானே
- சண்முக : அதுதான் ஏதும் பார்த்து இந்த இடத்தை இவவுக்குக் குடுத்தால் நல்லது.
- சுந்தர் : நேற்று application எல்லாம் பாத்தனான். அங்கை வந்த ஒண்டும் சரியில்லை. அப்ப நீங்கள் நாளைக்குக் காலமை பத்து மணிக்கு வாருங்கோவன் அந்தப் பக்கம்.
- நட : நாளைக்குப் பேந்தென்ன வந்து பாக்கிறது. இப்பவே appoint பண்ணிவிடன்.
- பழனி : அதிலை ஒரு கஷ்டமுமில்லைத்தானே
- சுந்தரம் : No No அப்பியொரு கஷ்டமுமில்லை. சரி நாளைக்கு வந்திடுங்கோவன்.
- நட : ஆங்..... இப்ப நேரம் என்ன தெரியுமோ

- பழனி : (கைக்கடியாரத்தைப் பார்த்து) 6.10 ஆகுது.
- நட : படத்துக்குப் போறன் எண்டியள் இருக்கிறியள் என்ன Ladies நீங்களும் வாருங்கோவன்.
- சண்முக : இல்லை. Mr. நடராசா வரலாம் ஆனால் எங்களுக்கு Society வேலை ஒண்டிருக்கு. (என்று சியாமளாவைப் பார்க்க சியாமளா 'வேண்டாம்' என்ற கருத்துப்பட தலையசைக்கின்றாள்)
- பழனி : (மிக்க ஆறுதலாக) என்னத்துக்கு Miss. அரியநாயகத்தை நாளைக்கு ஒரே கந்தோரிலை வேலை செய்யிற இன்ன க்கு இவரோடை கூடக் காரிலை போய் படம் பாக்கிறது அழகாயிராது. மம் Miss. அரியநாயகம் காரிலை ஏறுங்கோ, உங்களைக் கொண்டே வீட்டிலை விட்டுறம்
- நட : வாருங்கோ. time ஆயிட்டிது. அதாலையே தியேட்டருக்குப் போகலாமே.
- சுந்தர் : பண்டா எல்லாருக்கும் dinner ரெடியா வைச்சுக்கொள். sharp ஆய் 9.30 மணிக்கு வந்திடுவம்.
- பண் : ஓம் மாத்தையா.

உறுப்பு IV

கதை நிகழிடம் : பருத்தித்துறை அருணாசலம் வீடு.

- (அருணாசலம் ஒரு சார்மனைக் கதிரையில் படுத்திருக்கிறார் பண்டிதர் ஒரு பொத்தகப் பையுடன் வருகிறார்.)
- அருணா : வாருங்கோ பண்டிதர் வாருங்கோ. இப்பிடி இருங்கோ. என்ன கனநாளாய் இந்தப் பக்கத்திலை உங்களைக் காணயில்லை.
- பண் : இந் நாட்களில் சிறுச்சிறு பணிகள் இருந்தமையால் வழக்கம் போல வருவதற்கு முடியவில்லை. இன்றும் நீங்கள் என்னை அழைத்து வரச் சொல்லி விடுத்த முடங்கல் கைக்குக் கிட்டியபொழுது நான் ஒரு பணி விடை காரணமாக வெளியே போவதற்கு ஆயத்தனாயிருந்தேன். எனினும் தங்கள் அழைப்பைக் கண்ணியம் பண்ணாது விடுதல் முறையன்றெனவெண்ணி இங்கு ஓடோடியும் வந்தேன். இவ்விடத்து அலுவல் முடிந்தபின் அவ்விடம் அலுவல் பார்க்கும் எண்ணம்.

- அருணா : அப்படியென்ன உங்கை என்ன வெட்டிவிழுத்திறியள்.
- பண் : சென்ற வாரத்தில் ஐந்து கழகங்களில் சொற்பொழிவு நிகழ்த்த வேண்டிவந்தது. அது மட்டுமன்று சில சஞ்சிகை கட்டுக் கட்டுரைகள் வரைந்து கொண்டிருந்தேன். அவற்றுடன் எத்தனையோ தரம் கவிகளும் பாடவேண்டிய நிர்ப்பந்தமேற்பட்டது. அது மட்டுமோ நாட்டில் சைவத்தை இகழ்ந்து துன்பிரசாரம் செய்துவரும் போலி அறிஞர்கள் விடுத்த கண்டனங்கட்கு மறுப்புரை வரைந்தேன்.
- அருணா : ஞாயமான வேலைதான். சாப்பிடக் கூட நேரமில்லாமல் இருந்திருக்குமே. கதையிக்கை கதை நீங்கள் புகழேந்திப் புலவர் தினத்தைக் கொண்டாட இல்லையே. அந்தாளின்ரை தினத்தை ஒவ்வொரு தரும் ஒவ்வொரு மாதிரிச் சொல்றியள். ஒருதர் சித்திரைச் சுவாதி என்றார். மற்றவர்களை அனுசும் என்றார். எங்களுக்குக் கொண்டுமாய்த் தெரியவில்லை.
- பண் : அவர் உண்மையிலேயே பிறந்தது சித்திரைச் சுவாதி யிலேயே ஆனால் மறு கட்சியினர் தங்கள் பொய்ப் பிரசாரம் முதலியவற்றால் தம் சுயநலத்திற்காக தை அனுட்டத்தையே புகழேந்தியார் தினமென மக்களை நம்பச் செய்து வருகின்றனர். இந்தச் சுயநலப் புலிகளால் தமிழ் படும்பாடு சொல்லத்தான்படுமோ? கேட்கத் தான்படுமோ?
- அருணா : அதுக்கு நீங்களும் சடாரென ஒரு சங்கத்தைக் கூட்டி நீங்களே தலைவராயிருந்து கொண் மற்றச் சங்கத்தை எதிர்க்கிறதுதானே.
- பண் : உண்மையில் அது என் நோக்கமும், ஒரு சங்கத்தை விரைவில் கூட்டி தமிழையும் சைவத்தையும் இவ்வாறாய் மோட்டுப் பண்டிதர் கையிலிருந்தும் விடுவித்தல் என் கடன் எனத் துணிந்துள்ளேன்.
- அருணா : உதுகளை விடுங்கோ வாத்தியார். எங்களுக்கு உந்த சங்க விசயங்கள் ஓடாது வாத்தியார் செட்டிக்கு வேளாண்மை சென்மத்துப் பகை. நான் உங்களுையேன் கூப்பிட்ட தெண்டால் ஒரு முக்கியமான விசயம் கதைக்க.
- பண் : அப்படியென்ன முக்கியம் விஷயம் யாதோ? அதுவும் என்னோடு சம்பந்தப்பட்டது.
- அருணா : அது ஒரு சம்பந்த விஷயம் தான் வாத்தியார். எங்கடை

பிள்ளை திலகத்துக்குச் சுந்தரத்தை முற்றாக்கினது உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே. அச் சாதகப் பொருத்தத்தை ஒருதரம் எல்லார் முந்நிலையிலும் பார்த்துவிட்டால் நல்லது. அதுக்கு ஒரு நல்லநாள் பாக்கவேணும். அதுதான் உங்களுக்குத் துண்டனுப்பினேன்.

பண் : ஒரு பஞ்சாங்கம்....

அருணா : ஓம் பிள்ளை அந்தப் பஞ்சாங்கத்தை ஒருதரம் கொண்டந்து வாத்தியாரெட்டைக் குடு. (உள்ளேயிருந்து திலகவதி "கொண்டாறன் அப்பா") இல்லைப் பண்டிதர், நானே உங்கடை வீட்டை வந்திருப்பன். இந்தச் சனியன் ரத்தக் கொதிப்புக்காக நடக்க வேண்டாமெண்டார்கள். அதுதான் ஆள் விட்டனான்.

(திலகவதி பஞ்சாங்கத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுக்க பண்டிதர் அதை புரட்டிப் பார்க்கின்றார்.)

பண் : நட்சத்திரங்களை ஒருதரம்

அருணா : திகலத்துக்குப் பூரம் சுந்தரத்துக்கு மிருகசீரிடம்.

பண் : (பஞ்சாங்கத்தைப் புரட்டிக் கொண்டே)

பழந் தமிழர்கள் கூட நாள் பார்த்துத்தான் விவாகம் செய்வார். சிலப்பதிகாரத்திலே ஒரு அடிவரும்

“வானூர் மதியம் சகடணைய

வானத்துச் சாலியொரு மீன் தகையானைக்

கோவலன் மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிட

எனவரும். அத்துடன் அகநூறாற்றிலும் ஒரு இடம் இருக்கு. அதெனக்கு மனசிலை நிக்ருதில்லை.... என்ன சொன்னியன். மிருகசீரிடம் பூரம், வாற புதன்கிழமை 10-12 க்குமிடையில் வியாழசுகம் சக்கிரனுச்சம் இருக்கின்ற படியால் நிச்சயதார்த்தம் செய்து கொள்ளலாம்.

அருணா : இதை ஒருதரம் மனுசிக்கும் விளங்கப்படுத்தி விடுங்கோ அல்லாட்ட தருணத்திலை குழப்பி விட்டுடும். நான் தங்கச்சி செல்லாச்சிக்கும் சொல்லியனுப்புறன். ஆ.... இதை எங்கை வைச்சச் செய்யிறது நல்லது.

பண் : எங்கும் சரி இங்கும் நடத்தலாம் அங்கும் நடத்தலாம். அதைப்பற்றி ஒரு கட்டுப்பாடுமில்லை.

அருணா : (உள்ளே பார்த்து) இஞ்சார். இஞ்ச ஒருக்கா வந்திட்டுப் போ.

- சிவக் : என்னது, ஓ வாத்தியாரோ இருங்கோ
- அருணா : அண்டைக்கு நான் உனக்குச் சொன்னன் தங்கச்சியின்ரை விசயம் பற்றி அதுதான் சாதகங்களை ஒருக்காப் பாத்திட்டால் நல்லது. பண்டிதர் இப்ப ஒருநாள் பாத்துச் சொன்னார். அதைப்பற்றி ஒருக்காச் சொல்லி விடுங்கோ வாத்தியார்.
- பண் : மச்சானுக்கும் மச்சாளுக்கும் பொருத்தமென்பது பாக்கத் தேவையே இல்லையே. மனப்பொருத்தம் போதும். என்றாலும் பார்ப்பது நல்லது. வாற புதன்கிழமை 10 மணிக்கும் 12 மணிக்குமிடையில் நல்ல நாள் அண்டைக்குப் பாத்து முடிச்சிடுங்கோவன்.
- சிவக் : ஓ அதுக்கென்ன வாத்தியார் தான் பாக்கிறதோ அல்லாட்டி வேறை ஆரும் சாத்திரியைப் பாத்து வைச்சிருக்கிறியளோ.
- அருணா : அச்சவேலியிச் சாத்தியாரிட்டைச் சொல்லிவைச்சுக் கிடக்கு.
(அப்பொழுது நாவேந்தன் வந்து தகப்பனைப் பார்த்து)
- நாவேந்தன் : அப்பா கோயிலிலை ஏதோ அடிபிடியாம் ஐயர் உங்களை எது காரியப்பட்டும் வரட்டாம்.
- அருணா : என்னடா இது பெரிய கரைச்சலாய்க் கிடக்கு கோயிலிலை கூட அடிபடுறாங்களே வாத்தியார் நிண்டு கொள்ளுங்கோ. நான் வந்திட்டன். வரமுந்திப் போயிடாதையுங்கோ.
(வெளியே போகின்றார்)
- நாவே : ஓ பண்டிதர் எப்பிடி உம்முடை சுகங்கள் மடத்தடிப் பண்டிதர் ஒரு பெரிய கூட்டம் கூட்டப் போறாராம்.
- சிவக் : உனக்கேனடா இந்தக் கஞ்சல் கதையள். ஓடுறா போய் உன்ரை பாடத்தைப் படி.
(அவன் வெளியே செல்கின்றான்)
மெய்யே வாத்தியார் இவர் ஒண்டையும் பேசாமல் பறையாமல் போறார். அவ தாயும் ஒரு சண்டைக்காற மனுசி. என்றை பிள்ளையை அந்த வீட்டை விடன். ஏன் அவள் சொத்துப்பத்தில்லாதவளே?
- பண் : என்ன கதைக்கிறியிள். பெம்பிளை வீட்டிலை மாபிள்ளை இருக்கிறதுதானே எங்கடை ஊர்வழக்கம்

Table with multiple columns containing faint, illegible text. The text appears to be bleed-through from the reverse side of the page, possibly representing a list or a set of records. The columns are separated by vertical lines.

ரம் இடம் குடுத்திடாதையுங்கோ. அவையள் ஆக்கள் பெரிய சாமியள்.

சிவக் : அதென்னது.

பண் : இந்தக் கலியாணத்தோடை பவானிக்கும் ஒரு முற்றெடுக்கப் பாப்பினம்.

சிவக் : அதெப்பிடி? எங்கை?

பண்டிதர் : வேறை எங்கை? யோசியாமல் கதைக்கிறியள். எங்கடை தம்பி நாவேந்தருக்குத்தான்.

சிவக் : என்ன இந்தப் பாலனுக்கோ. அவன்றை படிப்பின்னும் முடியயில்லை. ஒருநிலையிலை வரயில்லை. ஓகோ இந்தக் காசுக்குத்தான் இதெல்லாம். இரண்டு பேருக்கும் கலியாணஞ் செய்துவிட்டால் செல்லாச்சன் வீட்டை யெல்லோ இந்தக் காசு முழுக்கப் போய்ச் சேரப்போகுது. உதுக்கோ மடங்கட்டினவை.

பண்டிதர் : எனக்கிதைப்பற்றியெல்லாம் எங்கும். நீங்கள் தான் கவனமாய் இருந்துகொள்ள வேணும். ஆனால் சுந்தரத் தையும் விடக்குடாது. இவை காசிலை நிண்டாடுறவை. எப்பிடியெண்டாலும் வராமை விடாயினம். ஒரு சொல்லுச் சொல்லுங்கோ அது நானெல்லோ தம்பிக்குத் தக்க இடத்திலை கொழுத்த சீதனத்தோடை கலியாணம் செய்து வைக்கிறது.

(உள்ளேயிருந்து திலகவதி வந்து மிகவும் அவசரமாக)

திலக : அம்மா. அவ அன்னலட்சுமியக்கா வந்து காசோடை நிக்கிறா. கழுத்தான் அடைவெடுக்க வேணுமாம். கார் வந்துட்டுதாம். சன்னதிக்குப் போகப் போகினமாம். மத்தியானப் பூசைக்குப் போக வேணுமாம். ஒத்தைக் காலிலை மனிசி நிக்ருது. வந்து எடுத்துக் குடுத்துப் போணை- வாணை

சிவக் : இதுகள் என்னை எப்பன் பேசிப்பறைய விடுகுதுகளே. இந்தா வந்திட்டன் வாத்தியார். (என்று சொல்லிக் கொண்டே உள்ளே போகின்றாள். அந்நேரம் பண்டிதர் கூட்டிக் கொண்டு நிற்கும் கந்தையாவை அவதானிக் கிறார்) அவன் கூட்டுத்தடியில் வெற்றிலையொன்று தட்டுப்படுகின்றது. அப்பொழுது)

பண் : என்ன கந்தையா கண் கடை தெரிய இல்லையே வெத் திலை இலட்சுமி எல்லே. அதையேன் கூட்டித் தள்ளு ராய்.

- கந்.அம் : நீர் சும்மா இரும். இந்த வீட்டிலை உள்ள இலட்சுமியையே கலைச்சுவிடுறன் எண்டுநிக்கிராய். உனக்கேன் இந்த அலுவல்.
- பண் : ஏன்ரா அப்பா எனனோடை கோவிக்கிராய். (கோபமாய்)
- கந்.அம் : பின்னை என்ன காணும். அடி நாக்கிலை நஞ்சும் நுனி நாக்கிலை தேனும் ஏழரைச் சனியன் போல இங்கு வந்திருக்கிராய். இந்தக் கலியாணங்களையும் குழப்பி பொடியனுக்கும் மண் விழுத்திறன் எண்டு நிக்கிராய்
- பண் : (இடை மறித்து) நான் அதுகளின்ரை நன்மைக்காக வல்லோ....
- கந்.அம் : ஆருக்கடா நன்மை உனக்கெல்லே நன்மை தேடுறாய். தரகு பேச்சு போறன் என்நீர் உமக்கு எவ்வளவு
- பண் : (அசட்டுச் சிரிப்பு)
- கந்.அம் : நீ அவனைப் பேயன் எண்டு நினைச்சியோ உங்களைப் போல காசுக்கத் தூங்குறவன் அல்ல அவன். இந்தக் குடும்பங்களைக் கெடுக்கப் பாக்கிராய். அப்பிடி ஏதாவது நடந்தால் அவன் என்ன செய்யிறான் எண்டதை இருந்து பார். அப்பிடி நடவாட்டில் நான் கந்தையன் அல்ல என்றை பேரை மாத்திக் கூப்பிடு.
- (என்று இரைந்து பேசிவிட்டு விறுக்கெனவெளியே செல்கின்றான். பண்டிதர் திகைத்துப் போய் இருக்கிறார். அப்பொழுது வந்து கொண்டே)
- சிவக் : பின்னை வாத்தியார் உப்பிடியெண்டால் என்றை மேனையும் அவளவை அமத்தப் பாப்பளவை.
- பண் : மனதுக்கை வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ உங்கடை தம்பியும் அந்தப் பக்கம் போக்குவரத்தெண்டு கதை புகையது.
- சிவக் : ஓ அது அவன் மச்சானட்டைப் போறவனாக்கும். என்றை பிள்ளை அப்பிடிச் செய்யான். நானப்படி வளக்க யில்லை.
- (இந்நேரத்தில் செல்வாச்சி கையில் ஒரு கடிதத்துடன் வருகின்றாள். வந்து)
- செல்வாச்சி : (விறைப்பாக) அண்ணனெங்கை போட்டுது.
- சிவக் : அவர் மச்சான் உதிலை வாறன் எண்டிட்டுப் போனார். வெத்திலையைப் போடுங்கோவன் வந்திடுவார். கந்தையா!!! மச்சானுக்கு ஏதும் குடிக்கக் கொண்டா.

- செல் : எனக்கொண்டும் வேண்டாம். அண்ணனைத் தான் காணவேணும் ஒரு அவசியமான அலுவல்.
- சிவக் : என்ன மச்சாள் அப்பிடி அவசியம்.
- செல் : இல்லை ஒருக்கா காணவேணும்.
- பண் : (செல்லாச்சியைப் பார்த்து) தம்பி சுந்தரம் வீட்டை வந்து நிக்கிறாரோ.
- செல் : சுந்தரத்தைத்தான் எல்லாருக்கும் தேவையாய் கிடக்கு மற்றவை எக்கேடு கெட்டாலென்ன ஏன் இண்டைக்கு வாறன் எண்டவனே. வந்தால் இஞ்சை தானே வருவான். அவனேன் அங்கை வாறான்.
- சிவக் : அது பொடி ஏன் இங்கை வருகுது. அப்பிடி வாறதெண்டாலும் கொண்ணன் எனக்குச் சொல்லியிருப்பார்.
- பண் : ஒண்டுமில்லைப் பிள்ளை. இந்தக் கலியாணத்துக்கு பொருத்தம் பாக்கிறதெப்பவெண்டு சொல்லி இண்டைக்கு நாள் பாத்தனாங்கள். நாள் நிச்சயிச்சுப்போட்டம். எப்பவெண்டு சொல்றதுக்குத்தான் அவரை ஒருக்கால்....
- செல் : ஓ அவளவுக்கு வந்திட்டுதோ சங்கதி. பெத்துவளத்து எனக்குத் தெரியாமல் எல்லாரும் எல்லா வேலையும் பார்க்கத் துடங்கிவிட்டினம். என்றை பிள்ளையிலை எனக்குக் கூட உரித்தில்லாமல் போச்சு! இனியென்ன
- பண் : இல்லைப் பிள்ளை இரண்டு பக்கத்துக்கும் நன்மைக்குத்தானே.
- செல் : என்ன இரண்டு பக்கத்துக்கும் நன்மைக்கெங்கிராய். எனக்குமொரு பெட்டைக் குஞ்சு இருக்குதெண்டதை மறந்து போனியனே. அதைப்பற்றி ஒரு பேச்சு மூச்சில்லை. கலியாணம் பேசுகினம். அங்கையெண்டாலும் பிறத்தியுக்கை தள்ளிட்டால் அவையெல்லாரும் தாங்கள் சந்தோசமாயிருக்கலாமெண்ட எண்ணமாக்கும். உதெனக்கு தெரியாதே
- சிவக் : என்னை மச்சாள் உப்பிடிக்க கதைக்கிராய் நெடுக்கக் கூடித்தானே உப்பிடிப் பேசின அதோடை வயது வந்த மாப்பிளையிருக்குதே.
- செல் : எங்கட மாப்பிளையும் வேண்டாம் உங்கடை மாப்பிளையும் வேண்டாம். அவளவிலை நிப்பாட்டுங்கோ. ஆ... என்றை ஆம்பிளைப் பிள்ளையை எடுத்துக் கொண்டு என்னையும் என்றை பெட்டை குஞ்சையும்

நோட்டிபை விடலாமெண்டு நினைச்சுக் கொண்டியளே. அதுகள் ஏதோ இப்ப காலாய் போய் வெளிக்கிட்டாய் பிறகு தான் எல்லாருக்கும் கண்ணுக்குக் குத்துது.

பண் : என்ன பிள்ளை உப்பிடிப் பேசறாய் ஆருனக்குப் இப்பிடிச் சொன்னது?

செல் : ஏன் மறந்து போனியே நீயும் அண்டைக்குச்சொன்னது உப்பிடித்தானே.

பண் : நான் என்ன சொன்னான் இரண்டு குடும்பமும் ஒத்திருக்கவேணும் எண்டெல்லோ சொன்னான். மாற்று சடங்குக் கதை எனக்கு நினைவிலையில்லை.

சிவக் : (ஆத்திரத்துடன்) என்ன எல்லாரும் ஒத்து வியையாடப் பாக்கிறியளே. நீ எனக் கொண்டு சொல்லிப் போட்டு அங்கையொண்டு சொல்லுறாய்.

செல் : நாங்கள் ஒருதரம் ஒத்து விளையாடயில்லை. சட்டம்பி வல்லிவிரத்தாரும் சொல்ல வேண்டாம் ஏன் இந்தத் தவாலைப் பாருங்கோ.

(செல்லாச்சி தவாலைப் பண்டிதரிடம் கொடுக்கிறார்)

சிவக் : என்ன வாசியுங்கோவன்.

பண் : (கடிதத்தை வாசிக்கிறார்)

உன்னுடைய மகன் சுந்தரமூர்த்தியை அருணாசலமும் அவர் மனைவி சிவக்கொழுந்துவும் தட்டியெடுக்கப் பார்க்கின்றனர். உன்னுடைய மகனை உன் வீட்டுக்கு வராது தடுத்து வைப்பதே அவர்கள் நோக்கம். சுந்தரத்தை உன்னையும் பவானியையும் கவனிக்காது பண்ணுகிறேன் என்று சிவக்கொழுந்து வீரம் பேசுகிறார். இது உன்மேல் உள்ள பழைய கோபத்தைச் சாதிப்பதற்கே, உன் வீட்டுக்கு உன் மகனை வரவிட்டால் தனக்குக் கொடுத்த சீதனத்திலெடுத்துத் தங்கைக்குக் கொடுத்து விடுவான் என எண்ணுகின்றனர். உன் மகளின் கலியாணத்தைப் பற்றி அவர்கள் எவ்வித அக்கறையும் கொள்ளார். கொள்ளவும் விடார். கலியாணத்தோடு உன் மகளை இழந்து விட்டதாக நினை. உன்னை அவர்கள் துரும்பென மதிக்கிறார்கள். நாவேந்தன் உன்மகளைக் கல்யாணம் செய்வான் என்றும் நம்பியிராதே. உன் மச்சாளா அதற்கு விடுவாள். ஏமாந்து போகாதே.

செல் : இதுக்கென்ன சொல்றியள்.

(பண்டிதர் 'ஆ'வென விழித்து நிற்கிறார்)

சிவக் : கோதாரியிலை போவாங்கள். இல்லாமத்துப் போவாங்கள், குறுக்காலை போவாங்கள் என்றை வீட்டுக்கெண்டு கொள்ளி வைக்கிறாங்கள். உவங்கள் உப்பிடி எழுதிற துக்கு நாங்கள் என்ன செய்து போட்டம்.

செல் : ஏன் மச்சாள் ஆரையும் திட்டிறியள். நீங்கள் நினைச்சிருந்ததை வெளியாக்கி விட்டார்கள். நான் ஒரு பேய்ச்சி, ஊர்ச்சனமும் பேயரே. உண்மையைச் சொன்னால் ஏன் உடம்பெல்லாம் நோவான்.

சிவக் : விடுவிடு நீங்கள் எண்டாப் போலை பெரிய சுத்தந்தான். நீயுந்தான் என்னத்துக்கு ஓடியோடி வாறாய். என்றை காசை அள்ளிக் கொண்டு போகத்தானே கொண்ணன் ஒளிச்சொளிச்சுக் கொண்டந்து தந்தது எனக்குத் தெரியாதே. அல்லாட்டி உன்றை மேன் உந்தப்படியெல்லாம் எங்கை படிக்கிறது. சாம்பலுக்கை கிடந்ததுகள் மெத்தைக்கு வந்திட்டுதுகள். அவருக்கு இதுதான் வேணும், ஊண்டக்குடுத்த பொல்லு இப்ப உச்சியைக் கிழிக்குது.

செல் : என்னத்தைக் கொட்டித் தந்தனிங்கள். நீங்கள் தந்துதானே நாங்கள் எங்கடை வயித்தைக் கழுவினாங்கள். எதுக்குத் தந்து கெட்டனீங்கள் என்றை மனிசன் செத்ததுக்கு ஐஞ்சைப் பத்தை விட்டனீங்களோ? பிள்ளையள் பட்டினி கிடந்ததெண்டு முத்தத்திலை அடியெடுத்து வைச்சனிங்களோ? பொடியன்றை சம்பளக் காசுக்கு வக்கில்லாமல் நான் வீட்டை வாசலை ஈடு வைச்சுக் குடுத்தன். அப்ப எல்லாம் எட்டிப் பாத்தனீங்களோ ஒரு செப்புக் காசு குடுத்தினீங்களோ. இப்ப மாப்பிளை தேடி வந்திட்டியள்.

(இந்நேரம் நாவேந்தன் உள்ளே வருகின்றான்)

நாவே : மாமி, எணை மாமி சும்மா இரணை ஊரல்லாஞ்சிரிக்குது. இதென்ன வேலை சீ.

சிவக் : நீ விடு மேனை

நாவே : சீசீ இல்லையணை, வீட்டை போணை

சிவக் : உவையள் செய்த வேலை உனக்குத் தெரியுமோடா நீ குழந்தையாயிருக்கிற காலந்தொட்டுத்தானே பாட்டத்துக்கு பாட்டம் என்னை அவமானப்படுத்துதுகள். இப்ப அறுக்கவும் தொடங்கிவிட்டினம்.

நாவே : அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியுமேனை நீ போணை வீட்டை நான் சொல்றன் போணை.

- செல் : உனக்காகப் போறன் மேனை. எங்கடை அடிக்கு நீ தான்ரா ஒரு மனிசன் குழந்தையெண்டாலும்.... ஓவாறான் (என்று சொல்லிக் கொண்டே போகின்றார். சிவக்கொழுந்து பேயறைந்தவள் போல் நின்கின்றார்)
- நாவே : (பண்டிதரைப் பார்த்து) உன்னாவை தான்ரா வந்தது இது கோள் சொல்லிக் கொண்டு rascal ஆக்களைத் தட்டி விட்டு.... ஏன்ரா நிக்கிராய் போடா ஏன்ரா நிக்கிராய் போடா போடா. தமிழ்ச் சட்டம்பிமாற்றை குணத்தைக் காட்டிப் போட்டாய் Rascal (பண்டிதர் வெளியே போகிறார்)
- சிவக் : நீ ஏன்ரா அந்த மனுசனைப் பேசறாய் நீயும் உன்ரை மாணியோடை ஒத்துக் கொண்டாயோ. எல்லாருஞ் சேந்து என்ரை காசுக்கு மண் விழுத்தியுமெண்டு நிக்கிரியளோ.
- நாவே : சும்மா இரணை. உன்னாவைதான் இந்தக் குடி கெட்டுப் போகுது. நீயும் உன்ரை காசும்...
- சிவக் : நீயும் அவள்கள் வீட்டை போடா நண்டி கெட்ட நாய். என்ரை கண்ணிலை இனி முழிக்கப்பிடாது. (இந்நேரத்தில் சண்டையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட அருணாசலம் ஓடி வருகிறார். சிறிது நேர மெளனம்)
- அருணா : மானம் மரியாதையெல்லாம் போகுது. ஒரு வருத்தக் காரன் இருக்கிறன் என்று கொஞ்சமும் கவனிக்கயில்லை. என்னை எல்லோருஞ் சேர்ந்து பாடைகட்டி அனுப்பப் போறியளோ இஞ்சையிருக்கிறது என்ன பெண்டுகளோ காளியளோ?
- சிவக் : நான் இனிக் காளிதானே, என்ரை காசெல்லாதையும் கொட்டிக் குடுத்தாச்சு. நான் இனித் தெருவிவை தானே. பெத்த பிள்ளையும் மாறாய் தொடங்கிவிட்டுது. நான் இனி இருந்தென்ன இறந்தென்ன (அழுகிறாள்)
- வாவே : உன்ரை குணத்துக்கு ஆர்தான் உன்னோடை ஒத்திருப் பினம். மற்றவையை மனிசராய்க் கவனிக்கிறதில்லை. எப்ப பார்த்தாலும் காசு காசு
- சிவக் : நீயும் அவள் வீட்டை போடா
- நாவே : போறனோ இல்லையெண்டு இருந்து பாரன்
- அருணா : நானொருதன் இருக்கிறன் என்று கொஞ்சமும் மரியாதையில்லாமல் சத்தம் போடத் தொடங்கிட்டினம். போடா அங்காவை போ நீ ஏன் நிக்கிராய்

(இருவரும் செல்கின்றனர்)

பிள்ளை திலகம் இஞ்சை வா. இஞ்சை என்ன நடந்தது.

திலக : மாமி ஒரு தவாவைக் கொண்டந்து ஏதோ கேட்டா பண்டிதர் என்னவோ சொன்னார். பிறகு அம்மாவும் மாமியும் பேச்சுப்பட்டினம் பேந்து மாமி கோவிச்சுக் கொண்டு போறா.

அருணா : (பெருமூச்சுடன்) ஆண் மூச்சுக் கொண்ட சாதி. ஆரைத் தான் விட்டு வைச்சதுகள் (பெருமூச்சு)

(அப்பொழுது கந்தையா ஒரு கடிதத்தைக் கொண்டு வந்து நீட்டுகின்றான்)

அருணா : என்னடா அது

கந்.அம் : தம்பி உங்களட்டைக் குடுக்கச் சொல்லித் தந்தது.

அருணா : எங்கையடா அவன்

கந் : எங்கையோ உதாவை போகுது.

அருணா : சரி போ

(கடிதத்தை உடைக்கிறார். சுந்தரமூர்த்தி உள்ளே வருகின்றான். அவனைக் கண்டவுடன் கடிதத்தை மடிக்குள் செருகிக் கொள்கிறார். திலகவதி உள்ளே செல்கின்றாள்..)

அருணா : வா தம்பி வா.

சுந்தர் : என்ன மாமா இவ்வளவும் இந்த ஊரிலை மரியாதையோடையிருந்தம். இண்டெக்கு அம்மாவும் மாமியும் எல்லாத்தையும் பழுதாக்கிப் போட்டினம். நான் அங்கை போனன். அம்மா அழுது கொண்டிருக்கிறா. என்ன மாமா நடந்தது? நீங்களாவது இதையெல்லாத்தையும் அடக்கியிருக்கக் கூடாதோ. அம்மாதான் வாய்க்காறியெண்டால் மாமியாவது கொஞ்சம் விட்டுக்குடுக்கக் கூடாதோ.

(அப்பொழுது சிவக்கொழுந்து வருகிறார். வந்து)

சிவக் : தான் வந்ததெண்டு போதாமல் படை பட்டாளம் எல்லாம் அனுப்பிப் போட்டாளோ எத்தனை நாளைக் கெண்டு நான் பொறுத்து பொறுத்திருக்கிறது. ஆருந் தவால் எழுதினால் அதுக்கு நானே பாடு. இவ்வளவு காலமும் அறுத்தது போதாமை இப்ப மகனையும் விட்டு என்றை வீட்டுக் காசு முழுதையும்

சுந்தர் : பெம்பிளையார் இப்பிடிப் பேசுறது சரியில்லை மாமி அந்தாள் வருத்தக்காறன்...

சிவக் : (இடை மறித்து) நாங்கள் என்னத்தைப் பேசறம் உண்மையைத்தானே பேசறம். கொம்மா பேசறது எல்லாம் தெரியாதோ நீயும் பெம்பினைக்கு வீங்கி நிக்கிறது என்னத்துக்கெண்டு தெரியாதோ? என்றை காசுக்கெல்லோ, உன்ரை குணத்துக்கும் உன்ரை கொம்மாவின்ரை ஆறும் பெம்பினை தருவாளே? உந்த எண்ணத்தை மறந்திடு தம்பி இண்டு மேல் பட்டு இந்தப் படலை திறக்கப்படாது. நல்ல காலம் என்றை பிள்ளை இந்தப் படுபாவியள் கையிலை ஆப்பிடாமல் தப்பியிட்டுது. ஊர்வளிய திரியிறவங்களுக்கு ஒரு பொம்பிளையும் வேணுமே. இண்டையோடை என்றை பிள்ளையை மறந்திடு.

சுந்தர் : (அருணாச்சலத்தைப் பார்த்துத் தீர்மானத்துடன்) மாமா மாமி விரும்புறது போலை நான் இனிமே இஞ்சை வர யில்லை. உங்களுக்கேதாவது நடந்தா இஞ்சை வருவனோ என்னவோ தெரியாது. நான் வாறன்...

கந்தையா அம்மான்! நான் வாறன் (போகிறான் திரும்பி) நாவேந்தனட்டையும் சொல்லிவிடு.

(சுந்தரமூர்த்தி வெளியே செல்கின்றான்)

அருணா : தம்பீ தம்பீ நில் நில் (என்று சொல்லிக் கொண்டு தானும் பின்னே போகின்றார். மடியிற் சொருகியிருந்த கடிதம் கீழே விழுகின்றது. அதனை எடுத்துத் கந்தையா கொடுக்க, அவர் அதை வாசிக்கின்றார்) கடிதம்.

அப்பா!

அம்மாவின் போக்கு குடும்ப ஒற்றுமையைக் குலைக்கும். அதை நான் விரும்பவில்லை. பவானியை நான் கலியாணஞ் செய்து கொண்டால் இன்றைக்கில்லை நாளைக் காவது குடும்பம் ஒற்றுமைப்படும். நான் மாமி வீடு செல்கிறேன். இதைச் சுந்தரத்திடம் சொல்லவும்

அ.நாவேந்தன்

(அப்பொழுது மனமுடைந்தவராய் கோபாவேசத்தோடு அழுது புலம்பிக் கொண்டு) "தம்பீ தம்பி" என்று ஒலமிட்டுக் கொண்டு செல்கின்றார்.)

சுதை நிகழிடம்: பருத்தித்துறை அருணாசலம் வீடு

(அருணாசலம் வருத்தமாய் சார்மனைக் கதிரையில் படுத்திருக்கிறார். வலது புறத்தில் புதல்வி திலகவதி அழுது கொண்டு நிற்கின்றாள்.)

அருணா : (மகளைத் திரும்பிப் பார்த்து அழுது கொண்டே) நான் அருமையாய் பெத்து வளத்த பிள்ளை இந்த நிலைக்கு வந்திட்டாய். (அழுது கொண்டே படுக்கிறார்)

சுந்தரம் வருவன் போகமாட்டான். கட்டாயம் வருவன் போகமாட்டான். (யோசிக்கிறார் மூகம் மலர்கின்றது)

டே கந்தையா! போய் என்றை மருமேன் சுந்தரத்த 'உடனை வா' என்று தந்தியடி. எனக்குச் சுகமில்லையேண்டுமடி.

(கந்தையா 'ஓம்' என்று தலையசைக்கிறான்)

அவன் கட்டாயம் வருவான்

(திரும்பத் திரும்ப அதையே சொல்லிக் கொண்டு படுக்கிறார். கந்தையா வெளியே போகின்றாள். சிறிது நேரங் கழித்து சைக்கிள் மணிச்சத்தம் கேட்கின்றது. திலகவதி சென்று கடிதமொன்றுடன் திரும்பி வருகிறாள்)

அதை வாசி பிள்ளை

(திலகம் உடைத்துத் தனக்குள் வாசிக்கிறாள். வாசித்து முடிந்த பின் விறைத்துப் போய் அதனைத் தகப்பனிடம் கொடுக்கிறாள். அவர் அதனைப் படிக்கின்றார்)

மாமா!

நான் எனது நண்பன் பழனிவேலுவின் தங்கை சண்முக வடிவை மணஞ்செய்து கொண்டேன். நான் செய்தது சரியோ பிழையோ - எனக்கே தெரியவில்லை. என்னை மன்னிக்கவும் உங்கள் ஆசி எனக்கு என்றும் உண்டு என்ற நம்பிக்கை உண்டு. தங்கள் அன்பு மறவா மருமகன்

க.சுந்தரம்

(வாசித்த பின் கை சோரக் கடிதம் கீழே விழுகின்றது. நெஞ்சிலொரு கையை வைத்து "ஐயோ ஆத்தை" என்று நெஞ்சு நோய் பொறுக்க முடியாது தவிக்கிறார். பின்னர் திரும்பி ஒரு புறத்தில் நிற்கும் மகளைப் பார்த்து அழுகின்

றார். இந்நேரம் நாவேந்தனும் பவானியும் வருகின்றனர். (அருணாசலம் உற்றுப் பார்க்கின்றார்.) வா சுந்தரம் வா. கட்டாயம் வருவாயெண்டு எனக்குத் தெரியும்.

- நாவேந்தன் : நான் சுந்தரமல்ல அப்பா நாவேந்தன்
- அருணா : (பவானியைக் கண்டு பெருமூச்சுடன்) அதார் பக்கத் திலை
- பவானி : அது நான் பவானி மாமா
- அருணா : ஏதோ நீங்கள் இரண்டு பேருமாவது இந்தக் குடும்பத் தைச் சிதையவிடயில்லை. இஞ்சை வா மேனே பவானி. (பவானி போய் இடது பக்கத்தில் நிற்கிறாள் மகனைப் பார்த்து)
- இஞ்சை வா, வா (என்று எழும்புகிறார் ஒரே இருமல். மகன் தாங்கிப் பிடிக்கிறான். மகள் "அப்பா, அப்பா" என்கிறாள். மகளைத் திரும்பிப் பார்த்து அழுகிறார். இன்னேரம் சிவக்கொழுந்து வந்து நிற்கின்றார். அருணா சலம் மகனைப் பார்த்து முறுவலிக்கின்றார். மகளைப் பார்த்து அழுகின்றார். மனைவியைக் கோபமாய்ப் பார்க்கிறார். பின் ஒன்றையுங் கவனியாது எங்கேயே பார்த்துச் சிரிக்கிறார்)
- சிவக் : (மகளை நோக்கி) இதென்ன பிள்ளை டாக்குத்தரை கூப்பிடுங்கோவன்.
- அருணா : (பெருமூச்சுடன்) ஏன் டாக்கத்தரை எனக்கொண்டு மில்லை
- (கந்தையா வருகின்றான். அவனைக் கண்டு சிரித்துக் கொண்டு அருணாசலம் "சுந்தரம் சுந்தரம்" என்று கூறி எழுந்து அவன் கையைப் பிடிக்கின்றார்)
- நாவே : அது கந்தையா அப்பா.
- அருணா : (கந்தையாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு) கொண் டாடா என்றை சுந்தரத்தை சுந்தரத்தை எங்கையடா சுந்தரம் (என்று கந்தையாவின் கழுத்தைப் பிடித்து உலுப்புகின்றார். கந்தையாவும் நாவேந்தனும் அவரைப் பிடித்துப் படுக்கையில் கிடத்துகின்றனர். சிறிது நேரத்தின் பின் "சுந்தரம் சுந்தரம் தம்பீ நில் நில் தம்பீ" என்று கூறிக் கொண்டே எழுந்து சிறிது தூரம் செல்கிறார். ஏதோ ஒன்றில் தடக்கி விழுகின்றார். கந்தையாவும் நாவேந்த

னும் விரைந்து சென்று தூக்குகின்றனர். பெண்கள்
அழுகின்றனர்.)

-- திரை --

பாடல்

சுந்தர மெங்கேசொல் துயர்க்கடலில் தவிக்கின்றேன்
எந்தனருந் தவமருகன் எனைவிடுத்துக் கனம கலான்
எந்தனருந் தவமருகன் எனைவிடுத்தெ அகல்வானேல்
உந்துமெந்தன் மனக்கோட்டை ஒடிந்தே தகர்ந்திடுங்கான்
உந்துமெந்தன் கோட்டையதும் ஒடிந்தே தகர்ந்துவிடின்
நந்திடுமென்வாழ்வதுவும் நசிந்தே ஒழியுநெஞ்சே
நந்திடுமென் வாழ்வதுவும் நசிந்தெயொழி யாதுநிற்கச்
சுந்தர மெங்கேசொல் என்சுந்தர மெங்கேசொல்.

சுந்தரம் எங்கே

சுந்தரம் எங்கே

சுந்தரம் எங்கே.....

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன்
தயாரித்து வழங்கிய

‘இராவணேசன்’

மேடையேற்றம் : 1964/65

பாத்திரங்கள்

இராவணன்

அங்கதன்

மண்டோதரி

இராமன்

சூம்பகர்ணன்

இந்திரசித்தன்

இலட்சுமணன்

காப்பு

ஆரணப் பொருளே போற்றி அகிலநா யகனே போற்றி
பாரளந் தவனே போற்றி பாண்டவர் தூதா போற்றி
வாரணம் அழைத்த போது வந்துகாத் தவனே போற்றி
காரண வஸ்தே எங்கள் கண்ணனே போற்றி போற்றி.

இராவணன் வரவு விருத்தம்

மும்மூர்த்தி களையோட்டி இம்மா நிலத்திலே
முரசறைந் தேயிருந்தோன்
மூவுலகை யாண்டவன் பாவுலகில் வாழ்பவன்
முடிபத்து தலையணிந்தோன்
இம்மென்னு முன்னமே தேவர்களைச் சிறையிட்டு
இம்சித்து மகிழ்ந்திருந்தோன்
இந்திரஜித் என்னுமொரு வீரனை இவ்வுலகில்
ஈன்றெடுத்தேவளர்த்தோன்
திரிபுர மெரித்தவொரு விரிசடைக் கடவுளின்
திறமான பக்தனாவான்
உரமுள்ள நெஞ்சோடு உலகெங்கும் ஆள்கின்ற
வரம்பெற்று வாழ்ந்திருப்போன்
தொம்மென்று முரசங்கள் தாளம திசைத்திடத்
தோகையர் கவரிவீச
துடிதுடித் தோடிடத் தேவர்கள் சபைமீது
ராவணன் வருகின்றானே

தரு:

திரைகடல் சூழிலங்கைக் கதிபனாகிய வீரன்
ராவணேஸ்வர ராசன் வந்தான் அரசவைக்கு
காதிற்குண் டலமாடக் கருத்தில் நீதிநின் றாடக்
கன்னியர்முன் நடன மாடவே -நல்ல
நீதியுடனே மந்திரி மார்கள் புடை சூழ
நிருபன் கொலுவில் வந்தானே.

மறுதரு:

வானவர் தானெனக் கீடோ - மற்றும்
வலுவுள்ள மானிடர் தானென்ன சோடோ

யானை பொரும் பெரு மார்பன் -எனைத்
தாவிச் சமர்செய்வார்க்கு நாசந்தப் பாது.

(இராவணன் நடந்து சென்று ஓரிடத்தில் நிற்க
அங்கதன் பாய்ந்து வருகின்றான்.)

அங்கதன் விருத்தம்

எண்டிசை யெங்கணும் உன்கொடி பறக்கவே
ஏறுபோல் ஆளுகின்ற
திண்ணிய உரமுள்ள வாரண அரசனே
பூரீராமர் தூதன்நானே
அண்ணலாம் ராமனின் தையலாம் சீதையை
அனுப்பிவை இல்லையாகில்
உன்னுடைய தலைபத்தும் உடல்தன்னில் ஒட்டாது
உண்மையீது உணருவாயே

இராவணன் தரு:

அப்பனைக் கொண்டவனோ டெப்படிநீ கூடினாயோ தம்பி-
அடா தம்பி
நானவனைக் கொல்லுகிறேன் நீஎனக்குத் துணைவாடா தம்பி
-அடா தம்பி
மரத்தி னோரம் மறைந்து மார்பிற் பாணம்விட் டானே பாவி
-ராமன் பாவி
வாலிமகன் நீயோ பழிவாங்கும் மரபும் உனக்கில்லையோ
சொல்வாய் - தம்பி சொல்வாய்

அங்கதன் தரு:

இராமனை வென்றிடத் தகுதியுன்னிடமொன்றும் இல்லையே-
பாவம் இல்லையே- அந்தத்
தாம்வினில் எங்களைச் சதிசெய்து வெல்லவோ எண்ணினாய்
- பாவி - எண்ணினாய்
பலமற்ற தேவரைப் புறமுது கிட்டது வீரமோ - அதுவீரமோ -
எங்கள்
உரமுள்ள ராமன்முன் எதிர்நிற்கத் திறமுண்டோ கூறுவாய்
-அடா கூறுவாய்

அங்கதன் விருத்தம்:

சென்றுமே தேவ ரெல்லாம் சிதறடித் திட்ட மன்னா
நன்றுநன் றுனது வீரம் நகைப்புத்தான் வருகு தப்பா
துன்றிடும் பெண்ணை விட்டுத் தொழுதுவாழ் சுற்றத் தோடும்
பொன்றுதி யாயின் என்பின் புறப்பட்டும். வருக மன்னா

அங்கதன் வசனம்:

கேளடா இராவணா சீதையைச் சிறைவிட்டு
எங்கள் இராமனின் கால்களைத் தொழுதுவாழ் மன்னா.

இராவணன் தரு:

தொழுதுவாழ் என்றும்பின் உயிருடன் என்முன்நின் றாயே
- நின்றாயே -இனித்
தோகைசீ தையைவிட ஞாயமுண் டோசொல்லு வாயே
- சொல்லு வாயே
பழுதற்ற என்வீரம் குறைவுற்றுக் கூறினாய் பிள்ளாய்
-சிறு பிள்ளாய் -அதைப்
பாரடா களந்தன்னில் கூறடா உன்ராமன் முன்னே
-சென்று முன்னே

இராவணன் வசனம்:

கேளடா அங்கதா; உன் ராமனைக் களத்தில்
வந்து காண்கின்றேன் என்று போய்ச் சொல்லடா அங்கதா.

(அங்கதன் பாய்ந்து போகின்றான்)

இராவணன் விருத்தம்:

உலகத்தை வென்றே ஆண்ட ஒருகொடிக் கிறைவ நென்முன்
சிலவார்த்தை பேசவந்த சிறுகுரங் கொன்று நின்று
தொழுதுவாழ் என்றுசொன்ன சொற்கேட்ட பின்னும் நின்றல்
பழுதிந்த இராவ ணற்குப் பதில் சொல்வேன் களத்திற் சென்றே

(இராவணன் போகின்றான்)

(மண்டோதரி வருகின்றாள் லைற் மெல்ல மெல்லப்
பிரகாசமடைகின்றது)

மண்டோதரி வரவு விருத்தம்

பதியையே தெய்வ மென்று பாரினிற் தொழுது போற்றும்
சதியிவள் சாந்த ரூபி சன்மார்க்க நெறியில் நிற்போள்
அதிபதி ராவணேசன் அழைக்கின்றான் என்ற நிந்து
கெதியினிற் புறப்பட்டேதான் கிளிமொழி வருகின் றாளே.

தரு:

வந்தாளிதோ மண்டோதரியாள் ஓயிலாள்மாது
வாறாளிதோ மண்டோதரியாள்
வந்தாளந்தமாய் நடந்து செந்தாமரைப் பாதம் நோக
முல்லை மலர்கள் சூடி மோகனக மாலை பூண்டு
சின்ன இடைதுவளச் சித்திரம் போலே நடந்து

(மண்டோதரி போகின்றாள்)

(இராவணன் நிற்கின்றான். மண்டோதரி வருகின்றாள்.
லைற் மெல்ல மெல்லப் பிரகாசமடைகின்றது)

மண்டோதரி விருத்தம்:

இந்திரர் புகழும் கோவே இனியஎன் கணவ கேளாய்
உந்தனின் முகத்திற் கோபம் ஒளிருதே காரணம் ஏன்
வந்தனை செய்தேன் உந்தாய் வழத்திடும் அடியாள் நானே
எந்தனின் துரையே நீயும் இதைஎனக் குரைத்தி டாயே

இராவணன் தரு:

கண்ணே ஸ்ரீ ராமன் படைகளுடன்
காத்திருக்கின்றானாம் போர்கள் செய்ய
பெண்ணே சமர் செய்து வென்று வாறேன்
பிணக்கமில் லாமல் விடை கொட்டி.

மண்டோதரி தரு:

முன்னே நீரும் செய்த முடிவினால்
மோசம் வந்தும்மை அணுகுதய்யா
அன்னை சீதை தன்னைச் சிறைவிடில்
ஆபத்து வந்துமைச் சேரா தய்யா.

இராவணன் மறு தரு:

தூதென்று வந்தெந்தன் வீரத்தைப் பழித்தபின்
சீதையை சிறைநான் விட்டால் எனது பெண்ணே
ராகவன் வில்லுக்கு நானஞ்சினேன் என்று
ஊரெனைச் சிரிக்காதோ உரை கண்ணே.

மண்டோதரி தரு:

உரம்பெற்ற வாலியை ஓரம்பினிற் கொன்ற
வரம் பெற்ற மனிதனய்யா ஹீ ராமன்
பலமிக்க படைபெற்று உனைவெல்ல வந்தவன்
படுகளம் வேண்டாமய்யா.

இராவணன் தரு:

தம்பி விபீஷணன் போனபின் என்பலம்
தாழ்ந்ததென் றெண்ணினையோ பகைவரைப்போல்
கும்பிட்டு வாழ்வானோ பகைவரை யுன்னாதன்
கோதையே விடைதாராய்

மண்டோதரி தரு:

தருமம் அவன்பக்கம் அதர்மம் உனதுபக்கம்
தகாதுபோர் செய்வதய்யா எனது நாதா
பெருமையுடன் வாழப் பிசகற்ற வழிராம
பிரானைஇங் கழைப்பதய்யா.

இராவணன் விருத்தம்:

கூனுடைக் குரங்குகள் கூட்டமோ டிருசிறு
மானிடர் வந்துநின்று
ஆணவம் காட்டுறார் அதைஅடக் கிடநானும்
அமர்க்களம் செல்வதற்கு

ஏனடி தடுக்கிறாய் இலங்கை ஆள்பவன்
என்வீரம் அறிந்திலையோ
தானையை நடத்துவேன் தலைகொய்து மீளுவேன்
தையலே விடைநீ தாராய்.

இராவணன் வசனம்:

கேளும் பெண்ணே. வெற்றிவீரனாக வந்து உன்னைச்
சந்திக்கின்றேன். அதன்பின் வேண்டுமானாற் சீதையை
விடுகின்றேன். நீ அரண்மனை போயிருப்பாயாக.

(இருவரும் போகிறார்கள்)

காட்சி 4

(இராமன், லெட்சுமணன், அங்கதன் மூவரும் வருகின்றார்கள்.
லஹ மெல்ல மெல்லப் பிரகாசமடைகின்றது.)

இராமன் விருத்தம்:

சீதையை விடவே மாட்டேன் செருக்களம் வருவே னென்று
தூ தற்கு ராவணசன் சொல்லிய வார்த்தை கேட்டு
தீரனாம் அங்கதன்பின் செயல்வீரன் தம்பி சூழப்
போர்க்களம் நாடி ராமன் புறப்பட்டு வருகின் றானே.

இராமன் தரு:

படைக ளெல்லாம் ஒன்றாய்க் கூட்டுவோம் -அவன்
பத்துத் தலைகள் வெட்டி வீழ்த்துவோம்
நடைபோட்டு நம்வீரம் காட்டுவோம் -நாளை
நமதென்று நமதென்று கூறுவோம்
இராகவன் நான்தரு சத்தமே -இனி
இலங்கை எங்கும் ஒலிக்கும் நித்தமே
வாதம் பிவீரர்கள் வாருங்கள் கூடுங்கள்
வருகின்ற களமதில் வாகை சூடிவர

(இராமர், அங்கதன், லெட்சுமணன் போகின்றனர்)

(மேடையில் லைற் பிரகாசமாயிருக்கின்றது. அன்னாவியார்
விருத்தத்துடன் ராவணனும் அவனைத் தொடர்ந்து ராமனும்
வருகின்றனர்)

சபை விருத்தம்:

அங்கதன் தூதுவந்து போனபின்னர்
அமர்புரிய ராவணனுந் தேரிலேறி
சங்கொலிக்க முரசொலிக்கச் சேனைகுழச்
சமர்க்களத்தை நாடியே பாய்ந்து வந்தான்

(இராவணன் வருகின்றான். நடைக்கு உடுக்கு அடிக்கப்படுகின்றது)

மங்களஞ்சேர் லட்சுமணன் துணையாய் நிற்க
வாணரர்கள் அநேகம்பேர் தன்னைச் சூழ (இராமன்
பொங்குசமர்க் களத்திலிடை ராமன் வந்தான் (வருகின்றான்.)
புகழுற்ற ராவணனை எதிரே கண்டான்

போர் (போருக்குரிய வாத்தியங்கள்)

இராவணன் தரு:

சங்கரன் கொடுத்த வாளும் தண்டும்என் கையிற் பாராய்
இங்கெனை வெல்வதற்கு இகத்திலே எவரும் இல்லை
பங்குகள் செய்வே னுன்னைப் படுகளம் எனக்குச் சொந்தம்
இங்குநான் வீரன் கோழை:

தரு:

எதிர்நிற்கா தோடுவாயே - அல்லால் எனக்குப்
பதிலுரை கூறுவாயே
எண்டிசை வென்றவன் நானே என்முன்னே துரும்புநீதான்
மண்டியிடுவாய் அல்லால் மாண்டு மடியச் செய்வேன்.

இராமன் தரு:

வீரவான் நீயோ எங்கள் விபீடணன் அண்ணன் நீயோ
தேவரை அடக்கியாண்ட திறலுனோன் என்பான் நீயோ
போரிட வந்தாய் பின்னர் போரிடு; பேச்சேனிங்கே
ஆரிடம் வீரமுண்டு:

தரு:

அதைக் காண்போம் எதிரில்நீ வாடா -அடடா ராவணா
ஆர்ப்பரித்துக் கொக்கரிக்காதே!
நித்திய வீரனோ நீதான் நிற்பலம் அடக்க வந்தேன்
கத்திக்கொண்டே கிடக்க கதையைத்துண் டாடுவேனே.

(கதாயுதம் விழுகிறது)

இராவணன் தரு:

கதாயுதம் போனாலென்ன அடடா ராமா
கையில்வாள் கொண்டு சாடுவேன்
சதையைப் பிய்த்தெறிவேன் நான் சாகும்வரை எதிர்ப்பேன்
கதையைமுடிக்கவே களத்தில் முடிப்பேன் நான்.

இராமன் தரு:

ஆயுதமெல்லா முடைப்பேன் அடடா உன்னை
அமரில் வெறுகைய னாக்குவேன்
சாயுது வாளொடு தண்டுவில் தேரெல்லாம்
மாயுதுபார் உந்தன் படைகள் முதுகு காட்டி

(இராவணன் ஆயுதங்கள் இழந்துநிற்கின்றான்.
சூரியன் அஸ்தமனத்துக்கு அறிகுறியான லைற்)

இராமன் விருத்தம்:

கையினிற் பலமிழந்து கவலைகள் நெஞ்சிற் கொண்டு
வெய்யதோர் மூச்சைக் காட்டும் வீரனே வார்த்தை கேளாய்
தையலை விடுக அல்லாற் சமர்செய்க மனக்கிலேசம்
எய்தற்க உன்னை விட்டேன் இன்றுபோய் நாளை நீவா.

(இராவணன் போகின்றான். பின்னணியில் இன்றுபோய் நாளை
நீவா என்ற குரல் மும்முறை ஒலித்து ஓய்கின்றது)

இராவணன் போகின்றான்

சபைவிருத்தம்:

வாரணம் பொருத மார்பும் வரையீனை எடுத்த தோளும்
நாரத முனிவற்கேற்ப நயம்பட வரைத்த நாவும்
தாரணி மவுலி பத்தும் சங்கரன் கொடுத்த வாளும்
வீரமும் களத்தே போட்டு வெளுங்கையோ டிலங்கை பக்கான்.

காட்சி - 5

(இராவணன் வருகின்றான். லைற் மெல்ல மெல்லப் பிரகாசம்
அடைகின்றது)

சபை விருத்தம்:

நிலைதனை யிழந்து நெஞ்சம் குழம்பிய ராவணேசன்
தலைகவிழ்ந் திருந்தான் பின்னர் தடுமாற்றம் நீங்கித் தம்பி
மலைபோல்வான் கும்பகர்ணன் தலைஅழை என்றான் தம்பி
நிலைகேட்டுக் கும்பகருணன் அண்ணனைக் காணவாறான்

(கும்பகர்ணன் வருகின்றான்)

கும்பகர்ணன்விருத்தம்:

தூங்கும்நாள் முடியுமுன்பே சுறுக்குடன் எனையழைத்தீர்
ஈங்கென்ன நேர்ந்த தய்யா ஏன்மிக விசனம் கொண்டு
வாங்குநீர் பெருமூச் செல்லாம் வானவர் மீண்டும் வந்து
ஆணவம் காட்டுறாரா கலைக்கவா கொல்லவா சொல்

இராவணன் தரு:

தம்பியே கேளாய் இராமன் வந்தான்

சமர்க்களம் நாடி

அம்பினால் எனைவென்றான் அவனை வெல்லுவதற்கு

நம்பியுனை யனுப்ப நானிங்கு அழைத்தேனே

கும்பகர்ணன் தரு:

ஆனதோ சண்டை ஜானகிதுயர்
போனது மிலையோ
வானகம் சிரிக்குமே வார்த்தைகேள் எனதண்ணா
சீதையை விடுநீயும் ஸ்ரீராமன் உறவாவான்.

இராவணன் தரு:

உபதேசம் செயவோ உனை அழைத்தேன்
ஓடிப்போய்த் தூங்கு
அபகீர்த்தி ராவணன் தம்பியர் கோழையா
அவனை வெல்வதற்கு இங்கு யாருமே இல்லையா

இராவணன் விருத்தம்:

மானிடர் இருவர் தம்மை வணங்கியே மற்றுமந்தக்
கூனுடைக் குரங்கை யெல்லாம் கும்பிட்டுப் பாடிநிற்றல்
ஊனுடை உனதுதம்பிக் குனக்குமே ஒக்கும்ஒக்கும்
யானது புரிய மாட்டேன்எழுந்துபோய்த் தூங்க டாநீ.

இராவணன் வசனம்:

கேளடா தம்பி வீரனென்று எண்ணியுன்னை அழைத்தேன்
அழைத்தது வீணாகி விட்டது. சென்று போய்த் தூங்கடா.

கும்பகர்ணன் விருத்தம்:

வென்றிவன் வருவேனென்று உரைத்திலேன் விதியும் வந்து
முந்தியே பிடர்பீடித்து உந்தியே நின்ற தண்ணா
பொன்றுவன் களத்தில் நானும் பொன்றினாற் சீதை தன்னை
நன்றென விடுத்து நீயும் நலமுடன் புவியாள் அண்ணா.

(கும்பகர்ணன் போகிறான்.

தொடர்ந்து இராவணனும் போகின்றான்)

(போர்க்களத்தில் இராமன்நிற்கின்றான். சபை விருத்தத்துடன்
கும்பகர்ணன் வருகின்றான்)

சபை விருத்தம்

இந்த இராவணன் வார்த்தைகேட்டு இயல்புதரு
கும்பகர்ணன் படைகளோடு
கொந்தலர் மாலையல அணிந்தான் பேய்கள் பூட்டிய
கொடுந்தேர் மேலேறி நெடுஞ்சூலம் கொண்டான்
(கும்பகர்ணன் மேடையிற் தோன்றுகின்றான்)
வந்தவனை அறிந்துவெகு வலுவதாக வானரர்கள்
அனேகம்பேர் தன்னைச் சூழ
அந்தமுடன் சமர்செய்ய ராமன் நின்றான்
அடுத்திட்டான் சண்டைசெய்யத் தொடுத்திட்டானே.

இராமன் விருத்தம்:

உந்தம்பி விபீடணன்தான் உன்னியல்பு எனக்குரைத்தான்
மன்னவனுக்கு இலங்கை மணிமுடியும் தருவே நென்றேன்
முன்னவன் நீயோ வந்துன் தம்பிக்கு எதிராய் நின்றாய்
என்னைநீ பணிந்து வாழ்ந்தால் இறக்காது வாழ்வாய் சொன்னேன்

கும்பகர்ணன் விருத்தம்:

செம்பிட்டுச் செய்தளிஞ் சித் திருநகர்ச் செல்வந் தேறி
வம்பிட்ட தெரியல் என்முன் உயிர்கொண்ட பகையை வாழ்த்தி
அம்பிட்டுத்துன்னங் கொண்ட புண்ணுடை நெஞ்சோ டய்ய
கும்பிட்டு வாழ்கிலேன் யான் கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன்

கும்பகர்ணன் தரு:

வந்தாயோ பாரினில் உன்வலி
மடக்கியே சூலம் எடுக்கிறே னடா
முந்தாதே மன்னவனே நீ முனைக் கெதிற்கணை
கனக்க ஏவுகிறேன்
வரிவில் அது நிமிர அரிய பகழியெல்லாம்
வடவை அழலென முன் வருகுதுபாணம்.

இராமன் தரு:

விட்டேனே பெரியதோர் அஸ்திரம்
வெருண்டு அரக்கர் படைகளு மழியுது
தொட்டேனே இன்னுமோர் அஸ்திரம்
சுழன்று வருகுதுன் பெருமைகள் போக்கிட
துடியாதே நின்று பதையாதே உடல்
மெலிவாய் தரையினில் விழுவாய் பாவி

(இராமன் அம்பு விடுகின்றான். கும்பகர்ணன் துடிதுடித்து
விழுகின்றான். ராமன் போகின்றான்) லைற் அணைகிறது

காட்சி 7

(இராவணன் துடிதுடிக்கின்றான்.
தொடர்ந்து வீரர்களை அனுப்புகின்றான்.)
(உடுக்கு பாவிக்கப்படுகிறது)

சபை விருத்தங்கள்:

எட்டினோ ரிரண்டினாய திசைவென்று தந்த தம்பி
பட்டஅச் செய்தி கேட்டுப் பதைத்தனன் ராவணேசன்
(மத்தளம் மெல்லிய அடி) (நடப்பதற்கு)
வீழ்வதோ எனதுவீரம் போவதோ புகழ்என் றெண்ணி
ஆளிகுழ்ச் சீங்கனொடு நீலனை அனுப்பி வைத்தான்.

(ஒலித்துச் சென்று உச்சத்தில் முடிய போருக்கு உரிய உடுக்கும்
ஒலித்து ஓய்கின்றது.) (சோக இசை)

பாடல் :

சிங்கனும் நீலன் மற்றும் செயல்வீரன் மாய்ந்த பின்னர்
(மத்தளம் நடப்பதற்கு மெல்லிய அடி)
மகரனொடு குருதிக் கண்ணன் மார்களை அனுப்பி வைத்தான்

(முன்புபோல் மத்தளம் படிப்படியாகஒலித்துச் சென்று உச்சத்தில்
முடிய போருக்குரிய உடுக்கு ஒலித்து ஓய்கின்றது.) (சோக இசை)

பாடல்:

இணையற்ற வீரரெல்லாம் இழந்தவன் செயலிழந்தான்.

(முன்புபோல் மத்தள அடி)

இருக்கின்ற வீரரெல்லாம் எழுந்தெதிர் பொருக என்றான்

(மத்தளமும் உடுக்கும் முன்போல ஒலிக்கின்றன)

இராவணன் விருத்தம்:

அனுப்பினேன் வீரரெல்லாம் அனைவரும் இறந்தா ரையோ
எனக்குஇப் பரீட்சைதன்னை ஏன்வைத்தாய் இறைவா நீதான்
இனியிங்கு பொறுப்பதில்லை என்மகன் இந்திரஜித்தை
அழைத்துவா பிரமாஸ்திரத்தோடு அனுப்பினான்

பகையை வெல்ல

(இராவணன் போகின்றான்) (ஒளி மங்குகிறது)

காட்சி - 7

(லைற் மெல்லப் மெல்லப் பிரகாசமடைகின்றது)

இந்திரஜித் வரவு விருத்தம்:

அண்டபகி ரண்டமுதல் எண்டிசையு முள்ளவர்கள்
அஞ்சலென் றபயமிடவே
ஆனையொடு தேர்குதிரை காலாட்கள் சூழவே
அந்தணர்கள் ஆசிகூற
மண்டலம் புகழ்கின்ற இந்திர ஜித்தனும்
தந்தையைக் காண்பதற்கு
மாயரத மேறியே பேய்கள்நின் றாடவே
வந்தனனுறு மீச்சபையிலே.

தரு:

வீராதி வீரகூரன் மிக்கரா வணந்தன் பாலன்
ஏரா திலங்கும் வீரன் இந்திர ஜித்தன் வருகிறான்.

விண்ணுயர்ந்த கொடி பறக்க வீரர்கோடி கோடி சூழ
மண்டலம் புகழும் மகா ராசன் மகன் வருகிறான்

அண்டரும் பூமாரிபெய்ய ஆதிசேடன் தோள் நெளியத்
தண்டெடுத்து வில்லெடுத்து இந்திரஜித்தன் வருகிறான்.

(இந்திரஜித் போகின்றான்)(லைற் அணைகின்றது.

காட்சி - 8

(இராவணன் மேடையில் நிற்கின்றான். இந்திரஜித் வருகின்றான்)

இந்திரஜித் விருத்தம்:

இந்திரர் முதலாயுள்ள இமையவர் முனிவர் யாரும்
வந்தடி வணங்கி வாழ்த்தும் மன்னனே சரணமய்யா
எந்தையே என்னைப் பெற்ற சுவாமியே என்னையிங்கு
வந்திட அழைத்த செய்தி வளமுடன் உரைசெய் வீரே.

இராவணன் விருத்தம்:

சிங்கனுடன் மகரக் கண்ணன் தீரனும் குருதிக் கண்ணன்
நுந்தையாம் கும்பகர்ணன் அனைவரும் களத்தில் மாண்டார்
இங்கிது பொறுக்கவில்லை என்செய்வேன் எனது மைந்தா
சென்றுவா பிரம்மாஸ் திரத்தைச் செலுத்திவா பகைவர் முன்னால்.

இந்திரஜித் சுந்தார்த்தம்:

என்சிறிய தந்தையைக் கொன்றும் பின் உயிரோடு
இருக்கின்ற மனிதர் எவரோ
உன்வீரம் அறியாரோ உன்மகனை அறியாரோ
உலகுக்குப் புதுமை இவரே
முன்னமே எனைவிட்டால் அன்னவரை வென்றுங்கள்
முடிபணிய வைத்திருப்பேன்
இன்னுமேன் தாமதம் நான்களம் சென்றிட

தரு:

விடைதாராய் அப்பா- வெற்றி கொண்டு
விரைவினில் வாரேன்
உடைப்பேன் எதிரிபலம் தொடுப்பேன்
எதிர்க்கணைகள்
தடுப்பேன் அவன் எதிர்ப்பு
கொடுப்பேன் உனக்கு வெற்றி

இராவணன் விருத்தம்:

மதிற்புறத்தில் ஓரத்தில் மாற்றான் வந்து
வலிமைபல பேசுகிறான் என்றறிந்து
குதித்தெழுந்து எனைப் பார்த்துக் கும்பிடென்றான்
குறைவுற்றான் உன்தாயார் கோழை கோழை
எதிர்த்திடுவேன் எனவுரைக்கும் எனதுமைந்தன்
ஈன்றிட்ட பொழுதைவிட இன்றுதானே
குதிக்குதடா எனதுநெஞ்சம் சென்றுவாராய்
குலம்விளங்க வந்தவனே சென்றுவாராய்.

(இந்திரஜித் போகின்றான். தொடர்ந்து இராவணனும்
போகின்றான்) (ஒளி மங்குகிறது)

காட்சி - 9

சபை விருத்தம்

இந்திரஜித் தேவிய நாகபா க்ஷத்தினால் இலக்குமணன்
சேனையோடு
நொந்துமே வீழ்ந்தனன்; ராமன் கலங்கினான்;
துரோகி விபீடணனும் அங்கே
வந்துதவி செய்யவே வானவர் விழித்தனர்;
மைந்தனது இரகசியங்கள்
நின்றங் குரைத்திடக் கொதிக்குமொரு நெஞ்சோடு
இந்திரஜித் இலங்கை சென்றான்.

(லைற் பிரகாச மடைகின்றது)

சபை விருத்தம்:

அடுக்காக மகன் பெற்ற வெற்றிகளைக் கேட்டாங்கு
ராவணன் ஆர்ப்பரித்தான்
துடிக்குமொரு நெஞ்சோடு துயரமுடை முகமோடு
இந்திரஜித் தெதிரில் வந்தான்

(இந்திரஜித் வருகின்றான்)

இராவணன் விருத்தம்:

தூதர்கள் வந்துசொன்னார் தொடர்ந்துநீ பெற்ற வெற்றி
காதாரக் கேட்டேன் ஆனால் கலங்கி வருகின்றாயே
வாதுசெய் ராமன் உன்னை வந்துவென்றா னா இல்லை
ஏதப்பா நடந்த தங்கே ஏன்மனம் வாடினாய்சொல்.

இந்திரஜித் தரு:

என்னநான் சொல்வே னப்பா - எதிரிபக்கம்
உன்தம்பி நின்றுகொண்டு
என்னைவென்றிட வழி அவர்க் குரைத்திட வெற்றி
இலகுவாய் அடைகின்றார்.

நிகும்பலை யாகம் செய்தேன் அதையழிக்க
வழிசொன்னான் உனதுதம்பி
நாகாஸ்திரத் தொடு பிரமாஸ்திரமும் விட்டேன்
நாசமாய் ஆக்கி விட்டான்.

ஆதலால் நானஞ்சினேன் என்று சீற்றம்
அடையாதே தந்தையேநீ
சீதையை விடினவர் சீற்றந்தீர்வார் உன்மேல்
காதலால்இஃதுரைத்தேன்.

வசனம்:

கேளும் தந்தையே அவர்களை வெல்ல என்னால்
முடியவேயில்லை. சீதையை விடுவதே நல்லது அறிவீராக.

இராவணன் தரு:

பேதமை நீ இங்குரைத்தாய் பிள்ளாய் - என்பிள்ளாய்
பேடி யென நீயும் எண்ணினாயே - பிள்ளாய்
யாக்கையை இனிவிடுவ தல்லாற் சமரில் -இச்சமரில்
ஜானகியை விடுவேனோடா மகனே.

எட்டுத்திசை புகழ் மணக்க வாழ்ந்தேன்- நான் வாழ்ந்தேன்
விட்டேனாகில் சீதையை யினி யிழிவே
பட்டனன் நான் போர்க்களத்திலேனும் என்மகனே
எளிமையிலே படவே மாட்டேன் கண்டாய்.

இராவணன் விருத்தம்:

போர்த்தொழில் புரிந்து நெஞ்சம் புண்ணாகி வந்தமைந்தா
ஆறுதல் பெற்றுவா நீ அன்னையுனைப் பார்த்திருப்பாள்
போரிட்டு ராமன் தன்னைக் கொல்லுவேன் அன்றி மாள்வேன்
தேர்யானை சேனையெல்லாம் திரளட்டும் எந்தன் பின்னே.

இந்திரஜித் விருத்தம்:

முந்தியே என்னைப் பெற்று வீரனாய் ஆக்கி வைத்த
எந்தையே நானிருக்க இறப்பென்று ஏன்நீ சொன்னாய்
சென்றுநான் வருவேன் அல்லாற் சேதியைத் தூதர் சொல்வார்
இன்றுதான் உனக்கு மைந்தன் எனப் பெயர் பெறுவேன் கண்டாய்.

(இந்திரஜித் போகின்றான், தொடர்ந்து இராவணனும்
போகின்றான்) (ஒளி மங்குகிறது.)

காட்சி 10

(லைற் மெல்ல மெல்லப் பிரகாசமடைகின்றது)
(பாட்டுடன் இந்திரஜித்தும் இலக்குமணனும் வருகின்றனர்)

சபைவிருத்தம்:

திரைகடல் லங்கையாளும் தீரனும் ராவணேசன்
உரையது தலைமேற் கொண்டு உவகையொ டிந்திரசித்தன்
விரைவுடன் களத்தில் வந்தான் விபீடணன் உதவிசெய்ய
தரைதளில் லக்குவன்தானும் தடுத்திட்டான் தடுத்திட்டானே.

இலக்குவன் விருத்தம்:

வீரனும் இலங்கை வேந்தன் மைந்தனே இந்திரஜித்தா
மாயமாய்ப் போர்கள் செய்து ஆற்றாது ஒடிப்போனாய்
போரிலே முதுகு காட்டல் வீரருக் கழகுமாமோ
போரிட வந்தாயில்லை உயிர்விட வந்தாயிங்கே.

இந்திரஜித் விருத்தம்:

வீரனோ நீயும் சீசீ விபீடணன் உதவி செய்ய
நேரிலே எனையெவல் வாது சூழ்ச்சியால் வென்றாய் பாவி

நாணுண்டு வில்லுமுண்டு நானஞ்சுவேனோ கண்டு
போரிலே பேச்சுவேண்டாம் புகழோடு வாழ்வேன் நானே.

இந்திரஜித் தரு:

பேச் சுறுக்கிராயே பெருமைகளை உனதுவாயால்
கூசாமற் கூறுறாரே குரங்குகளின் துணைகளோடு
எங்களை வென்றிட இங்கு வந்தனையோ சொல்
உங்களை ஓட்டியே உயர்நகர் மீளுவேன்.

இலக்குவன் தரு:

என்ன சொன்னாய் பயலே - என்முன்னின்று
ஏதுசொன்னாய் பயலே
உன்னைநா னறியேனோ உன்குல வீரர்கள்
தம்மையே கொல்லுவேன் தப்பாது களத்தினில்

இந்திரஜித் தரு:

அழிப்பேன் நான் என்கிராயே ஆங்காரமாகநின்று
ஒழிப்பாயோ ஓடவைப்பேன் உன் தமயன் தன்னைத்தேடி
வருகுது வருகுது பகழிகள் வருகுது
மடிந்தாய் மடிந்தாய் மடிந்தாய் இனிநீ.

இலக்குவன் தரு:

பாணங்கள் விட்டாயே - தடுத்ததைப்
பதறடித்திட்டேனே
இறுதிப்பாணமும் இதோ ஏவினேன் உன் மார்பில்
இறந்தாய் இறந்தாய் இறந்தாய் இனிநீ.

(இந்திரஜித் துடி துடித்து விழுந்து இறக்கின்றான்)
(இலக்குவன் போகின்றான்) (ஒளி மங்குகின்றது.)

சபை விருத்தம்:

இந்திரன் மற்றுமுள்ள இணையான தேவரெல்லாம்
வென்றுமே வாழ்ந்த மன்னன் வீரத்தின் எல்லைகண்டேன்
மைந்தனும் களத்தில் மாண்டான் எனவுரை கேட்டு நெஞ்சம்
நொந்துமே துடிதுடித்துத் தனைமறந் திருக்கும் போது

தலையின்மேற் சுமந்தகையள் தனலின்மேல் மிதிக்கின்றாள்போல்
நிலையின் மேல் மிதிக்குந்தாளள் நேசத்தால் நிறைந்த நெஞ்சள்
கொலையின்மேற் குறித்தவேடன் கூர்ங்கணை யுயிரைக் கொள்ள
மலையின் மேல் மயில்வீழ்ந்தன்ன மன்னன்முன் மறுகி வீழ்ந்தாள்.

(மண்டோதரி ஓடிவந்து விழுகின்றாள்)

தரு:

மாண்டு மடிந்தானே -மகனை
மறந்துமண் மீதினில் னாழ்வேனோ நான்
அம்மா என்றழைப்பானே -ஐயோ
யாரை அழைத்தானோ நானறியேன்.

இராவணன் தரு:

இறந்தாயோ என்மகனே இறந்தாயோ என்மகனே
என் ஆவிசோருதடா மகனே
இறந்துநீ விழும்போது இறந்துநீ விழும்போது
இராவணன் தனை நினைத்தாயோ.

மண்டோதரி தரு:

புத்திகள் பல சொன்னானே -ஏசிப்
போருக்கனுப்பினாய் ஐயா நீ
சத்துருவால் மாண்டானே -இனிச்
சாவதொன்றே நானறிந்த வழி.

இராவணன் விருத்தம்:

முடிபணிவறிந்திடாது மூவுல காண்ட என்னை
அடிபணிந்தாள வைக்க அவாவுற்றான் விதியும்போலும்
கதியற்றேன் தம்பி மாண்டான் ககனத்தை வென்றுவீரப்

பதிபெற்றான் எனது மைந்தன் படைவீரர் எல்லாம் மாண்டார்
இவையாவும் செய்தாள் அந்த ராகவன் மனையாள் சீதை
அவளைநான் கொன்று எந்தன் ஆத்திர மாற்றி வாறேன்.

மண்டோதரி விருத்தம்:

நாதனே வார்த்தை கேளிர் நானிலம் வென்று மாற்றார்
பூதனாய் வாழ்ந்தீர் இன்று புத்திர சோகத்தாலே
சீதையாம் பெண்ணைக் கொன்றால்

சிறுமையாய் எண்ணிப்பின்னால்

கோதையர் கூட்டமோடு குவலயம் சிரிக்கு மய்யா.

இராவணன் தரு:

என்குலம் வேறுத்திட வந்த ராமனை
இக்கணம் சென்றழிப்பேன் இல்லாவிடில்
என்மகன் சென்ற வழி செல்லு வேன் இது
இராவணன் சபதமடி.

மண்டோதரி தரு:

மைந்தனும் மாண்டான் மற்றும் தம்பிமார் சேனாவீரர்
சென்றவர் மாண்டாரய்யா எஞ் சினாய் நாதாநீயும்
அந்தமா படுகளத்திற் சென்றுமே மாண்டு வீழ்ந்தால்
இந்தமா நிலத்தில் வாழேன் இறைவனே களம்செல்லாதே

இராவணன் விருத்தம்:

வென்றிலன் என்றபோதும் வேதமுள் ளளவும் நானும்
நின்றுளன் அன்றோ மற்றவ் விராமன்பேர் நிற்குமாயின்
பொன்றுதல் ஒருகா லத்துத் தவிருமோ பொதுமைத் தன்றோ
இன்றுளார் நாளை மாழ்வார் புகழுக்கு மிறுதியுண்டோ.

(இராவணன் போகின்றான்.)

(தொடர்ந்து மண்டோதரி போகின்றாள்) (ஒளி மங்குகிறது.)

இராவணன் ஒரு பக்கமும், இராமன் ஒருபக்கமும் நின்று போருக்கு ஆயத்தம். மேடையில் ஒருபக்கம் இருட்டு. ஒருபக்கம் வெளிச்சம்.
(குதிரைத்தாளம் ஆரம்பத்திற்கு மேளவாத்தியம்.)

இராவணன்:

சித்திர முடியது நெற்றியில் ஒளிசெயத்
தேவர்கள்கண்டோட
வெற்றிக்கவசம் மார்பி விலங்கிட
வீரர்கள் கோஷமிட

மத்தள மதிர வெற்றிச் சங்கின்
வாழ்த்தொலி வானதிர
பத்துத் தலைநகர்க் கதிபன் இராவணன்
தேர்தனில் ஏறுகின்றான்.

இராமன்:

வரிசீலை கையில் வளைத் தெடுத்து
வானவர்களிகொள்ள
ஒருதனி அனுமன் அங்கதனுடனே
உயர்படைபின் செல்ல
எரிபடு பாணம் தெரிந்தெடுத்து
இராகவன் எதிர் செல்ல
தேவர்க்கதிபன் அளித்த தேரில்
இராகவன் ஏறுகிறான். (ஆட்டம் முடிய)

(மேடை முழுவதும் வெளிச்சம்)

இராவணன் தரு:

வீரபுயபல ராமனே நில்நில் - உனை முடித்து
வீரன்நான் என வெற்றி கொள்ள வந்தேன் - என்தம்பிமாரை
சாகடித்தாய் நீயழித்தாய் சாகடிப்பேன் உனையழிப்பேன்
சங்கரன் கொடுத்தவரம் இங்கெனக்கு வெற்றிதரும்
பங்கப்படுத்திய பரிகாசமோ மனதில்
இங்கிதோ வருகுது என்குலம் பதில் சொல்ல

இராமன் தரு:

அறந்தவறிய ராவணனே முன்வா- உன்தலைபத்தும்
அறுத்தெறிந்திட அம்புகள் விடுவேன்
திறமிக்க படைக்கலம் ஒருமிக்க அழியுது
தீரன் ராவணன் என்ற புகழ்மலை சாயுது
அரன் உனக் களித்து வரமது போகுது
சீதையை உன்னிய சிந்தையைத் தேடியே
பாரிதோ வருகுது பகழிநீ பதில்சொல்

(பாட்டில்லாமல் ஆட்டம்மூலம் சண்டை நடக்கின்றது.)

(மத்தளம் பாவிக்கப்படுகின்றது)

(இராவணன் வீழ்கின்றான். ராமன் போகின்றான்.)

(இராவணனுக்குத் தனியே வெளிச்சம்.) (சோகமான பின்னணி.)

சபை விருத்தம்:

உலகெலாம் வென்று ஆண்ட ஒருதனிச் செம்மல் நெஞ்சில்
பலமிக்க அம்பு பாய்ந்து பறித்ததே யுயிரை யம்மா
புகழோடு இளைஞரோடு புன்னகையோடு வாழ்ந்த
நிகரில்லா வீரன் வீழ்ந்தான் நிலமகள் தழுவிக்கொண்டான்.

(சபைவிருத்தத்துடன் மண்டோதரி ஓடிவந்து
விழுந்துபுலம்புகின்றான்.)

சபை விருத்தம்:

வீரனை களத்தில் ராமன் வெங்கனை சாய்த்த தென்று
தூதர்கள் சொல்லக் கேட்டு துடிதுடித் தோடி வந்து
நாதரைக் கண்டான் வீழ்ந்தான் புரண்டாள்பின் ராவணேசன்
சாதனை எல்லாம் சொல்லித் தையலாள் அழுகின்றாளே.

மண்டோதரி தரு:

வீரம் வீரமென்று விரும்பியுரைத்தீ ரென் ஐயா -இன்று
விதியுனைப் படுகளம் வீழ்த்திச் சிரிக்குதே மெய்யாய்
மூடிவுலகை யாண்ட முடிநிலம் படுகுதே ஐயா - ஒரு
பாவிபோற் கிடக்கிறீர் பக்க பலமிருந்தும் மெய்யாய்

வாளெங்கே கதையெங்கே மார்பெங்கே ஏனை

அனைத்திட்ட -வைரத்

தோளெங்கே எல்லாம் தொலைந்துகிடக்குதே மெய்யாய்.

(பின்னணியும் பாடாமல் அதே ஓசையை ஒலிக்கின்றனர்.

மண்டோதரி இறக்கின்றாள்)

வாழ்த்து

(அனைவரும் மேடையில் தோன்றிப் பாடல்)

அன்னை தமிழ்த்தாயே உன்னை வணங்கினோம் அம்மா

ஆடலழகி தமிழ்க் கடல் மகளே கல்வித் தாயே

முன்வந்திருக்கின் சபையோர்க்கு வந்தனம்

சொன்னோம் - நாங்கள்

முடிக்கின்றோம் கதைதன்னை முத்தமிழ் நாடெங்கும் வாழ்க,

வணக்கம்

F. ஜோன்சனின்

‘இப்படிக்கு
உணர்வுகள்’



மேடையேற்றம்: 1992

பாத்திரங்கள்:

தாய்

சூரி

உணர்வு

கண்ணோட்டம்

தொழிலாளி I

தொழிலாளி II

தொழிலாளி III

தலைவர்

குருடன்

மாணவன் I

மாணவன் II

கனடா

பின்னணி : ஓ என் இரீய நண்பா?

உன்னை உலகின் அனைத்து உயிர்களிடமிருந்தும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவது நானேதான். உன்னை நான் ஆட்சி செய்வது நலமானதா? அன்றியும் நீ என்னை அடிமைப்படுத்துவது சிறப்பாகுமா? சிந்தித்துப்பார்.

இப்படிக்கு உணர்வுகள்

(திரை விலகல். தலைவர், தொழிலாளிகள் அசையாமல் ஒரு வலது மூலையில் நிற்கின்றனர். தலைவர் மேடைப் பேச்சு பாணியில் நிற்கிறார். பனிமூட்டம், சேவல் கூவுதல், சுப்பாத்தம்)

குரல் : நேற்றைய அஸ்தமனத்தின் பின்னான இன்றைய உதயம் நாளைய மாற்றங்களை உணர்த்த காலதேவனின் பிரசவம்

(சூரியும், உணர்வும் அருகருகே படுத்திருத்தல்)

கவிதை: : விடியல் கண்டிடுமோ
விடியல் கண்டிடுமோ
எம்மண் - குடிசை
விடிவெள்ளி கண்டிடுமோ
வெளிச்சம் வந்திடுமோ?

எண்ணெய் விளக்கிது
ஒளிமங்கிப் போகிறதோ?
மங்காத வரலாறு நமது
மங்கித்தான் போய்விடுமோ?
இன்னும் நித்திரையோ?
உள்ளுணர்வை துயிலெழுப்ப,
யாரை நம்பித் துயில் கொண்டாய் ?
நம்பிக்கை நெஞ்சில் வை
நம்பி - கை நெஞ்சில் வை
சூரியோதயம் தனைக் காண்பாய்.

தாய் : எடதம்பி, டேய் எழும்பனடா கொஞ்சம் வெள்ளன்
எழும்பி அலுவலைப் பாக்காம எருமை மாதிரி சுரணை
இல்லாம கிடக்கிறியே....

சூரி : சும்மா போணை... மனிசரை கொஞ்சம் நிம்மதியாப்
படுக்க விடமாட்டன் என்கிறியே....

- கொஞ்சநேரம் கண்ணை மூடிக் கொண்டு கிடந்தா மூளைக்கு அமைதியெல்லே... ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் விளங்காது..
- தாய் : ஓமடா ஓம் அறப்படிச்ச மூஞ்சூறு கஞ்சிப் பானைக்குவ விழுந்த மாதிரி, நிம்மதியாம் நிம்மதி.
- இஞ்ச நானொருத்தி உன்னை வளர்க்கப்படுகிற பாடு காணாதே. இப்ப நான் தண்ணிப்பானையை கவிக்கப் போறன்...
- (வீட்டினுள் செல்லுதல்.... புகைவரல்... மகன் எழுந்து காலைக்கடன்களை மூடித்தல். உள்ளே இருந்து குரல்)
- தாய் : உவன்படுபாவியை காஞ்சு விறகு வாங்கிக் கொண்டு வா எண்டு சொன்னா கேக்கமாட்டான் எண்டுறான். அடுப்ப ஊதி ஊதி நெஞ்சுக்குழி காஞ்சு போட்டுது சே... சே... (தேனீரை மகனிடம் கொடுத்தல்... சூரி தேநீரை பருகுதல்)
- தாய் : எடதம்பி இண்டைக்கு பள்ளிக்குப் போட்டு வரேக்கில உன்ர சின்னமாமாவை பாத்திட்டு வா, உன்ர பாஸ்போர்ட்ட வாங்கிட்டுப் போனவன்.
- உணர்வு : சாச்சா.....சீ...சீ...சீ... சனம் படி படி படி எண்டு பறக்குது ஒருக்கா எண்டாலும் படுபடு எண்டு சொல்லுதா கெட்டுப் போச்சுது.... சனம் கெட்டுப்போச்சுது.
- சூரி : எணைய் இண்டைக்கு மே 1ம் திகதி பள்ளிக்கூடம் லீவு நான் பள்ளியெழுச்சி பாடப் போறன். ஒருகதை கதைக் கக்கூடாது. இண்டைக்கு முழுக்க வேலையிருக்கு.
- உணர்வு : மீட்டிங்குப் போட்டு, அப்பிடயே half rate இல படம் பாத்துப்போட்டு வரவேணும். எனக்கென்ன... சீ... ஒரு காதல் இல்லாம என்ன வாழ்க்கை. (மெல்ல நடந்து சென்று சூரியும் உணர்வும கூட்டத்தை நெருங்குதல்)
- தாய் : உவன் படிச்ச டாக்குத்தனாகி டவுன் ஆகப்பத்திரியில வேலை செய்தா எனக்குப் பெருமைதான்....ம்ம்... உவன் உப்பிடி படுத்திப் படுத்து எழுப்பினால் எப்பிடி உவனை பேசாம கனடா, ஜேர்மனிக்கு அனுப்புறதுதான் புத்தி.
- சீ...சீ...சீ... இவன் சிலநேரம் வெள்ளைக்காரிய கட்டிக் கொண்டு வந்தாலும் வருவான்...

இப்படியே பேசாம விட்டா உங்காலை அங்காலை
போனாலும் போடுவான்... பேசாம ஒரு கலியாணத்தை
கட்டி வைக்கிறது தான் புத்தி.

(தாய் வெளியேறுதல்) (ஊர்வலம் நகர்வு)

கீதா

: ஒ...ஒ...

ஏரெடுத்து நீரிறைத்து கதிறறுப்போம் தோழரே
சிரம் நிமிர்த்தி கரமுயர்த்தி நடைபயில்வோம் வாரீரோ?

ஒ...ஒ

ஏலேலோ ஏலேலோ.... (2)

தோழர்களே ஏலேலோ சேர்ந்திடுவோம் ஏலேலோ...

பாரினிலே சோறுயர்த்த கரம் தருவோம் ஏலேலோ

ஒ....ஒ....ஒ...

கோண கோணமலையினிலே கொழுந்தெடுக்கும்

கரங்களே

கோள் உயர்த்தி நாடதனை வளம்பெருக்கி

வாருங்கள்...

ஒ... ஏலேலோ....

(எல்லோரும் தமது இடங்களை அடைதல்)

கண்ணோட்டம்: நாற்றம் பிடித்துக்கிடக்கும் ஒரு மூத்த சமுதாயம் இங்கே
ஏற்றம் பெற உழைத்தல் ஒன்றே பிரதானம்

தொழிலாளி III: உவனுள் எல்லாம் அட்டை மாதிரி எங்கட ரத்தத்தை
உறிஞ்சியே வாழுறானுகள் (முணுமுணுத்தல்)

கூட்டம் : தலைவர் வாழ்க... வாழ்க...

தலைவர் : வணக்கம் வணக்கம்

உணர்வு : ஒ.. என்ன வரவேற்று என்ன வரவேற்பு. சா.. இருந்தா
உவங்களைப் போலத்தான் இருக்கவேணும். கூட்ட
மென்ன மாலை என்ன மரியாதை என்ன... அட... அட...
அட...

தலைவர் : வணக்கம் வணக்கம்.....

வலிமைக்கரம் கொண்டு தரணியை தரமுயர்த்தும் எம்
தொழிலாளியே நீ பாட்டாளி எம் கூட்டாளி.... நீ வாழ்க
நாட்டின் முதுகெலும்பே நீதான் சுதந்திரப் பறவை.

தொடர் : அண்டைக்கும் இண்டைக்கும் எண்டைக்கும் நாங்க
சிறுகொடிந்த பறவைதான்...

- தொ II : புருகுறத்துக்கும் ஒரு அளவு கணக்கு வேண்டாமே...
- தொ III : அண்ணன் எங்கட கஷ்ட நஷ்டங்களை உணர்ந்தவர், தலைவர் எங்களுக்காகவே வாழுகிறவர்
- கூட்டம் : வாழ்க.
- தலைவர் : எனவேதான் வாழ்வை சாவென்றும் சாவையே வாழ் வென்றும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் உங்களுக்கு, இவ்விடமற்றுத் தவிக்கும் உங்களுக்கு நல்லிடம் இவ் விடம் இலவசமாய் அமைத்துத் தருவேன்... என உறுதியுடன்...
- (கூட்டம் - கைதட்டல். பிச்சைக்காரன் நுழைதல். தலைவர் ஏளனமாய் புறக்கணித்தல்)
- கண்ணோட்டம் : நாம் நிற்க நிழல் அளிப்பார்...
நாம் நிற்கும் நிழல் அழிப்பார்
முண்டியடித்துக் கொண்டு முன்னுக்கு போறதும்
பின்னுக்கிருந்து பிழுத்திருப்பதும் எங்கட மரபு தானே..
- தலைவர் : ஆம் நான் சொல்வதெல்லாம் உண்மை.
உண்மையை அறிந்த ஒருவன் உண்மையை நேசிக்கும் ஒருவனுக்குச் சமமாகி விடமாட்டான். நீங்கள் உண்மையை நேசிப்பவர்கள் உழைக்கும் உத்தமர்கள் உங்கள் வறுமையை இல்லாதொழிப்பேன்.
- தொ II : எங்கட கஷ்டங்கள் நஷ்டங்கள் கொஞ்சமா நஞ்சுமா மகராசன் நீங்க நல்லா இருக்க வேணும்.
- தொ III : இத்தனை வரியமா கடன், கடன், கடன் கடனில தானே வாழறம். துன்பமே வாழ்க்கையாப் போச்சு...
- தொ I : நாங்க எதுக்கு கடன் வாங்கிறம் இல்ல சொல்லு பாப்பம் வறுமை, பசி, பட்டினி நாங்க வாங்கிறது 5, 10 ரூபா தானே அரசாங்கம் கொஞ்ச நஞ்சுமா கோடிக்கணக்கில இல்ல கடன் வாங்குது. அதே கவலைப்பட இல்லை நீ ஏண்டா கவலைப்படுகிறாய்.
- தொ II : உந்த வறுமை எங்களை விட்டுப்போகாதே
உதுக்கு நீங்களும் தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்.
- கண்ணோட்டம்: இன்று நேற்றல்ல தொன்று தொட்டது வறுமை என்பதாய் என்றெனக்கு நிலாச்சோறு உண்பித்தாள் வீட்டினுள் இருந்த வாறே.

- தலைவர் : உழைக்கும் தொழிலாளியின் உடல் தளர்ந்து போனால் மனமும் தளர்ந்து போகும். மனம் தளர்ந்தால் உணர்வுகள் உலர்ந்து போகும் எனவே தான் உங்கள் உடல் தளராது காக்க இலவச உணவு தருவேன்.
- உணர்வு : என்னது என்னது இஞ்சு பாற்றா உவன் கதைக்கிற கதையை நான் உலர்ந்து போவனோ.
நாங்கள் கேட்கிறது பசிக்கு சோறு மட்டும் தானே ருசிக்கு கேக்கேல்...
- தொ I : ஐயா தர்மப் பிரவு குழந்த குட்டியோட பல்லாண்டு காலம் வாழவேணும்.
- தொ II : ஏழை பங்காளன் தர்மப்பிரபு!
- எல்லோரும் : வாழ்க... வாழ்க
- தலைவர் : கோடானுகோடி கரங்கள் எம்முடையவை. அச்சம் என்பது எமக்கில்லே உச்சிமீது வான் இடிந்து வீழுகின்ற போதும் அச்சம் இல்லை. அச்சம் இல்லை அச்சம் என்பதில்லையே.
(ஒருவித இரைச்சல் ஏற்படல். தலைவர் பயப்படல், தொழிலாளர்கள் பயத்தை வெளிக்காட்டல் சப்தம் நின்றபின்)
- தலைவர் : அசட்டுச் சிரிப்புடன்.... அச்சம் இல்லை
- தொ I : எப்பவும் நாங்கள் குண்டுச் சட்டிக்குள் குதிரை ஓட்டிக் கொண்டுதான் இருக்கிறம்.
- சூரி : நாங்கள் எங்கட உணர்வுகளுக்கு வடிகால்கள் தேட வேண்டும் உணர்வு கொண்டு மானுடம் எழவேண்டும்.
- கண்ணோட்டம் : ஏய் மனிதா.... கேள்.
உயிர்மட்டும் போதாது மானுடம் மீள்
அதில் உயிர்ப்பும் வேண்டும் நீ வாழ
- தலைவர் : ஆம் என் ரத்தத்தின் ரத்தங்களே உடன்பிறப்புகளே ஏன்? எதற்கு? எப்படி? இந்த சிந்தனை கற்கால மனிதனை தற்கால நிகழ்வுக்கு நவீன யுகத்திற்கு வழிசமைத்தது. காரணமானது எது? எது?
- தொஆஆ : கல்வி.
- தலைவர் : எனவே தான் இலவசக் கல்வி.
- தொ I : ஏன் அண்ணா ஏட்டுச் சுரக்காய் கறிக்குதவுமே?
- தொ II : அட தம்பி... பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே என்று பெரிய

வங்கள் சொல்லியிருக்கிறாங்கள்.

தொ III : அதோட சீனம் சென்றேனும் சீர்கல்வி தேடவேணும்
என்றும் சொன்னதை மறந்திட்டியோ?

தலைவர் : எனவே தான் உங்களுக்கு ஒன்றுமட்டும் உறுதியாகச்
சொல்ல விரும்புகிறேன். இவற்றையெல்லாம் நான்
செய்ய வேண்டுமானால் உங்கள் ஊதியத்தில் ஒரு
பகுதியை தரவேண்டும்.

தொ III : பாத்தியே பாத்தியே அடிமடியில கைய வச்சிட்டான்.

தொ I : சாக்கடையில நாலும் கலக்கத்தான் செய்யும்
இதைப்பற்றி ஒண்டும் யோசியாத...

தொ III : அவர் சொல்லுறதுல ஒரு ஞாயம் இருக்குத்தானே....

சூரி : நாம் ஒன்றுபடவேணும். அப்பதான் எங்களுக்கு வாழ்வு
இல்லாட்டி அனைவருக்கும் இழப்புத்தான்.

(தொழிலாளர் வெளியேறுதல்)

தலைவர் : உந்த மாலை மரியாதை, பட்டு பகட்டுஇதெல்லாம்
எனக்கு பிடிக்காது உதெல்லாம் உங்களுக்காகத்தான்....
உங்களுக்காக நான் எண்டைக்கும் உழைப்பன்...
வணக்கம்.

(தலைவர் வெளியேறும் போது...)

குருடன் : ஐயா சாமி கண் தெரியாத கபோதி அந்தப்பக்கமாக
கொண்டு போய் விடுங்கோ.

(தலைவர் இளக்காரமாக பார்த்தபடி வெளியேறுதல்.)

உணர்வு : நீயும் இன்னும் உவனைப் போல உள்ளாக்குவே ஒண்டும்
வெளியில ஒண்டுமா வாழப்போறியே. அப்பிடி
இருந்தாத்தான் சீவிக்கலாம்... அடங்கிப்போய் ஒடுங்கிப்
போய் உனக்கு பழக்கம்தானே

சூரி : சுற்றிலும் சத்தங்கள், சத்தங்கள் ஒ ஒரு மனிதனையும்
காணவில்லையே? இங்கொரு மனிதனையும் காண
வில்லையே

கண்ணோட்டம் : மதிக்கெட்ட மானிடமே

பாதையொன்று கண்டீர் அதில் பயணங்கள் இரண்டு

பாதை மாறியலைகின்றீர் - (2) நீவிர்

செல்லும் வழி இருட்டு (2)

உணர்வு : யார் இவன் தேவதாஸ் மாதிரி இருக்கிறான் துள்ளக்
சோ மாதிரி வக்கணமா பதில் சொல்லுறான்

உவனுக்கள் நோய்மட்டும் சொல்லுவானுக்கள்
மருந்து சொல்லத் தெரியாது...

சூரி : அண்ண நீங்க யார் எண்டு சொல்லுவியளோ?

கண்ணோட்டம் : நானோ.... நானோ.... (சிரித்தபடி வெளியேறல்)

சூரி : நான் படிக்கவேணும். எனக்கு இப்ப அதுதான் தேவை.
(இவ்விடத்தில் உணர்வும் சூரியும் உரையாடல்)

குரல் : காலங்கள் கடவுள் பாடும் ராகங்கள் அவை வீணடிக்கப்
பட்டால் திரும்பக் கிடைப்பதில்லை அவை மரணிப்ப
தில்லை அஸ்தமனம் காண்பதில்லை. விண்ணிலிருந்து
மண்ணிற்காய் மின்னலின் நகர்வுகளாய் ஒரு வருட
முதிர்ச்சி....

(செய்தி இசை) செய்தி

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் தமிழ்ச்சேவை
நேரம் 6 மணி. செய்திகள் வாசிப்பவர்.... இலங்கை
இனப் பிரச்சனையை தீர்ப்பதற்கான புதிய முயற்சிக்கு
அடிகோலுமுகமாக அடிப்படைப் பிரச்சனைகள்
மீண்டும் ஆராயப்படுகின்றன.

“இலங்கை மகாவலி பிவிருத்திக்கு உலகவங்கி மேலும்
50 கோடி டாலரை வழங்க முன்வந்திருக்கிறது.

பங்களாதேசில் ஏற்பட்ட வெள்ளப்பெருக்கினால் 50
கோடி டாலருக்கு நஷ்டமேற்பட்டது. கடந்த ஆகஸ்ட்
பரீட்சையின் வெட்டுப்புள்ளி விபரங்கள் நேற்று
கொழும்பில் வெளியாகின.

உணர்வு : இனிமேல் எனக்கென்ன, இனிநான் ஒரு பட்டதாரி
தானே யாழ்ப்பாணம் மட்டக்களப்புல ஒரே சூடு
பேராதெனிய கெம்பசுக்குத் தான் போகவேணும் நல்ல
சுவாத்தியம் நல்ல சந்தோசமா இருக்கலாம்.

(பல்கலைக்கழகச் சூழல்) (திரை விலகல்) (பாடல்
இசை.) (ஒரு மாணவன் நிறுத்துதல். இரு மாணவர்கள்
இருத்தல்)

மாணவன் I : டேய் டேய்.... நிப்பாட்டாத நிப்பாட்டாத பாட்டபோடு.

மாணவன் II : அங்க யார்டா அது புதுசுபோல இருக்கு சிவப்பா கொழு
கொழு வெண்டு வடிவத்தான் இருக்கு...

கண்ணோட்டம் : சிவப்பு சீரழிந்த சமுதாயமே அதைப்பார் இன்னும்
தேவையோ இந்தக் கசப்பு யதார்த்தத்தை எடுத்துச்
சொன்னால் பைத்தியக்காரன், உண்மையைச்

சொன்னால் உன்மத்தம் பிடித்தவன் என்கிறீர்கள்.... ஓ....
இஞ்ச புரிந்துணர்வை காணமுடியவில்லை.... எங்கள்
போய் புத்திஜீவி எண்டு சனம் நினைக்குது.

மாணவன் I : மச்சான் நீ சாப்பிட்டியோ

மாணவன் II : இல்ல மச்சான் காலமையில நான் சாப்பிறதில்லை
பேப்பர் மட்டும் தான் படிக்கிறேன். மனசு எளிகிறபோது
சிகரெட்புகைதான் மனசை குளிர்விக்கும்.

மாணவன் I : அப்பிடியே போய் ஹில்லா சந்தியில் நிண்டால் பல
விஷயங்கள் பாக்கலாம். நேரம் போட்டுது என்று
பஸ்சை மறிச்சா நிக்கமாட்டான் பெட்டையளை
கண்டால் பஸ் தானா நிற்கும். காலம் மாறிப்போச்சுது.

கண்ணோட்டம் : உதெல்லாம் நடைமுறைக்கு சாத்தியமான
விசயம்தானே பெண்ணவளைக்கண்டு -அந்தப் பேயும்
இரங்கும் இதை சொன்னவனை கண்டு நான் உன்
சோகத்தை சொல்ல வேணும்.

மாணவன் I : மச்சான் நீ பேப்பர் படிச்சனியே ஊரில சணல் அடி
நடக்குது போல.

மாணவன் II : மச்சான் அதைப்பற்றி கவலைப்பட்டு என்ன ஆகிறது.
எங்களால என்ன செய்ய முடியும். அதுகிடக்கட்டும்.
உந்த wel come பார்ட்டிக்கு காசு சேர்த்துப் போட்டியே.

மாணவன் I : அங்க பார் மச்சான் யார் வருகிறதெண்டு... ஓ....
(சூரியும் உணர்வும் நுழைதல்)

சூரி : அட அண்ண நீங்களோ?

கண்ணோட்டம் : ஓ.... காலத்தின் வெள்ளோட்டம் உன்னை இங்கு
சேர்ப்பித்ததோ... அன்று நான் யாரென நீ கேட்டாய்
இண்டைக்கு உனக்கு சொல்கிறேன் பதில்....

பல்கலைக்கழகம் எனக்கு பறக்க சிறகுகள் அளித்தது
பறந்த பின்னர் கண்டு கொண்டேன் அவை மெழுகுச்
சிறகுகளென்று.

உணர்வு : யார்டா இவன் வந்ததும் வராததுமா என்னை
குழப்புறான். டேய் நீ குழம்பிப் போகாத எதுக்கும்
கொஞ்சம் யோசி

சூரி : ஓம் அண்ண நீங்க சொல்றது சரி.

மாணவன் I : இவன் பெரிய நடிகன் போல. ஏண்டா ஏதாவது நாடகம்
நடிச்சனியே....

- உணர்வு : நல்ல சான்ஸ் ஒன்று ஒரேமாட்டா மாட்டிப்போடு...
- சூரி : ஓம் அண்ணை ஊரில.... அங்க இஞ்ச
- மாணவன் I : அப்ப அங்க இங்க ஏதாவது படத்துல நடிக்கிற தானே. ஏன் இஞ்ச வந்தனி.
- மாணவன் II : நீ சும்மா இரு ஏதாவது நடியடா நீ (சூரி நடித்தல்)
- கண்ணோட்டம் : நடிப்பென்ன வேண்டிக் கிடக்கிறது. நமக்கு...
இதயத்துடிப்பல்லோ வேண்டும் உமக்கு...
- மாணவன் I : டேய் உன்ர சோகத்தை சொல்றதுக்கும் ஒரு அளவு இருக்கு...
- மாணவன் II : இனி நீ எங்கட ஆளடா சூரி. உன்ர படிப்பை முடிச்சுப் போட்டு என்ன செய்யப்போறாய்?
- உணர்வு : நான் என்ன அமெரிக்க ஜனாதிபதியாகவா வரப் போறன்... படிப்பை முதல்ல முடிப்பனோ தெரியேல்ல...
- சூரி : அண்ணை அதை முதல்ல கோர்சை முடிச்சுப்போட்டு பார்ப்பம். முதல்ல உணர்வுகளுக்கு வடிகால்கள் தேட வேணும். உணர்வு கொண்டு மானுடம் அழவேண்டும்.
- மாணவன் II : அதுக்கும் ஒரு தகுதி தேடவேணும் தானே... படிப்பு முடிய இன்னும் 4 வருஷம், பிறகு வேலை தேட ஒரு 2 வருஷம் இப்பவே இருபத்தஞ்ச வயசாகுது...ம்...
- மாணவன் I : அதுக்குப் பிறகு நல்ல கொளுத்த சீதனத்தோட கலியாணம் கட்ட வேண்டியதுதானே...
- உணர்வு : உவனுகள சொல்லுறதல ஒரு ரூயம் இருக்குத்தான் படிச்சுப்போட்டு என்ன செய்யுற அப்ப நல்லாப்படிச்ச A/L இல ஒரு 5 மார்க்ஸ் கூட எடுத்திருக்கலாம். ம... ம..
- கண்ணோட்டம் : சீதனம் சீதனம்.... உதுக்காகவே சிலர் படிக்கிறாங்க...
சீதையை இராமன் மணந்தது
ருக்மணியை கண்ணன் மணந்தது...
சீர்வரிசைக்காகவோ... அல்லது வள்ளி தெய்வானை யிடம் உமாதேவியார்... என்ன சீர்வரிசை கேட்டார்களோ...
பெண்கள் என்ன பாவம் செய்தார்கள்...
"வாழ்க்கையை மறுபதிப்பாக மட்டும் மாற்ற முடியுமானால் எத்தனை பிழைகளை திருத்திக் கொள்ள முடியும்.

(கனடாவிலிருந்து வரும் பழைய மாணவர் நுழைதல்)

கனடா : *excellent, fantasting* உதெண்டால் நூற்றுக்கு நூறு சரியான கதை.

மாணவர்I,II : நீ எப்ப மச்சான் கனடாவால் வந்தனி? சுகமா இருக்கிறியே...

(கதைப்பது போல பாவனை செய்தல்)

உணர்வு : யார்டா இது பாக்க வாட்டசாட்டமா இருக்கிறான் காரில் வந்து இறங்கியிருக்கிறான்.... பேசாம கனடாவுக்குப் போறதான் நல்லம்

(சூரியை பார்த்தபடி)

கனடா : *Hellow how are you, Your are a fresher! know glad to meet you, why don't we have coke.*

மாணவன்II : கை நிறையகாச வாய்நிறைய இங்கிலிசு உதுக்கெல்லாம் கனடாவுக்குத்தான் போகவேணும்.

கனடா : மச்சான் இக்கரைக்கு அக்கரைப்பச்சை. *you know* அங்க எங்கட பிரச்சனைகள் போன எங்களுக்குத்தானே தெரியும்.

அங்க இஞ்ச கார் கழுவி பீங்கான் கோப்பை துடச்சு உழைக்க வேணும். வயசும் போய்க் கொண்டிருக்கு பக்கத்துவ என்ன சாதி சனமா இருக்கு கலியாணம் கட்டுறதுக்கு கூட அங்க இருந்து இஞ்சதான் வரவேண்டி கிடக்கு...ம்.... உதெல்லாம் விளங்காது.

மாணவன்II : என்ன மச்சான் வீட்டுக்குவீடு வாசல்படி அலுத்துக் கொள்ளாத எங்கட பிரச்சனை எங்களோட இருக்கட்டும்.

கனடா : காசிருந்தா மட்டும் போதுமே... காசால ஒரு டிகிரிய வாங்க முடியுமே...

நானும் உங்களோட இஞ்சையிருந்து படிச்சிருக்கலாம்.

கண்ணோட்டம் : உந்த வெளிநாட்டு விஷயமெல்லாம் கடவுளைப் பத்தின விஷயம் போல கண்டவர் விண்டிலர், விண்டவர் கண்டிலர்....

மாணவர்II,I : உவனை கடைசிமட்டும் திருத்தமுடியாது.

(எல்லோரும் சிலைகளைப் போல் நின்றல்)

உணர்வு : ஆளுக்காள் போட்டு குழப்பிக் போட்டானுகள். என்ன செய்யிறதெண்டே தெரியவில்லை..

(சூரி குழம்பிய பார்வையுடன் எல்லோரையும் பார்த்தல்.
தலையை பிடித்துக் கொள்ளல். தலைவரும் தாயும்
உள்வரல்)

தாய் : என்று விடியும் எமக்கு சூரியனைக் காணவில்லையே....
(சிலையாதல்)

தலைவர் : நாடு முன்னேற நீ வேண்டும் உன் கரம் உயர வேண்டும்.
(சிலையாதல்)

குரல் : நாங்கள் மனிதர்கள். கண் தெரியாக் கும்மிருட்டு, கண்
மணியை காணவில்லை முன்னிறவுச் சந்திரனில் மூகம்
பார்க்க துடிக்கின்றோம். (சூரி குழம்பிய நிலையில்.)

சூரி : சுற்றிலும் சத்தங்கள், சத்தங்கள்.... ஓசைகள்...
எதையும் காணவில்லையே...

சந்தோச நெடி வீசும் வார்த்தை கலவைகளின் ஓசைகளை
காணவில்லையே...

சத்தம் சத்தம்...

ஒரு மனிதனையும் காணவில்லையே...

எதிலும் பதட்டம், அவசியமற்ற அவசரம்.

நிலையற்ற மனிதரே அகன்று போங்கள்!

அகன்று போங்கள்.....

(எல்லோரும் கீழே வீழ்தல்)

கை விளக்கை தூர்க்கும் காற்றே கை விலங்கே ஒழிந்து
போ..... (உணர்வு கீழே குனிதல்...)

நான் நானாக வேண்டும்.... உணர்வுகள் எனக்கு அடி
மைப்பட வேண்டும். வெல்வேன் உலகமே என் காலடி
யில். ஆம் நான் மனிதன் உணர்வை வென்று விட்ட
வன்.....

குரல் : ஒரு சிறு தீப்பொறி இங்கே
இனிக் காண்போம் பெருந்தீ
உணர்வுகளை வென்றிடுவோம்.....
எழுந்திரு வாய் மானுடமே....

கோரஸ் : எழுகவே எழுகவே...

(இவ் இடத்தில் கீழே வீழ்ந்தோர் எழுந்து பின்னோக்கி
நகர்தல்)

க.நா.சண்முகதாசனின்

**‘திக்குத் தெரியாத
காட்டில்’**

மேடையேற்றம் : 1993

இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது

தூய்மைக் குழுக்கள்

தேர்வுகள்

பாத்திரங்கள்:

தாய்

மகன்

மகள்

போராட்டம் I

போராட்டம் II

போராட்டம் III

காதலன்

காதலி

வறுமை

தனிமை

வேலையில்லாத் திண்டாட்டம்

முன்னுரை:-

21ம் நூற்றாண்டை நோக்கிச் செல்லும் இந்த அவசரயுகத்தில், நகரங்களின் சாயல் படர்ந்தும் படராமலும் இருக்கும் இரண்டும் கெட்டான கிராமங்கள் இன்றும் எம்மிடையே வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றன. எவ்வளவோ முன்னேற்றங்களிடையே இந்த விஞ்ஞான யுகத்தில் நாம் விரியாபித்திருக்கின்ற போதிலும் இன, மொழி, மத பாகுபாடின்றி எம்மை தன்னாதிக்கப்படுத்தியிருக்கும் சமுதாயப் பிரச்சனைகள் இங்கும் புரையோடியிருப்பதென்னவோ உண்மைதான்.

உப்பைத் தின்றவன் தண்ணீர் குடித்தேயாக வேண்டும். விஞ்ஞானத்தின் பலாபலன்களை அனுபவித்துவரும் மனிதன் அதன் பக்க விளைவுகளையும் அனுபவித்தேயாக வேண்டும். இது நியதி! பூமி சுற்ற மறுப்பதில்லை. காற்று வீச மறுப்பதில்லை. அவை கரையைத் தொட மயங்குவதில்லை. இவையெல்லாம் எவ்வாறு மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட, மாற்ற முடியாத நிகழ்வுகளோ அவ்வாறே இச்சமுதாய பிரச்சனைகளும் அழிக்க முடியாதவை. இளைய சமுதாயத்தின் கனவுத் தொழிற்சாலையை வெடிவைத்துத் தகர்ப்பவை. முன்னுரை எழுதத் துடிக்கும் சமுதாயத்திற்கு முடிவுரை எழுதுபவை.

இந்த கால மாற்றத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியை சந்திக்க மறுக்கும் பழமைவாதிகளும், அவர்களால் போலிக் கலாச்சாரம் என்ற போர்வையால் முடக்கப்பட்டு கிணற்றுத்தவளைகளாக உறவாகியவர்களும் இன்றும் நம்மிடையே வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

பழைமை அழியும் போது, இந்தக் கிணற்றுத் தவளைகள் வெளியுலகைச் சந்தித்தேயாக வேண்டும். அப்போது....

க ப ட ம் I

(திரை விலகுகின்றது. மேடை A, B என இடம் வலமாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. பகுதி A யில் ஒளி பரவுகின்றது. மேசையில் தலைவைத்து கதிரையில் இருந்தபடி ஒருவன் நித்திரை செய்கின்றான். அவனது தங்கை தரையில் நித்திரை செய்கிறார். அவர்களின் தாய் லாம்புடன் வந்தபடி பாடுகிறார்.)

பாடல் : காலையும் ஆச்சுதைய்யா கண்விழித்துப் பாரைய்யா
கிழக்கு வெளுத்ததைய்யா கிரகணம் பரவுதைய்யா
பாடங்கள் படித்திட வேண்டாமோ?
பள்ளிக்கு சென்றிட வேண்டாமோ?
அப்பா எழுந்திடய்யா அரசே எழுந்திடய்யா!

- (தாய் விளக்கைத் தூண்டியவாறு மகனை எழுப்புகிறார்)
- தாய் : தம்பி தம்பி எழும்படா எழும்பிப் படியென் விடிஞ்சு போச்சுதெல்லே
- மகன் : என்னம்மா இவ்வளவு வெள்ளன எழுப்பிப் போட்டிங்கள். நேத்து படுக்கேக்கையும் நேரஞ்செண்டுதானே படுத்தனான்.
(மிகவும் சோம்பலுடன் விசனப்படுகின்றான். தாய் உணர்ச்சியுடன்)
- தாய் : தம்பி நீ நல்ல பெடியன். என்றை மூத்த மேன். நீயும் உன்றை கொப்பரைப் போல கெட்டுப் போடக் கூடாது. அந்த மனுசன் எங்களுக்கெண்டு ஒண்டும் செய்யவும் இல்லை. சேர்த்து வைக்கவும் இல்லை. குடிச்சு குடிச்சு அழிஞ்சதுதான் மிச்சம் (பெருமூச்சுடன்) கடைசியல எல்லாத்தையும் என்றை தலையில போட்டுட்டு அந்த மனுசன் நிம்மதியாப் போய்ச் சேந்திட்டுது. நீயும் அவரப் போல மாறியிடாத நீ நல்லாப்படி.... உனக்கு படிப்பைத் தவிர வேற ஒரு எண்ணமும் வரக்கூடாது. தேவையில்லாமல் வெளியில எல்லாம் போகாத உனக்கு சினேகிதர்மார் தேவையில்லை. உந்தப் பெடியன் பெட்டைகளோட சேர்ந்தா உன்னக் கெடுத்துப் போடுவாங்களாடா. உனக்கு வெளியுலகம் தேவையேயில்லை ராசா. நீ நல்லாப்படி.
(மகனை தட்டி எழுப்புகிறார்) பிள்ளை பிள்ளை நீயும் எழும்பென் (மகனைப் பார்த்து) நீ நல்லாப் படி மேனை (தாய் வீட்டினுள் செல்கிறார்)

கட்டம் II

காட்சி I

(பகுதி Bயில் மின் ஒளிர்கின்றது. 3 பேர் மேடையில் நிற்கிறார்கள்)

போராட்டம் I : நாற்றமடிக்கும் இந்த அமைப்பு முறையில் ஒரு மாற்றம் வேண்டும். ஆனால் அது ஏமாற்றமாக இருக்கக் கூடாது.

போராட்டம் II : தாளில் எழுதிய சொல்லைப் போல் எம்மை அழித்து விடப் பார்க்கிறார்கள் இந்த ஆட்சியாளர்கள் இவர்களை இப்படியே விட்டால் நாளை தண்ணீரில் எழுதிய சொல்லைப் போல் ஆகிவிடுவோம் (உணர்ச்சியுடன் உரக்கப் பேசுகிறார்கள்)

போராட்டம் III: இந்தக் கொடுமையான இருளில் நாம் இன்னும் வாழ்வது முறையா?

பாடல்

ஒற்றுமையாய் உழைத்திடுவோம் - நாட்டில்
 ஓராயிரம் வரலாறு படைத்திடுவோம்
 புத்தம் புது உலகம் படைத்திடுவோம் -இங்கு
 புதுமைகள் பல இசைத்திடுவோம்
 உயரும் உலகம் பசியற்று வாழ்ந்திட -உண்மையாய்
 உழைத்திடும் பாட்டாளி பசி போக்கிடுவோம்
 வெற்றுரை பேசியே வெறிகொண்டு அலையாது -இங்கு
 ஒற்றுமையாய் உழைத்திடுவோம் - நாட்டில்
 ஓராயிரம் வரலாறு படைத்திடுவோம்.

- போரா I : நம் பாட்டாளிகளின் வாழ்க்கையை பாழடிக்கும் இந்த வர்க்கபேத அமைப்பை முறியடிப்போம்.
- போரா II : எல்லோரும் எல்லாம் பெறும் ஒரு வரலாற்று ஆட்சி முறைக்கு நாம்தான் வழிவகுக்க வேண்டும்.
- போரா III : இந்த கேடு கெட்ட சமுதாய அமைப்பை முறியடிப்போம். இதற்கொரு முடிவு கட்டுவோம்.
- போரா I : நாங்கள் புழுக்களாக இருந்த காலம் போதும் இனி புயல்களாக மாறுவோம்.
- போரா II : உலகம் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது காலம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. நாம் ஒருநாள் மடிந்தே தீருவோம்.
- போரா I : அதுவரை போராடுவோம் போராடி சுதந்திர உலகம் காண்போம்.
- போரா II : ஆயிரம் ஆயிரமாக நமது முன்னோர்கள் இரத்தம் சிந்தி யதுதான் ஏன்? அவர்கள் அடிமைகளாக வாழ்ந்ததுதான் ஏன்? அவர்களைப் போல் ஏன்? அடிமைகளாக வாழ வேண்டும்.
- போரா I : இதற்கொரு முடிவு கட்டுவோம்.
- போரா II : எமக்கு உடனடியாகத் தேவை
- போரா I : விடுதலை

- போராIII : விடுதலை
- போராII : வெற்றி கூறு வெண்சங்கு ஊது வெற்றி
- போராIII : விடுதலை
- போராI : விடுதலை
- போராI : எல்லோரும் என் பின்னே அணிதிரளுங்கள் நாம் ஒன்றாக நின்று போராடுவோம்
- போராII : உமக்குப் பின்னே உமக்குப் பின்னே நாம் ஏன் அணி திரள வேண்டும் எல்லோரும் என்பின்னே அணிதிரளுங்கள்
- போராI : நான் சரியான பாதையை காட்டுகின்றேன்.
- போராII : நான் சாத்தியமான பாதையைக் காட்டுகின்றேன். எல்லோரும் என் பின்னே அணிதிரளுங்கள்
- போராI : நீ மக்களின் பிரதிநிதியல்ல நீ ஒரு வேடதாரி
- போராII : நீ ஒரு சந்தர்ப்பவாதி
- போராIII : தோழர்களே நிறுத்துங்கள் சண்டை வேண்டாம்
- போராI : சரி அப்படியென்றால் நாம் தனித்தனியே பிரிந்து நின்று போராடுவோம்
- போராIII : வேண்டாம் வேண்டாம் எமது விடுதலைக்கு முன் நாம் ஒன்றுபட்டு நிற்போம். விடுதலை தானாகவே கிடைக்கும்
- போராII : இவன் சொல்வதுதான் சரி. எல்லோரும் என் பின்னே அணி திரளுங்கள்
- போராI : பாவம் பயந்து விட்டான்
- போராII : பயமா... அது என் அகராதியிலேயே கிடையாது
- போராI : அதிகம் கதைக்காதே, நான் சக்திமிக்கவன் உன்னை தடை செய்து விடுவேன்
- போராII : நான் பலம் வாய்ந்தவன். நான் நினைத்தால் மக்களை உன்னுடன் சேர விடமாட்டேன்
- போராI : டேய்.... என்னடா சொன்னாய்
(போராI உம் போராII உம் சண்டை பிடிக்க போராIII தடுக்கிறார்)

காட்சி II

(B யில் மின் அணைத்து A யில் ஒளிர்கின்றது)

தாய் தேநீர் கொண்டு வந்து மகனுக்கும் மகளுக்கும் கொடுக்கிறார். மகள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறாள்.)

- மகன் : அம்மா..... போராட்டம்.... விடுதலை சுதந்திரம் இதெல்லாம் என்னம்மா?
- தாய் : அதெல்லாம் உனக்கேன் ராசா. உனக்கு தேவையில்லாத விஷயம் உந்த வெள்ளைக்காரன் நாட்டை விட்டுட்டு போகேக்க ஏதோ சில சொல்லுகளை மாத்திரம் விட்டுட்டுப் போயிட்டான் அதைத்தான் இவையள் தூக்கி வச்சுக் கொண்டு இருக்கினம்.
- மகன் : அம்மா... நாட்டு விடுதலையே சுதந்திரம்! அப்ப வீட்டுல.... எனக்கு பள்ளிக்கூடம் போய் படிக்க சுதந்திரம் இல்லை! வெளியில் போக ஏலாது! வேற ஆட்களோட கதைக்க ஏலாது! வீட்டுக்குள்ளேயே....
- தாய் : நீ பேசாம வாயை பொத்தி கொண்டிரடி பெரியாககள் கதைக்கேக்க இடையில நீ என்ன? பொம்பிளைப் பிள்ளைகள் தேவையில்லாமல் அடக்க ஒடுக்கமா இருக்க வேணும்.
- மகன் : அம்மா சுதந்திரம் என்று வேற ஏதாவது இருக்குதோ? (விளங்காமல் அப்பாவியாய் கேட்கிறான்)
- தாய் : அது வேறெயொண்டும் இல்லையடா. நான் உனக்கு சாப்பாடு தாரன். படிக்க காசும் தாரன். இந்த வீட்டுக்குள்ள நீ சுதந்திர மாத்தானே இருக்கிறாய்? இதுதாண்டா சுதந்திரம்! இதையெல்லாம் விட்டுட்டு, வெளியால போய் சுதந்திரம்.... சுதந்திரம்... என்று கேட்டவைக்கெல்லாம் என்ன நடந்தது? ஆளுக்காள் சண்டை பிடிச்சு கொண்டு செத்ததுதான் மிச்சம். இதெல்லாம் உனக்குத் தேவையே? இவ்வளவும் ஏன்? காந்தி.... மகாத்மா காந்திக்கே என்ன நடந்தது? நீ இதைப் பற்றியெல்லாம் கதைச்சு மண்டைய உடைச்சுக் கொள்ளாமல் நல்லாப்படி. நீ நல்லாப் படிச்ச சோதனை பால் பண்ணி வாசிட்டிக்கு போனால் அது தான்ரா சுதந்திரம் நீ வீட்டில இருந்து சுதந்திரமாப் படி! நல்லாப் படி!
- மகன் : அண்ணா அம்மா சொல்லுறது விளங்குதே நல்லாப் படியண்ணா!

கட்டம் I

காட்சி I

(A யில் மின் அணைய B யில் ஒளிர்கின்றது. மேடையில் காதலன் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறான். காதலி வந்து காதலனுக்கு கடலை கொடுக்கிறாள்)

- காதலன் : என்ன இது எனக்கு வேண்டாம்.
- காதலி : என்ன சரியான கோவமா இருக்குமாப்போல இருக்கு.
- காதலன் : பின்ன இப்ப நேரம் என்ன? ஏன் இவ்வளவு வேட?
- காதலி : கொஞ்ச நேரம் செண்டு போச்சது இப்ப என்ன?
- காதலன் : கொஞ்ச நேரமோ கிட்டத்தட்ட இரண்டு மணித்தியாலம் காத்திருக்கிறது எவ்வளவு கொடுமை அதிலயும் தனிய இருக்கிறது. எவ்வளவு கொடுமை தெரியுமே? தனிய இருந்து பாத்தாத்தான் தெரியும்.
- காதலி : பூமி, வானம், காற்று, நீர்.... இதைப் போல காதலும் இனிமையானது! அதிலயும் காத்திருக்கிறது எண்டது எவ்வளவு இனிமை தெரியுமே?
- காதலன் : ஐயோ இந்த விசர்க்கதை கதைச்சு என்னை இன்னும் குழப்பாதையும் விஷயத்துக்கு வருவம். அதுசரி வீட்டில என்ன சொல்லினம்.
- காதலி : என்ன வழக்கம் போலத்தான் திட்டும் பேச்சும் அதோட இப்ப வேற இடத்திலயும் பேச்சுக்கள் நடக்குது போல இருக்கு.
- காதலன் : உன்ர கொப்பருக்கு, என்ன விட நல்ல மாப்பிள்ளை கிடைக்கப் போகுதே! மனுசன் உள்ளதை விட்டுட்டு இல்லாததுக்கு ஏங்குது. அதெல்லாம் இருக்கட்டும் நாங்கள் இப்ப என்ன செய்யிறது?
- காதலி : என்ர அப்பாவை என்டால் என்னால சமாளிக்க ஏலாது. அவர் இருக்கிற காசு பத்தாதெண்டு, இன்னும் வேணுமென்று அலையிறார். அதுக்குத்தான் தான் ஒரு ஐடியாவோட வந்தனான்!
- காதலன் : ஐடியாவோ என்ன ஐடியா?
- காதலி : நாங்கள் ஓடிப்போயிடுவம்! இந்த ஊரைவிட்டு, எங்கட குடும்பத்தை விட்டு யாரும், கண்காணாத இடத்துக்கு -ஓடிப்போயிடுவம்! அங்க போய் எங்களுக்கெண்டு ஒரு வாழ்க்கையை அமைச்சுக் கொண்டு சந்தோஷமாக வாழுவம்!

- காதலன் : என்ன ஓடிப்போறதோ! என்னால ஏலாது.
- காதலி : ஏன், ஏன், ஏன் ஏலாது. நான் என்ற சொத்து சுகங்களை விட்டுட்டு வாரன் உங்களுக்கு ஏன் ஏலாது?
- காதலன் : உமக்கு உம்மட சொத்து சுகங்கள் பெரிசில்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் என்னால ஏலாது. எனக்கு உம்மட சொத்து சுகங்களை விட என்ற சொந்த பந்தங்கள்தான் பெரிசு!
- காதலி : எனக்கு மட்டும் சொந்த பந்தம் ஒன்றும் இல்லையே. நான் எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு வாரன் உங்களுக்கு ஏன் ஏலாது.
- காதலன் : இஞ்சர் என்ற குடும்பத்தில நான்தான் மூத்த பிள்ளை. அதுவும் ஒரே ஒரு ஆம்பிளைப் பிள்ளை. எனக்குப் பின்னால் இரண்டு தங்கச்சிமார். என்னை படிப்பிச்ச வைக்க என்ற அப்பா அம்மா எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பினும் தெரியுமே. அதோட இப்ப அப்பாவும் பெஞ்சனாப் போயிட்டார் தங்கச்சிமாரை கரை சேர்க்க வேண்டியது என்ற கடமை. இவ்வளவும் இருக்க, நான் உன்னோட ஓடிவாறதோ. என்னால ஏலாது.
- காதலி : அப்ப ஏன் என்னை காதலிச்சீங்கள். காதலிக்கக்கை மட்டும் இதைப்பற்றி ஒன்றும் யோசிக்கல்ல. இப்ப மட்டும் என்ன. நீ என்னோட வரத்தான் வேணாம் உன்னை உன் குடும்பத்தோட சேர்ந்து வாழ விட மாட்டன். நீ என்னோட வரத்தான் வேணும்.
- காதலன் : என்னடி சொன்ன? (என்றபடி கை ஓங்குகிறான்)

காட்சி II

(B யில் மின் அணைந்து A யில் மின் ஒளிர்கின்றது தாய் வந்து மகளுக்குத் தலை வாருகிறார்.)

- மகன் : அம்மா காதல் எண்டா என்னம்மா?
- தாய் : அது வெறும் சொல்லுமட்டும் தான்டா.
ஒரு அர்த்தமும் இல்லை.
தானே தனக்கு ஒரு துணையைத் தேடுகிறது தான் காதல் படிக்காமை வீட்டுக்குத் தெரியாம சோடியோட ரோட்டு ரோட்டா திரியிறது தான்டா காதல்.
- மகன் : அம்மா காதலிச்சா என்ன நடக்கும்?
- தாய் : படிப்புக் கெடும். மூளை கெடும். பைத்தியமாப்

போவாய். பேந்து சோதனையிலும் பெயில் விட்டி
டுவாய். பிறகு வீணா வேதனைப்பட வேணும். அது
பெரிய பாவமடா.

நீ இதைப்பற்றியெல்லாம் கதைக்காம பேசாமப் படி.

நல்லா...ப்படி அது தான்டா உனக்கு நன்மை.

(இருமியபடி) நானும் இப்ப முந்தியப் போல இல்லை.
நல்லா உடைஞ்சு போனன். அடிக்கடி வருத்தம் வேற
வருகுது. நீ கெதியாய் டாக்குத்தரா வந்து என்னையும்
சுகப்படுத்தி உன்ர தங்கச்சியையும் கரை சேர்க்க வேணும்.

கட்டம் IV

காட்சி I

(A யில் மின் அணைய B யில் மின் ஒளிர்கின்றது)

மூன்று பேர் மேடையில் நிற்கிறார்கள். ஒருவர் வயிற்றில்
-வறுமை, மற்றவர் வயிற்றில்-தனிமை, மற்றவர் வயிற்
றில் தேவையில்லாத திண்டாட்டம் என அட்டையில்
எழுதி காட்டப்பட்டுள்ளது.)

மூவரும் ஒன்றாக : நாங்கள் எல்லோரும் ஒரே குடும்பம்

வறுமை : இரத்த சம்பந்தமில்லாத சகோதரர்கள்

வேலையில்லாத திண்டாட்டம் (வே.இ.தி.) :

இந்த மண்ணின் மைந்தர்கள்.

தனிமை : புழுதியின் புதல்வர்கள்.

வறுமை : நான் தான் மூத்தவன்.

என்ர பெயர் செல்வன்.

ஆனா என்னட்ட காசில்லை.

பெயர் மட்டும்தான் செல்வன்.

சாப்பிட, சாப்பிடவே வழியில்லை.

வறுமை, அதுவும் இளமையில் வறுமை.

வேலை செய்தாலும் காசு காணாது.

விலைவாசியின் வேகத்திற்கு என்னால ஈடு கொடுக்கவும்
ஏலாது.

சாப்பாட்டுக்கே காசு காணாது, மற்றச் செலவுகள்

படிக்கிறது எப்படி? உடுக்கிறது எப்படி?

ஆள் பாதி ஆடை பாதியாய் இருக்க வேண்டிய நிலை.

அது சரி, இங்க ஆளே இல்லையாம் இந்த நிலையில் ஆடை மட்டும் எதுக்கு? மொத்தத்தில நான் வறுமையின் சிகரம். ஆனா, என்ட பெயர் மட்டும் செல்வன்.

தனிமை

: நான் தான் அடுத்தவன். என்ற பெயர் சந்தோசம். ஆனா அதற்கு அர்த்தம் தெரியாதவன். எனக்குத் தெரிந்த தெல்லாம் தனிமை. இதைவிடக் கொடுமையில்லை. எனக்கு தனிமைக் கொடுமை. என்னோட என்ற அப்பா, அம்மா, சகோதரர்கள் யாருமே இல்லை. நான் மட்டும் இஞ்ச தனிய. இது பெரிய கொடுமை. திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு எண்டு எங்கட முன்னோர் சொல்ல அதைக் கேட்டு என்ற பெற்றோர் என்னைக் காசோடை கொழும்புக்கு அனுப்பிச்சினம். கடைசியிலை கொடுத்த காசோடை ஏஜென்சிக்காரன் திரைகடல் ஓடிவிட்டான். இப்ப காகில்லை. பெற்றோர் இல்ல, சகோதரர் இல்ல, நண்பர்கள் இல்ல. கடைசியிலை நிம்மதியுமில்லை. நானே என்னோட கதைக்க வேண்டிய நிலைமை. சந்தோஷம் என்ற சொல்லுக்கு அர்த்தம் தெரியாத எனக்கு பெயர் மட்டும் சந்தோசம்.

வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் :

நான்தான் கடைசி. என்ற பேர்..... அது, அது.... எனக்கே ஞாபகமில்லை. அதை உங்களட்ட சொல்லவும் எனக்கு விருப்பமில்லை. என்னெண்டா நான்... நான்... என்னையே தொலைத்தவன்! வேலை தேடித் தேடி என்னையே மறந்தவன். எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு, பி.எஸ்சி பால் பண்ணினன் தெரியுமா? இப்ப அதை விட கஷ்டப்பட்டு வேலை தேடுறன். ஆனால், அதுதான் கிடைக்குதில்லை. கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையும் குறைஞ்சு போச்சு பட்டினியால உயிர்போகுது. இப்ப நான் என்ற வீட்டுக்கு ஒரு தண்டச்சோறு. ஆனால் நான் விடமாட்டன் தேடுவன் ஒரு வேலை கிடைக்கும் வரைக்கும் தேடுவன். என்ற வாழ்க்கையில் ஒரு விடிவு கிடைக்கும் வரைக்கும் தேடுவன். தேடிக் கொண்டே இருப்பன்.

காட்சி II

(A யில் மின் ஒளிர்கின்றது. மகள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றாள். தாய் வீட்டைப் பெருக்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்)

- மகன் : அம்மா, வறுமை எண்டால் என்னம்மா?
- தாய் : வறுமையோ? இது என்னடா புதுசா எல்லாம் கதைக்கிற?
- மகன் : வறுமை, தனிமை வேலையில்லாத் திண்டாட்டம்....
- தாய் : அதெல்லாம் படியாதவங்களுத்தான்டா! உனக்கில்லை!
- மகன் : அப்ப எனக்கு இதெல்லாம் வராதா?
- தாய் : அதெல்லாம் உனக்கேன்டா வரப்போகுது. உனக்குத்தான் நானும், உன்ர தங்கச்சியும் இருக்கிறமே! பிறகேன்டா உனக்குத் தனிமை. நான் உனக்கு சாப்பாடு தாரன். படிக்க காசு தாரன். பிறகேன் நீ வறுமையைப் பற்றி கதைக்க வேணும்!
- மகன் : அப்ப வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் என்டுறது....?
- தாய் : அது படியாதவங்கள் கதைக்கிற கதை உனக்கெதுக் கப்பன். நீ நல்ல பெடியன். நல்லாப் படிக்கிற பெடியன். நீ ஏன் வேலையைப் பற்றி கவலைப்பட வேணும். நீ நல்லாப் படிச்சு, டாக்குத்தரா வந்தா - வேலை உன்னைத் தேடி வருமடா! காசும் இருக்கும், எல்லாம் இருக்கும்! சந்தோஷமாயும் இருப்ப. பேந்து உன்ர தங்கச்சியையும் ஒரு டாக்குத்தருக்கு கட்டி குடுத்திட்டு, நீயும் ஒரு குடும் பத்தை அமைச்சு கொண்டு, சந்தோஷமா இருக்கலாம். சும்மா வெறும் வாய் சம்பிரவயன்ட கதையை காதிவ போட்டுக் கொள்ளாமல் நீ படி நல்லாப் படி...!
- மகன் : அம்மா.... தனிய இருந்து படிக்க போரடிக்குதம்மா. நான் என்ர பிரன்ஸ்ஓட சேந்து படிக்கட்டே?
- தாய் : வேண்டாம் (அவசரப்பட்டு) வேண்டாம். நீ தனிய இருந்து படி. அதுதான் உனக்கு நல்லது. அவங்களோட சேந்தா நீ கெட்டுப் போயிடுவா. அவங்கள் தான் படிப்பாங்கள். உன்னைப் படிக்க விடாங்கள். உன்ர கொப்பரைப் போல, நீயும் கெட்டுப் போயிடுவா. நீ நல்ல பெடியன். கெட்டுப் போயிடக் கூடாது. நீ தனிய இருந்து நல்லாப் படி.... நல்லாப் படி....
ஐயோ..... தம்பி..... நான்..... எனக்கு....
- மகள் : அம்மா.... அம்மா....ஆ
- மகன் : அம்மா....ஆ (தாய் வேதனையுடன் விழுந்து நெஞ்சு நோவுடன் துடித்து இறக்கிறாள்)
- மகள் : அம்மா எங்களை விட்டுட்டு போயிட்டீங்களா அம்மா?

எங்களுக்கு இனி யாரு இருக்கினம். அண்ணா
அம்மாவைப் பாருங்கோ எனக்கு அம்மா வேணும்.
எனக்கு அம்மா வேணும்...ம்...ம்

பாடல் - பின்னணியில்

தங்க ஒளி தந்தாய் -இன்று
சாம்பலாகி நின்றாய்.
மங்கி மாண்டவரை எண்ணி
வருந்தலேனோ? அம்மா!

காந்தனே என்றன் - மகளைக்
காத்தருள்க! வென
எத்தன நாளாய் - நீயும்
இரங்கினாய் யம்மா?

பேசா இவ்வுயிர்களை - ஈசன்
பேண மாட்டானோ!
ஆசானும் நீயோ? இவனோர்
அறியாப் பாலகனோ?

உட்டம் V

(A யில் மின் ஒளிர்கின்றது. மகனும் மகளும் வீட்டினுள்
நிற்கிறார்கள்)

- மகன் : அம்மாவும் செத்துப் போயிட்டா, எங்களை அநாதையா
விட்டுட்டு போயிட்டா. எங்களை நடுத்தெருவில்
விட்டுட்டு போயிட்டா. என்ற தங்கச்சியும் இனி என்ற
பொறுப்பில். நாங்கள் இனி எப்படி வாழப் போறம்?
- மகள் : அண்ணா, பசிக்குதண்ணா....
- மகன் : நான் என்ன செய்ய தங்கச்சி. என்ற கையில காசில்லை.
நாங்கள்.. தனிச்ச போனம். நாங்கள் எங்க போறது
யாரிட்ட போறது. எங்களுக்கு யார் காசு தருவினம். யார்
சாப்பாடு தரப் போகினம். எங்களுக்கு யாரைத் தெரியும்.
ஒருத்தரையும் தெரியாது. அம்மா எங்களை ஒருத்த

ரோடயும் சேர விடல்ல. அதால இப்ப அம்மா இல்லாத நேரம் நாங்கள் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கு. எங்கள் வீட்டுக்குள்ளேயே வைச்சு வளத்த அம்மா அவ போகேக்க எங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு பேயிருக்கலாம். இப்ப என்ட தங்கச்சியின்ரை பசியை யார் தீர்ப்பினம். எனக்கு என்ன செய்யிறது என்று ஒன்றுமே விளங்கல்ல.

பாடல் 2

வீடு விற்றும் விளைநிலம் விற்றும் அணிமணிதான் விற்றும்
பாடுபட்டு படித்த படிப்பெல்லாம் சருகும்

என்றிலை மாற்றவில்லையே.

காசு, பொருள் வேண்டி அகதியாய் நாடெல்லாம் அலைந்தும்
பாசம் அன்பு தொலைத்திட்டன்.

தனிமையில் மனம் கலங்கிட்டேன்.

உண்ண உணவில்லை, உடுக்க உடையில்லை பாழும் உலகில்
படியளக்க பரிவுடன் எனைக்காக்க யாரிங்கு வருவாரோ!

மகள் : நாங்கள் எங்காவது போய் வேலை செய்து உழைச்சுச் சாப்பிடுவம்.

மகன் : வேலையோ எனக்கு யார் வேலை தருவினம். நான் எங்க வேலை தேடிப் போவன். என்னத்தை வச்சுகொண்டு வேலை தேடுவன். எனக்கு என்ன தெரியும்? எனக்கு தெரிஞ்சதெல்லாம் இந்தக் கொப்பிகளும் புத்தகங்களும் தான். இதைத்தவிர அம்மா எனக்கு ஒன்றும் சொல்லித் தரல்ல. நான் வாழ்க்கையில் தோத்துப் போனன்.

மகள் : அப்ப நாங்கள் என்ன செய்வம்?

மகன் : இப்படியே இருந்து அம்மாவை குற்றம் சொல்லி பிரயோசமில்லை. இதுக்கு நான் ஒரு வழி காண வேணும். எங்கட வாழ்க்கைக்கு நான் ஒரு விடிவு காண வேணும். நான் வீட்ட விட்டு வெளியில் போய் வாழ்க்கையை நேருக்கு நேர் சந்திக்க வேணும். இந்த வீடுதான் உலகம் என்றிருந்த காலம் போதும். போராட வேணும். தங்கச்சி வா. எங்கட சமுதாயத்துக்குள்ள போவம்.

(B யில் மின் ஒளிர்கின்றது மகன் முதலில் ஒரு பிச்சு

னையை சந்திக்கிறான் பின் சமுதாயத்தின் ஒவ்வொரு பிரச்சனையாலும் தள்ளப்படுகிறான் கடைசியில் தனிமையாகிறான்)

மகள் : ஐயோ....இதென்ன எங்கட சமுதாயத்துக்குள்ள இவ்வளவு பிரச்சனைகள்! தோல்வி.... தனிமை... வேலையில்லாத திண்டாட்டம்.... ஐயோ இவ்வளவு பிரச்சனைக்குள்ள நான் எப்பிடி வாழப் போறன்? என்ற தங்கச்சிய எப்பிடி வாழ வைக்கப் போறன்? படிக்க சொல்லித் தந்த எங்கட அம்மா வெளியில் இவ்வளவு பிரச்சினைகள் இருக்குமெண்டு சொல்லித் தரவில்லை. ஆனா.... நான் விடமாட்டன் வாழ்ந்தே தீருவன். என்ற தங்கச்சியை நான் வாழவைப்பன். இல்லை நான் வாழ்க்கையில் தோல்வியடையக் கூடாது போராட வேண்டும்.... வறுமை.... தனிமை.... வேலையில்லாத திண்டாட்டத்திற்கு எதிரா போராட வேணும்.

(மீண்டும் பிரச்சினைகளை சந்திக்கத் துணிகிறான்)

மகள் : அண்ணா.... கவனம் கவனம்... அண்ணா...

(முதல் பிரச்சனையை ஒருவாறு சமாளிக்கிறான்)

மகள் : ஐயோ இது என்ன இந்த சமுதாயம் என்னை வாழ விடுகுதில்லையே. என்னை வாழ விடுங்கோ எனக்கு உங்களைக் கண்டால் பிடிக்கேலை

எனக்கு பின்னால் வராதைங்கோ.... போங்கோ... போங்கோ...

(கடைசியில் பிரச்சனைகளால் நசுக்கப்பட்டு மடிகிறான்)

மகள் : அண்ணா.... ஆண்.... நீங்களும் என்னை விட்டுட்டு போயிட்டீங்களா? இந்த சமுதாயம் உங்கள வாழவிடாமல் பண்ணிட்டுது. உங்களை அநியாயமா சாகடிச்சுப் போட்டுது. நீங்கள் ஒரு டொக்டரா வரவேணும் என்று அம்மா உங்களை பூட்டி பூட்டி வைச்சா வளர்த்தா. இப்ப உங்களுக்கு இந்த நிலைமையா? ஐயோ... எனக்கினியார் இருக்கினம்.

(பிரச்சனைகளான போராட்டங்கள், காதல், தனிமை, வறுமை, வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இப்போது மகளையும் சூழ்கின்றன)

மகள் : ஐயோ.... இதென்ன இந்த சமுதாயம் என்னையும் வாழவிடமாட்டுது. போல இருக்கு. ஐயோ என்னைக் காப்பாத்துங்கோ.

(சகல பிரச்சினைகளும் மகளைச் சூழ்ந்து இறுக்கி நெரிக்க
மகள் கூக்குரலிட்டபடி கையை சபையை நோக்கி
நீட்டுகிறாள்)

பின்னணிக் குரல்

இந்த கோழிக்குஞ்சு தனியே உலகைக் காணப் புறப்பட்டது -
தப்பில்லை. ஆனால்- இந்தக் கோழிக்குஞ்சுக்கு தன்னை, சூழலை
சமுதாயத்தை உணர்ந்து கொள்ள, உணவு தேடி உண்ண, வல்லூறு
களிடம் இருந்து தன்னைப் பாதுகாக்கதெரியாது. அதை சொல்லி
கொடுக்காது தாய்க் கோழியின் தப்பு.

பட்டாம் பூச்சி யாய் பறக்க வேண்டிய வயதில் இன்னும் கூட்டுப்
புழுக்களாய் ஆயிரமாயிரம் நிஜங்கள் எம்மத்தியில்

இது- யாரின் குற்றம். தலைவிதியா? கடவுள் பழியா?

இல்லவேயில்லை! பெற்றோரின் பழமை வாய்ந்த சிந்தனை

தான் இது!

கருவில் உயிர் கொடுத்து, உயிர்காக்க உணவூட்டி, மனிதனாய்

வாழ நற்பண்புகள் காட்டி வளர்த்த பெற்றோரே!

நீவிர் சமூகத்தை கற்றுத்தர மறக்கலாமோ?

பழமை வாதத்தை விடுங்கள். இன்றைய நிமிடத்தை, நாட்களை

உலகத்தைப் பாருங்கள். இன்றைய சமூகம் மாறிக்கொண்டே

இருக்கின்றது. இந்த மாற்றங்கள் முடிவற்றது.

இந்த முகவரியற்ற, முகம் தெரியாத சமூகத்தினூடு நடைபயில்

விளக்காக உணர்வையும், திசைகாட்டியாக அறிவையும்

கற்றுக் கொடுங்கள். அது போதும் -இந்த

திக்குத் தெரியாத காட்டின் திசையறிய!!

பா.பாலநந்தகுமாரின்

“வரும்”



மேடையேற்றம் : 1994

சென்னை

"விழை"



பாத்திரங்கள்

ஒட்டி I

ஒட்டி II

தகப்பன்

தாய்

மகள்

மாணவன் I

மாணவன் II

நடுத்தர வயது ஆண்

கனவு

கரையை நோக்கி நீண்ட பயணத்தை மேற்கொள்ளும் ஒரு கூட்டமே இப்பாத்திரங்கள். இங்கு மேடை படகின் உட்புறம் போன்று, அமைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இதில் பாத்திரங்களிற்கு மேடைச் சமநிலையை பாதிக்காத வண்ணம் இடம் கொடுக்கலாம்.

திரை விலகுகிறது.

வெளிச்சமற்ற மேடையில் தாய், மகள், மாணவன் I, II நடுத்தரவயது ஆண் இருக்கின்றனர். ஒட்டி I உதவிக்காக சத்தம் கொடுக்கிறார். ஒட்டி II துடுப்பு வலிக்கிறார். தகப்பன் இவைகளை அவதானித்த வண்ணம் இருக்கிறார். ஒட்டி I இயலாமையை வெளிக்காட்டி விட்டு, துடுப்பு வலிக்க தொடங்குகிறார். வெளிச்சம் மேடை முழுவதும் எடுத்து கொள்கிறது.

தாய் : என்னப்பா ஏதாவது தெரியுதோ?

தகப்பன் : ஒண்டும் தெரியேல்லை. ஒரே இருட்டா கிடக்கு.

மாணவன் ஆ : ஒன்றையும் அனுபவிக்காமல், சாகப் போகிறோம் என்று நினைக்க கவலையாய் இருக்கு.

மகள் : அப்பா, எனக்கு பயமாயிருக்கு. இதிலும் பார்க்க வீட்டிலேயே, இருந்திருக்கலாம்.

நடுத்தர வயது ஆண் : ஏதாவது உதவி கிடைச்சா காசைக் குடுத்து என்றாலும், நான் தப்பி விடுவன்.

(இவைகளை அவதானித்த தகப்பன், இறைவனை வழிபடும் பாவனையில்)

தகப்பன் : சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன் பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்த கைதொழ கற்றுணை பூட்டியோர் கடலில் பாய்ச்சினும் நற்றுணையாவது நமச்சி வாயவே.

இது கல்லை தெப்பமாக்க, அப்பர் கவாயிகள் பாடினது. இதை நாங்களும் பாடினா, இந்த ஆபத்திலிருந்து தப்பலாம். இறைவா, கரைதெரியாமல் அலையும் எங்களிற்கு ஒரு கரை காட்டேன்.

ந.ஆண் : (கிண்டலாக) ஆமென்.

மாணவன் I : கொஞ்சம் உரத்து பாடணை. அப்பதான், கடவுளுக்கு கேட்கும்.

தாய் : காவோலை சரசரக்கிறதை பார்த்து, குருத்தோலை சிரிக்குது.

வெட்டின கட்டையிலை,

வீரியமாய் பூத்த பூவை,
வைக்க தெரியாம,
வாடவிட்டேன் தேசமெங்கும்.

- மகள் : என்னனை ஆர் செத்தது எண்டு ஒப்பாரி வைக்கிராய்? எல்லா போய்ஸ் (Boys) உம் இஞ்சை தான் பார்க்கினம். சத்தம் போடாம இரணை.
- தகப்பன் : அழுதால் பெறலாம் என்பினம். அழுததால் தான் சம்பந்தர், ஞானசம்பந்தர் ஆகினவர்.
- மகள் : அம்மா, இஞ்சை பாரணை, பாவாடையெல்லாம் நனைஞ்சு போச்சுது. இப்படியே இருந்தா எல்லாம் விறைச்சுப் போகும். கனநேரத்துக்கு, இப்பிடி இருக்கேலாது என்று சொல்லணை.
- ந.ஆண் : இதிலை வேலையில்லை. எங்கட பயணம் திசை மாறியிட்டுது. நாங்க, ஆரம்பத்திலேயே இவங்களை நம்பியிருக்ககூடாது. இனி எங்களுக்கு சாவு தான், முடிவு! பிறகு எங்கட உடம்பை மீனும் திமிங்கிலமும் தான் தின்னும். ஒப்பாரி வைக்கிறதுக்கும் ஆரும் இருக்க மாட்டினம். சாகிறத்துக்கு முதல் ஒப்பாரி வைக்கிறதும் நல்லது தான்.
- மாணவன் II : இப்பிடி நீங்க கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறதில பிரயோசனம் இல்லை. எங்களிற்கு நேரம் தான் முக்கியம்.
- மாணவன் I : நாங்க கம்பஸுக்கு போக எண்டு வெளிக்கிட்டனாங்கள். (ஓட்டியை பார்த்து) உங்களை நம்பித்தான் இதிலை ஏறினாங்கள். மூண்டு வருசமா, மூண்டு மணி வரைக்கு படிச்ச படிப்பு, கடைசியா கடலோட போகப் போகுது. (ஆவேசமாக)....
- மாணவன் I : எங்கட கனவு தரையேற எங்களை விரைவாய் கொண்டு போய் விடு.
- ஓட்டி I : ஆ..... விரைவா... உங்களை கரை சேர்க்கத்தான் வெளிக்கிட்டம். கட்டாயம் கரையும் சேர்ப்பம்... நம்பிக்கையும் இருக்கு... அதுக்குத்தான் இதுக்குள்ளையும் இருக்கிறம். (மற்ற ஓட்டியை பார்த்து கட்டளையிடும் பாணியில்) கவனமா கானாக்கம்பியை நேராப் பிடி.
- ஓட்டி II : சிறு நண்டு மணல் மீது - ஐலேசா படம் ஒன்று கீறும்.
சிலவேளை அதை வந்து - ஐலேசா

கடல் கொண்டு போகும்.

எறிகின்ற கடல் என்று -ஐலேசா

மனிதர்கள் அஞ்சார்.

எது வந்ததெனின் என்ன - ஐலேசா

அதை வென்று செல்வார்.

நடு.ஆ. : (ஆத்திரப்பட்டவராக) காணும் காணும் நிப்பாட்டு.
எவ்வளவு நேரம் இப்படி பாடிக் கொண்டிருக்க போறியள். எனக்கு சப்பாத்துக்கை தண்ணி போட்டுது. நான் இனிப் பாடிக் கொண்டிருக்க தயாரில்லை.

மாணவன்I : பாடவும் கூடாதென்றால் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லும்.

ந.ஆ. : அதுக்கு சிந்திக்க வேண்டும். (சிகரெட்டை எடுத்து பற்ற வைக்கிறார். நனைந்திருப்பதால் அது பற்றவில்லை. ஆத்திரத்துடன் கசக்கி எறிகிறார்) ஆரிட்டையாவது ஒரு சிகரெட் இருக்குதோ. (யாரும் கொடுக்க முன் வராததால் சலிப்புடன்) இந்த பயணத்தில நான் சிந்திக்கும் உரிமையை இழந்திட்டன்.

மகள் : அம்மா, எனக்கு தண்ணி விடாய்க்குது.

மாணவன் : நடுக்கடலிலை நக்குத் தண்ணிக்கு பஞ்சமே. அள்ளிக் குடிக்கிறது தானே.

மகள் : சீக்..... உப்புக் கைக்கும். எனக்கு நல்ல தண்ணி வேணும்.

ந.ஆ. : உதுதான் இங்க கிடைக்கும். இதை விட்டா மூத்திரம் தான். அதுவும் உப்புதான்.

தகப் : தம்பி, அதைப் பேசாதே. அதுக்கு இங்கேயிருக்க கஷ்ட, நஷ்டங்கள் தெரியாது. அது சின்னப்பிள்ளை. வெளி நாட்டில இருக்கிற மாப்பிள்ளைக்கு கட்டி வைக்க படத்தைக் காட்டிக் கூட்டிக் கொண்டு போறன். அந்தப் படமும் கடல் தண்ணி பட்டு அழிஞ்சு போச்சது. ஆனாலும் (மகளின் கையிலிருந்து படத்தை வாங்கி) இதாவது இருக்கிற நம்பிக்கையில போய்க் கொண்டு இருக்குது. அதை குழப்பாதே.

தாய் : (ஒப்பாரி பாணியில் மகளை அணைத்து)

மாசிப்பிறை கும்பிடடி.

மாமன் கொடி ஈடேற

தைப்பிறையும் கும்பிடடி.

தகப்பன் கொடி ஈடேற.

- மாணவன் I : இரவுகள் விழுவதிங்கு பாரமா.
இதயத்தின் கண்ணீரின் ஈரமா
உறவுகள் தொலை தூரம் போகுமா.
உணர்வுகள் விழுந்திங்கு சோருமா...
(தகப்பன் வழிபடும் பாவனையில் இருக்க, தாய் ஓட்டி II இடம் வந்து)
- தாய் : எங்கட வீடு சின்ன வீடுதான். ஆனா அதிலை சந்தோச மாகத்தான் இருந்தனாங்கள். எங்கட வீட்டுக்கு ரெண்டு அறையும் ஒரு விறாந்தையும் தான் இருக்கு. ஆனா அது எங்கள் மூன்று பேருக்கும் போதுமாயிருந்தது.
- ஓட்டி II : அதுக்கு எங்களுக்கு என்ன? இதை ஏன் எங்களிடடை சொல்ல வேணும். உங்களை கண்டபடி வாய்திறக்க விட்டது தான் பிழை.
(ஓட்டி I ஓடி வந்து ஓட்டி II ஐ சமாதானப்படுத்துகிறார்)
- தாய் : கொஞ்சம் பொறு. ஆடறுக்க முந்தி, மிச்சம் அறுக்கப் பார்க்கிறாய்.
(ஓட்டி I, தாயை சமாதானப்படுத்துகிறார். தாய் சாந்த மாகி தொடர்ந்தும்....)
உண்மையிலை எல்லோருக்கும், இருக்கிற பொதுவான குறைகளை விடுத்துப் பார்த்தா, நாங்க சந்தோஷமாயி ருந்தனாங்கள் என்று சொல்லலாம். (மகளை அணைத்து) எங்கட குஞ்சு ஒரு கஷ்டத்தையும் அனுபவிக்க கூடாது என்கிறதுக்காக தான் இப்பிடி ஒரு பயணத்தை ஆரம் பிச்சினாங்கள். (யோசனையுடன்) இந்நேரம் முற்றுத்து பலாமரம், பழுத்த இலைகளை முற்றத்தில் பரவியிருக் கும். சிலந்திகள் அங்குமிங்கும் பாய்ந்து, பாய்ந்து கூடுகட்டி கொண்டிருக்கும்.
- ஓட்டி : சரியான சோகமான கதை. ஆனா இதுக்கு நான் என்ன செய்யமுடியும்?
- தாய் : வெறுமனே கரையை நோக்கி கரையை நோக்கி என்று சொன்னா, எங்களுக்கு ஒன்றும் புரியாது. இது வாழ்வா, சாவா என்ற ஜீவமரணப் போராட்டம் ஆகியிருக்கு. இதில எங்கட ஒத்துழைப்பு
- தாய் : ... தேவையெண்டா, இந்தப் பயணம் பற்றி, பூரண விளக்கம் வேண்டும்.

(ஓட்டி I எதுவும் கூறாது போய், துடுப்பை எடுத்து வலிக்கிறார்)

ந.ஆண் : அம்மா, இதிலை வந்து இரணை. கல்லை மனிதனாக்கும் முயற்சியிலை உனக்கு தோல்விதான் ஏற்படும். உண்மை வாழ்க்கை கதைகளை சொல்லி, கல் கரையாது. உங்கடை சக்தியை வீணடிக்காமல்..... ஓம்.... இதிலை ஓய்வெடுங்கோ, இன்னும் என்னென்னத்துக்கு எல்லாம் சக்தி தேவைப்படுமோ, ஆர் கண்டது?

(வழிபாட்டிலிருந்து விழித்த தகப்பன் தூரத்தில் ஒரு வெளிச்சத்தை பார்த்தவராய்)

தகப்பன் : ஆ..... வெளிச்சம் தெரியுது. வெளிச்சம் தெரியுது.

மாணவன் I : ஆ..... கரை.... கரை.... கரை வந்திட்டுது.

(தாள லயம் பின்னணியில் ஒலிக்க, கரை வந்திட்டுது; கரை வந்திட்டுது என்று சந்தோசக் களிப்பில் எல்லோரும் ஆரவாரம் செய்கிறார்கள்)

மாணவன் I : உஷ்..... தூரத்தில் கா..... கா.... என்று காகம் கத்திக் கேட்குது.

தாய் : சனி பகவான் தான் எங்களை காப்பாற்றியிருக்கிறார். அரோகரா (என சனி பகவனை வணங்கிறார்)

மகள் : கீ.....கீ..... எண்டு கிளியும் கத்திக் கேட்குது.

ந.ஆ. : அப்ப, அது கரையாகத்தான் இருக்கும். பொடியள் கெட்டிக்காரர் தான். கடைசியாய் கரையை காட்டிப் போட்டாங்கள்.

மாணவன் I : இனி என்ன எங்கடை படிப்பை முடிப்பம். நல்லொரு வேலை எடுப்பம். கனக்க சம்பளம் கிடைக்கும்.

மாணவன் II : நாங்கள் கரை சேர்ந்திட்டோம்.

தகப்பன் : ஓமோமோம். இனி என்ன பிள்ளை ரிக்கெற் எடுக்கிறது. பார்சல் பண்ணுறது லண்டனிலை இறக்கிறது.

மகள் : (உரத்த குரலில்) நான் கரை சேர்ந்திட்டன்.

ந.ஆண் : இனி எனக்கும் சொகுசு வாழ்க்கை தான். கரண்ட், ஃபிரிட்ஜ், கொக்கோ கோலா, ஏ.சி.பஸ். நான் நினைச்ச தெல்லாம் கிடைச்சிட்டுது. (ஓட்டியை பார்த்து) வெளிச் சத்தினர் திசையிலை ஓட்டு. எங்கை வெளிச்சம்.

(தகப்பனை தவிர எல்லோரும் தேடுகிறார்கள். தகப்பன் ஓட்டிகளை உற்சாகப்படுத்துகிறார்)

- தகப்பன் : (இவர்களை பார்த்து) வெளிச்சமே. அது மற்றப் பக்கம்!
(இன்னும் அவர்கள் கண்டு பிடிக்காததால்)
இன்னும் கண்டு பிடிக்கேல்வையே?.. எல்லோருக்கும்
பெட்டைக் கண்ணே. ஐந்து வரைக்கும் எண்ணுறன். ஆர்
கண்டு பிடிக்கிறது என்று பாப்பம். ஒண்டு..., ரெண்டு...
மூண்டு..., நாலு..., ஐந்து.... (எல்லோரும் சுழன்று
சுழன்று தேடுகிறார்கள்)
- தகப்பன் : என்ன, ஒருத்தரும் கண்டு பிடிக்கேல்வையே... முயற்சி
உடையார் தானே, இகழ்ச்சி அடையார். நீங்க கண்டு
பிடிக்கிற வரைக்கும், நான் காட்டப் போறதில்லை.
- மகள் : (செல்லமாக) என்னப்பா... காட்டுங்கோவன்.
- தாய் : என்னங்கோ... காட்டுங்களன்.
(எல்லோரும் அவரை சுற்றி)
- எல்லோரும் : (தாள லயத்தில்) காட்டுங்கோவன்... காட்டுங்கோவன்.
(இருவர் தகப்பனை தூக்கிச் சென்று மேடையின் ஒரு
மூலையில் நிற்க வைத்து சரிப்படுத்தி விடுகின்றனர்)
- தகப்பன் : இந்த திசை தான். (வெளிச்சத்தை காணாதவராய் குரலை
தாழ்த்தி) முதலில் இந்த திசையிலை தான் தெரிஞ்சது.
(எல்லோரும் நம்பிக்கையற்றவர்களாக விலகிச் செல்
கின்றனர்.)
- தகப்பன் : என்னை நம்புங்கோ... என்னை நம்புங்கோ.
(ஓட்டியை உலுப்பி) இதெல்லாம் என்ன?
- ஓட்டி I : எல்லாம் வெறும் பிரமை.
- தகப்பன் : இல்லை, என்னை நம்புங்கோ. முதல் நீலமா தெரிஞ்சது.
பிறகு கண்ணை சரிப்படுத்தி பார்க்க, வெள்ளையாய்
தெரிஞ்சது.
(ஓவ்வொருவரிடமும் சென்று) என்னை நம்புங்கோ.
(குரல் படிப்படியாக அதிர்ச்சி அடைந்தவர் போல ஆக,
எல்லோரும் வந்து, அவரை படுக்க வைக்கிறார்கள்)
- மாணவன் I : (பரிசோதித்து விட்டு) ஆள் நல்லா குழம்பி விட்டார்.
கொஞ்சம் ரெஸ்ற் எடுக்க சரிவரும்.
- தாய் : (ஓட்டி II இடம் வந்து) அவரை நம்பித்தான் இந்த
இரண்டு உயிரும் இருக்குது. நீ கல்யாணம் கட்டியிருந்
தால் தான் அது உனக்கு விளங்கும். உனக்கு பிள்ளை
குட்டி இருக்கோ?

- ஓட்டி II : (கோபமாக) இல்லை.
- தாய் : அப்ப உனக்கு எங்கை விளங்கப் போகுது. கடல் உப் பாலையும், வெக்கையாலையும் இறுகிப் போன உங்கடை இதயத்துக்கு மனித இனத்தின் நுண்ணிய உணர்ச்சிகள் எங்கை விளங்கப் போகுது?
- ந.ஆண் : விளங்கேலாது என்று இவங்களை தப்ப விட ஏலாது.
(ஓட்டி I ஐ நோக்கி) சொல்லு... சொல்லு... இவருக்கு ஒண்டு என்றால் அதுகளுக்கு என்ன சொல்லப் போகிறாய்?
- ஓட்டி I : இந்த இடத்திலை, உங்களுக்கு ஒரு கதை சொல்லுறன். இது பாலஸ்தீன கெரில்லா வீரன் ஒருவன்ர கதை. ஒரு முறை இஸ்ரேலிய படைகளை தாக்கி விட்டு ஓடும் போது, ஒரு இஸ்ரேலிய வீரனின் துப்பாக்கியிலிருந்து, புறப்பட்ட சன்னம், அவனது காலில் கன்னம் வைத்து விட்டது. அவனது தோழர்கள் அவனை தூக்கிக் கொண்டு ஓடினார்கள். அது அவர்களுக்கு இடைஞ்சல் என்பதை உணர்ந்த அவன் என்ன செய்தான் தெரியுமா? தன்னை சுட்டு விட்டு ஓடும்படி கெஞ்சினான்.
(இதனை கேட்ட தகப்பன் பயந்தவராக, கத்திக் கொண்டு எழுப்புகிறார். தான் உற்சாகமாக உள்ளேன் என்பதைக் காட்டுகின்றார்.)
- பிற்பாட்டு : (சோகமாக) எறிகின்ற கடல் என்று மனிதர்கள் அஞ்சார்.
எது வந்ததெனின் என்ன,
அதை வென்று செல்வார்.
- தகப்பன் : அப்ப நாங்கள் எந்த திசையில போறம். அது கட்டாயம் தெரிய வேணும். தெரிஞ்சா தான் நாங்க போற திசை, சரியோ, பிழையோ எண்டு தெரியலாம். (குரலை உயர்த்தி) ஒருவருக்கும் தெரியாதே.... கெதியாய் சொல்லுங்கோ.
- மாணவன் II : எங்களுக்கு தெரியும்.
- தகப்பன் : நான் முதலே நினைச்சனான். நீங்க தான் இதுக்கு பதில் சொல்லுவீங்க என்று. ஆ.... ஆ.... சொல்லுங்கோ. பார்ப்பம்.
- மாணவன் II : அதுக்கு ஒரு சட்டக்காந்தம் வேணும்.

- தகப்பன் : சட்டக் காந்தமோ... அது என்ன தம்பி?
- மாணவன்I : (கற்பிக்கும் பாவனையில்) காந்தங்கள் மூ வகைப்படும். அவையாவன, சட்டக்காந்தம், பரியிலாடக்காந்தம், குண்டு முனைக் காந்தம். இங்கு எமக்கு தேவைப்படுவது ஒரு சட்டக் காந்தம். இதனை சுயாதீனமாக கட்டித் தொங்க விட்டால் அது காந்த வடக்கை காட்டும்.
- தகப்பன் : (ஒன்றும் விளங்காதவராய், சோர்வுடன் ஓட்டிகளை பார்த்து) தம்பியவை, உங்களை நம்பித்தான் வெளிக்கிட்டனாங்கள்.
- தகப்பன் : வெளிக்கிட்ட பிறகு நல்லா கஷ்டப்பட்டு போனம். கொஞ்சம் கொஞ்சமா, நம்பிக்கையும் இழந்திட்டம். ஆனா நீங்க இன்னும் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையில போய்க் கொண்டு இருக்கிறியள். நீங்கள் எந்தத் திசையில் போறியள் என்று, உங்களுக்காவது தெரியுமா?
- ஓட்டிI : கரைத்திசையை நோக்கி
- ந.ஆண் : உந்த விசரண்களை நம்பி பிரயோசனம் இல்லை. என்று எத்தனை தரம் சொன்னானான். திரும்ப, திரும்ப அவங்களட்ட போய் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர். உமக்கென்ன, அறளை பேந்து போச்சுதே.
- தாய் : (உள் வாங்கும் பாவனையில்) உமக்கென்ன, அறளை பேந்து போச்சுதோ.... ம.... அப்பனே சிவசிவா.... இதுக்குப் பிறகும் நாங்க, உயிரோட இருக்க வேணுமே. இந்தக் குஞ்சை லண்டன் மாப்பிள்ளையின்ரை கையிலை, குடுத்து கரை சேர்த்த உடனே எங்கட உயிரை எடுத்துப் போடு.
- தகப்பன் : அதுக்கு முதலிலை கரை சேர வேணும். நாங்கள் எந்த திசையில் போறம் என்று கேட்டனான்.
- மகள் : சூரியன் கிழக்கு திசையில் உதிக்கும்.
- தகப்பன் : அது பிரயோசனமில்லை. ஏனெண்டால், சூரியன் மறைஞ்ச கனநேரம் ஆச்சுது. வடக்கில, தானே துருவ நட்சத்திரம் இருக்கும்.
- தகப்பன் : (நாலு திசையையும் பார்த்து விட்டு) ஆயிரமாயிரம் நட்சத்திரங்கள் தெரியுது. இதிலை எது துருவ நட்சத்திரம் என்று ஆருக்காவது தெரியுமே.
- ந.ஆண் : இந்த ஆராய்ச்சி ஒண்டும் சரிவராது. திரும்பி வெளிக் கிட்ட இடத்துக்கு போய் வேறை வழியை பார்ப்பம்.

மாணவன் II : அது முட்டாள்தனம்.

ந.ஆண் : ஏன்?

மாணவன் I : (கற்பிக்கும் பாவனையில்) பூமி கோள வடிவானது. நாங்கள் ஆரம்ப புள்ளிக்குபோக வேண்டுமெனில், இப்படியே போய்க் கொண்டிருந்தால் போதுமானது.)

தகப்பன் : சீ... இது என்ன கதை.. அனுபவமில்லாத கதைகள். வெட்டிக் கதைகள் கதைச்சு காலத்தை வீணாக்காமல் நான் சொல்லுறதைக் கேளுங்கோ. நாங்க கடலுக்கை கஷ்டப்படுறது இந்நேரம் எல்லோருக்கும் தெரிஞ்சிருக்கும் பத்திரிகைகளிலும் வந்திருக்கும். விவேக மில்லாமல் போய்க் கொண்டிருக்காமல் இதிலை நிற்பம். உதவிக்கு கப்பல் வரும்.

ந.ஆண் : எனக்கு இப்படியே இதுக்குள்ள ஆடிக் கொண்டிருக்கேலாது. இன்னும் என்னை இரவு வெக்கையிலையும், பகல் வெய்யிலிலும், சாகச் சொல்லுறியனோ? இதுக்கு ஒரு முடிவு வேணும். திரும்பி வெளிக்கிட்ட இடத்துக்கு போய், வேறொரு ஒண்டிலை இந்த கடலை கடப்பம்.

மாணவன் II : நாங்கள் தான் நாட்டின் எதிர் கால தூண்கள். எங்கடை நலனைத் தான் எல்லோரும் கருத்திலை கொள்ள வேணும். இப்படியே போய்க் கொண்டிருப்பம்.

தாய் : கல்யாணம் ஆயிரம் காலத்து பயிர். அதை எங்கடை பிள்ளைக்கு முடிக்கப் போறம்.

தகப்பன் : இதுக்கு எல்லோரும் ஒத்துழைப்பு கொடுக்கிறது நல்லது.

ந.ஆண் : இல்லை, இப்படியே திரும்புவம்.

மாணவன் II : இல்லை, இல்லவே இல்லை

மாணவன் I : இப்படியே போவம்.

தகப்பன் : முடியாது. முடியவே முடியாது. இப்படியே நிற்பம்.

நடு.ஆண் : உயிரை ஆக்கமுடியாது.

மாணவன் : மாணவ சக்தி தான், மாபெரும் சக்தி!

தாய் : கடமையே கடவுள்

மாணவன் II : அப்பிடியெண்டா வாக்கெடுப்பு தான் நடத்த வேணும்.

நடு.ஆண் : அதொண்டும் சரி வராது. திரும்பு.

மாணவன் : போ.

தகப்பன் : நில்.

(திரும்பு, போ, நில் என்னும் கோஷங்கள் மாறி மாறி ஒலிக்கின்றன. கோஷங்கள் உச்ச நிலையை அடையும் போது, ஓட்டிகள் களைத்தவர்களாக மேடையின் நடுவே வந்து விழுகிறார்கள். கோஷங்கள் படிப்படியாக குறைய மற்றவர்களும் களைத்தவர்களாக விழுகிறார்கள். இருட்டு மேடை முழுவதும் எடுத்து கொள்கிறது.)

(பின்வரும் பாடலுக்கு கனவு ஆடியபடி மேடைக்கு வருகின்றது)

நித்திரா தேவியை துரத்திப் பறப்பேன்

நிம்மதி இல்லா நினைவில் பிறப்பேன்

அத்தனை பேரதும் இதயத்தை திறப்பேன்

ஆட்டிப் படைத்தொரு நாடகம் நடிப்பேன்.

(கனவு தாய், தகப்பன், மகள் மூவரையும் அழைத்து தன் கனவு இராட்சியத்தை நடத்துகின்றது) கனவு மணமகன் வேடம் எடுத்து தாலி கட்ட ஆயத்தமாகின்றது.)

தகப்பன் : ஆ.... கெட்டி மேளம், கெட்டி மேளம்.

(மணமகன் தாலிகட்ட மணமகள் அவறுகிறார்)

மகள் : என்னை விடுங்கோ, என்னை விடுங்கோ.

தகப்பன் : ஏன் பிள்ளை பயப்படுகிறாய். கல்யாணம் சந்தோஷமான விஷயம் தானே.

(திரும்பவும்) கெட்டி மேளம். கெட்டி மேளம்.

(மணமகன் தாலி கட்ட, மகள் அழுது கொண்டு, கீழே விழுகிறார். பெரும் சத்தம் கேட்க கனவு கலைகிறது)

பிற்பாட்டு : (சோகமாக)

சிறுநண்டு மணல் மீது

படம் ஒன்று கீறும்

சிலவேளை அதை வந்து

கடல் கொண்டு போகும்.

(இந்நேரத்தில் மாணவன் II எழுந்து வெளிச்சம் ஏற்றி எல்லோருடைய முகத்தையும் பார்க்கிறார்)

மாணவன் II : குழம்பியதால குழப்புறம்.

ஒடுறவன், ஓடட்டும். எங்களால செய்ய முடிஞ்சதை செய்வம்.

(தகப்பன் எல்லோரையும் உற்சாகப்படுத்துகிறார்.)

எல்லோரும் ஓட்டிகளை சூழ்ந்து "எழும்பு", "எழும்பு" என்று கோஷமிடுகின்றனர்.)

(ஓட்டிகள் மெல்ல எழுகின்றனர்)

- தகப்பன் : (கெஞ்சும் பாவனையில்) எல்லோருடைய தலை விதியும் உங்கட கையில்தான் இருக்கு. பயணத்தை தொடருவம். கரை வரவேணும். கரை வரவேணும். கரை வரவேணும்.
- நடு.ஆண் : (கெஞ்சும் பாவனையில்) நம்பிக்கை இழக்காமல் பயணத்தை தொடருவம்.
- மாணவன்I : பூசாரி பூசை செய்ய, வேளாளன் வேளாண்மை செய்ய வேண்டும். எல்லாம் புரியுது. போவம்.
- மகள் : தேவை ஏற்பட்டால், நாங்களும் துடுப்பு வலிக்கிறம் போவம். கரை வரவேணும்.
- தாய் : கரை சேருவதும் சேராததும் உங்கட கையிலை தான் இருக்கு. பயணத்தை தொடருவம். கரை வரவேணும்.
- எல்லோரும் : சிறு நண்டு மணல்மீது
படமொன்று கீறும்
சிலவேளை அதை வந்து
கடல் கொண்டு போகும்.
எறிகின்ற கடல் என்று
மனிதர்கள் அஞ்சார்.
எது வந்த தெனின் என்ன,
அதை வென்று செல்வார்.
(பாடலுடன் எல்லோரும் தொடர்ந்து பயணத்தை தொடர்கின்றனர்.)

பிற்குறிப்பு : சிறுநண்டு மணல்மீது.... எனும் பாடல் மஹாகவி உருத்திரமூர்த்தி அவர்களின், 'புதியதொரு வீடு' இலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

சூ, அன்ரனிதாசனின்

‘கட்டு’

மேடையேற்றம் : 1995

பாத்திரங்கள்

வேலையாள் I

வேலையாள் II

வேலையாள் III

வேலையாள் IV

ஊர்க்குடும்ப தகப்பன் (வாத்தியார்)

மனைவி

மகன்

பொதுமகன் I

பொதுமகன் II

அகதி தகப்பன்

அகதி தாய்

மகள்

வயோதிபர்

மகனை இழந்த தாய்

இளைஞன்

நிவாரணம்

நிவாரண உதவியாளர்

கடும் மழை பொழிகிறது. ஆங்காங்கே உள்ள குளங்கள் நிரம்பி வழிந்து அணைக்கட்டுகளை உடைத்துக் கொண்டு மக்களின் வசிப்பிடங்களையும் சொத்துக்களையும் அழித்தவாறு வெள்ளம் பெருக்கெடுக்கிறது. மக்கள் கையில் அகப்பட்ட பொருட்களுடன் அடுத்த ஊர் நோக்கி ஓடுகின்றனர். இந்தவேளையில் சில இளைஞர்கள் அணைக்கட்டுகளை வலுப்படுத்த புறப்பட்டு தமது பணியை தொடர்கின்றனர். அகதிகளாய் வருபவர்களும் ஊர்மக்களும் அடுத்த நடவடிக்கை என்னவென்று தடுமாறிக் கொள்கின்றார்கள். இந்நிலையே மேடையில் ஆரம்ப காட்சியாக அமைக்கப்படுகிறது.

மேடை மூன்று பிரிவுகளாக பிரிக்கப்படுகின்றது. மேடையில் மேல் வலது, மேல் மத்தி, மேல் இடது ஆகியவை பகுதி I ஆகவும், இதில் அணைக்கட்டில் வேலையில் ஈடுபடும் இளைஞர் அணைக்கட்டுடன் காணப்படுகின்றனர். மேடையின் மத்தி வலது, கீழ்வலது ஆகியவை, பகுதி II ஆகவும் இதில் ஊரை பிரதிபலிக்கக் கூடிய காட்சியமைப்புகளுடன் ஊர்மக்கள் காணப்படுகின்றனர். மத்தி இடது, கீழ் இடது ஆகியவை பகுதி III ஆகவும் இது அகதிகளுக்குரிய இடமாகவும், அவர்கள் தங்குவதற்குரிய மரங்களும் காட்சியாக அமைக்கப்படுகிறது. மேடையில் மத்தி மத்தி, கீழ் மத்தி நாடகக் காட்சிகளுக்கேற்ப எல்லோரும் பாவிக்கக் கூடியவாறு அமைகிறது.

விரைவுபடுத்தப்பட்ட பின்னணி இசை ஒலிக்கின்றது. பகுதி I இல் வேலையாட்கள் மண்வெட்டி கூடைகளுடன் வேகமும் கடினமுமாக வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். சிவத்த ஒளி இப்பகுதிக்கு வழங்கப்படுகிறது.

திரை விலகிறது

(பின்னணி இசை மெதுவாக்கப்பட பகுதி II இற்கு ஒளிபரப்பப்படுகிறது)

(வேலையாட்கள் நிலைமையை அவதானித்து விட்டு, வேலையை விரைவுபடுத்துகின்றனர்)

வாத்தியார் : காலங்காலமாய் அடிபட்டே வாழும், விட்ட பிழைகள் விடாமல் தொடருது. இண்டைக்கோ, நாளைக்கோ.

(வேலையாட்கள் களைப்பு மிகுதியுடன், ஊர்மக்களுடன் எந்த தொடர்பையும் காட்டாத விதத்தில் தமக்குள் உரையாடிக் கொண்டு வேலையை தொடர்கின்றனர்.)

வேலையாள் I : உரமாய் கட்ட வேணும், நடந்த பிழை இனி நடக்கக் கூடாது. அ..... நீ பிடி.

வேலையாள் III : சோர்ந்து போகாத, உதவிக்கு பொடியள் இன்னும் வருவாங்கள். யோசிக்க ஒண்டுமில்ல. அ....அ.... நீ வேலையைச் செய்.

(வெள்ள அவலச் சத்தம்)

வாத்தியார் : இப்ப இல்ல, மழையும் ஓய்ஞ்ச பாடில்ல. சனம் அதுக்க இருக்கேலாது,

அங்கால இங்கால ஓடத்தான் வேணும்.

மனைவி : உது உடைஞ்சாப்பா நாலு வீட்டை அள்ளாது, நாட்டையே அள்ளிக் கொண்டு போயிடும்.

பொதுமகன் : நச்சுப்பல்லி மாதிரி ஊருக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறியள். அவலம் வருமெண்டு தெரிஞ்சா எஸ்கேப்பண்ண ரெடி பண்ண வேண்டியது தானே.

பாடல்

பெருமழை பெய்யுது, காற்றும் சுழலுது - கட்டு
ஆறுகள் பெருகுது, அணைகள் உடையது - கட்டு
கூடியே வேலை குறைவிலா நடக்கட்டும் - கட்டு
நாளைகள் விடியுது நன்மைகள் விளையுது - கட்டு
உறுதியாய் கட்டு.

(சத்தத்துடன் அகதிகள் வருதல்)

(வருகின்ற வழியில்)

அகதித்தாய் : ஐயோ அள்ளிக் கொண்டு போட்டுது, எல்லாம் அள்ளிக் கொண்டு போட்டுது.

மகனை இழ.தாய் : ஐயோ....ஐயோ... என்ற பிள்ளை, எங்கயப்பா என்றபிள்ளை எங்க.

மகள் : காதுக்க தண்ணி போட்டுதப்பா. சட்டையெல்லாம் நனைஞ்ச போச்சு.

தகப்பன் : கெதியாய் நடவுங்கோ. அங்கால போயெல்லாம் பாப்பம்

(சோக இசையுடன் எல்லோரும் மரத்தினடியில் அமைதியாகின்றனர்.)

வயோதிபர் : இந்த வயசில எனக்கிப்படி ஒரு நிலையே; சுஜி வந்திட்டாளே?

இளைஞர் : (கடைசியாக வருகின்றார்) எல்லோரும் வந்திட்டினமே நல்லா ஊருக்க தண்ணி வந்திட்டிடுது.

(ஊர்க்குடும்பம்)

- மகன் : அப்பா. ஏன் மரத்தடியில ஓரே கூட்டமாய் கிடக்கு?
- வாத்தியார் : அப்ப, குளம் உடைச்சுப் போட்டுது.
- மனைவி : ஆ.... என்ன சனமெல்லாததையும் அள்ளிக் கொண்டு போயிருக்கும் என்ன.
- மகன் : அம்மா எங்கட குளமும் உடைக்குமே.
- மனைவி : அது கடவுளுக்குத் தான் தெரியும்.
- ம.இ.தாய் : (இளைஞனிடம்) தம்பி என்ற பிள்ளையை காணேல்ல, தம்பிராசா ஒருக்கா பாத்திட்டு வாறியே.
- அகதி தகப்பன் : உதுக்க என்னண்டனை அவன் பாத்திட்டு வாறது. அவனையும் அதுக்க போய் சாகச் சொல்றியே.
- ம.இ.தாய் : (அழுதல்) என்ற பிள்ளை இல்லாம நான் எதுக்கு. நான் போய் பாக்கப் போறன்.
(இப்போது ஊர்மக்களுக்கும், அகதிகளுக்கும் இடையில் தொடர்பு ஏற்படுகிறது)
- பொதுமகன் I : உனக் கென்ன விசரே உதுக்க போய் சாகப்போறியே.
- இளை : தண்ணி எங்கட கழுத்தளவிற்கு வந்திட்டுது.
(இப்போது மேடையின் மத்தி மத்தி, கீழ்மத்தி ஆகியவை ஊர்க்குடும்பமும், அகதிக்குடும்பமும் உரையாடலுக்கு பயன்படுத்த முடியும்)
- பொ.ம.II : சரி சரி அமைதியா இருங்கோ, ஏன் குழம்புறியள்.
உங்கட நிலமை எனக்கு விளங்குது.
உங்களுக்கு வேண்டிய உதவியை நான் செய்து தாறன்.
(அகதிகள் மரத்தடியில் அமர்ந்திருக்கின்றனர்)
- தாய் : கடைசி நேரம் எடுத்து வச்ச உடுப்பு பாக்கையும் விட்டுட்டு வந்திட்டனப்பா. உங்கட துவாய்த்துண்டும் அதுக்க தான்.
- மகள் : அண்ணா கடைசியா அனுப்பின சல்வார் கமிசையும் விட்டுட்டு வந்திட்டனப்பா.
- தகப் : ஓ. அட இப்பத்தான் ஞாபகம் வருது. வெளிக்கிட்ட அவதியில் கட்டையில நிண்ட ஆடுமாட்டக்கட அவிட்டு விட மறந்திட்டன்.
- இளை : உங்களுக்கிப்போ உதுதானோ பிரச்சனை (ஆத்திரத் துடன்)

- மகள் : நோடஸ் கொப்பி எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு வந்திட்டன். கொண்டு வந்ததிலையும் எழுத்துகளெல்லாம் அழிஞ்சு போச்சுதப்பா. அம்மா, என்னென்டினி நான் படிக்கிறது (அழுதபடி)
- வயோ : எழுபத்தொன்பதிலையும் குளம் உடைச்சது தான். வெள்ளம் ஊருக்குள்ள வந்தது தான். ஆனா இது அதைவிடப் பெரிசு.
- பொ.ம. I : அப்ப வெள்ளம் என்ன அஞ்சு ஆறடி உயர்ந்திருக்குமே.
- இளை : தலைக்கு மேல வந்தா சாணென்ன முழமென்ன. வார வெள்ளத்தை ஏன் தடுக்கேலாமப் போனது. கொஞ்சங் கூட அதுக்கு நாங்கள் யோசிக்கேல்வ.
- பொ.ம. I : உந்தளவு சனமும் எங்கட ஊருக்குள்ள குவிஞ்சு தெண்டா இனி எத்தனை பிரச்சனை வரும் தெரியுமே. சாமானுக்கெல்லாம் தட்டுப்பாடு வரப் போகுது. உள்ள சாமானுகளுக்கு விலையேறப் போகுது. என்னென்ன நோயள் பரவுமோ.
- பொ.ம II : நீங்கள் சொலறதில நியாயம் இருக்கும். ஆனா இந்த நிலைக்கு என்ன காரணம் என்று நீங்கள் யோசிக்கிறீங்களில்லை.
- மனைவி : இஞ்சாருங்கோ சனஞ் சரியா நனைஞ்சு போச்சுது. ஒண்டுமில்லாம வெறுங்கையோட வந்திருக்குதுகள். எவ்வளவு கஷ்டப்படப் போகுதுகள்.
- மகள் : அப்ப அந்த அன்றியவ நல்லா நடுங்கீனம். எங்கட வீட்டுத் திண்ணையில இருக்கட்டன்.
- வாத்தி : மகள் உனக்கொண்டும் தெரியாது. உதுகள் என்னென்ன சாதியோ சனமோ தெரியாது. உதுகளை எப்படி உள்ளுக் கெடுக்கிறது. உனக்கு தெரிஞ்சு ஆரும் எண்டா கூட்டிக் கொண்டு வாவன். நானென்ன வேண்டாமெண்டா சொல்லப் போறன்.
- பொ.ம II : இந்த நிலை எண்டைக்கு மாறும்.
- மகள் : அம்மா பசிக்குது. தலையுமிடிக்குது. ஏலாமக் கிடக்கு தம்மா.
- தாய் : என்ர கையில என்ன இருக்குது இப்பத்தர. எல்லாம் விட்டுட்டு வந்தாச்சு.
- ம.து.தாய் : (அழுதல்) என்ர பிள்ளை எங்க. என்ர பிள்ளை எங்க.

(பாடலுக்கு ஏற்றவிதத்தில் ஒவ்வொருவரும் அபிநயிக் கிறார்கள்)

பாட்டு

ஆ..... ஆ..... ஆ.....
சிறிய குடிகள் பெருமணல் வீடு (2)

அத்தனையும் இங்கு அள்ளப்பட்ட போது
செல்லக்கதை சொன்ன எங்கள் பிஞ்சுகள்
பழங்கதைகள் சொன்ன தாத்தா பாட்டி
யாவரும் இங்கே எம்முடன் இல்லை (2)

அடைக்கலம் தேடி ஓடி அலைகிறோம்.
நாள்கள் இனியும் நம்முடன் இல்லை.
நாயாய்ப் போன எம்மிடம் இனிமேல்
உண்மையாய் நாளைகள் என்பதே இல்லை
கண்களில் இனிமேல் கண்ணீர் இல்லை (2)
அகதிகள் ஐயோ நாங்கள் அகதிகள் ஐயோ.

- இளை : இதுதான் எங்களுக்கு நடந்தது. எங்களுக்கு இருந்தது இப்ப இல்லாமல் போயிருக்குது. அதுதான் இப்ப எங்கட பிரச்சனையாயுமிருக்குது. வெள்ளம் வந்தது. ஏன் வந்தது? இதுகள் இனி யோசிக்கவே நேரமில்லை.
- வயோதிபர் : வானம் பார்த்த பூமியாய் பரம்பர பரம்பரையாய் இருந்திட்டம். எங்களிட்ட உழைப்பிருந்தும் அவனையும் இவனையும் நம்பீட்டம்.
- மகள் : ஒரு பனடோல் தன்னும் ஆரிட்டையேனும் வாங்கித் தாங்களேன்.
- வயோ : தலையிடியும் காய்ச்சலும் தனக்கு வந்தாத்தான் தெரியும். பிள்ளைக்கு ஆரிட்டையேனும் கேட்டாவது வாங்கிக் கொடன்.
- பொ.ம. : என்னண அப்பு உளறுகிறாய். உங்கட நிலை எங்களுக் கென்ன தெரியேல்வையோ. தலையிடியும் காய்ச்சலும் தனக்கு தனக்கு மட்டுமில்ல பக்கத்தில் உள்ளவைக்கும் விளங்குமெண்டு எங்களுக்கிப்ப தெரியுது.
- வயோ : பட்டகால் தான் திரும்பியும் படுது. கெட்ட குடிதான் கெடுது.

(குளக்கட்டில் வேலையாள் I திகைத்தல்)

(வேலையாட்களின் செயற்பாட்டிற்கேற்ப ஊர்மக்கள், அகதிகளில் மாற்றம் ஏற்படுகிறது.

வேலையாள் I : ஆ..... ஆ..... கசியுது இதுக்க கசியுது. (உரத்த சத்தமாக)

வே.ஆ.III : உரமா மண்ண அணை, இல்லாட்டா உடைச்சுப் போடு மடா. (மக்கள் யாவரும், குறிப்பாக அகதிகள் திகைத்தல்)

வே.ஆ.II : உதவிக்கு வாங்கடா. இஞ்ச அவசரம் எங்களால சமாளிக்கேலாது.

வே.ஆ.IV : நாங்க விட்டுட்டு வந்தா இதுக்க உடைச்சுப் போடும். டேய்.... டேய்.... மண்ணக்கோலுடா.

வே.ஆ.I : அப்படியியெண்டா, மண்கோலவாவது ஆளைக் கொஞ்சம் கூப்பிடுவம்.

வே.ஆ.II : தண்ணி சேருற வேகத்தப் பார்த்தா. (திகைத்தபடி)

மகள் : ஆ.... அப்பா இதுகும் உடைக்குமே

அ.தக. : பொறுபிள்ள... பொறுபிள்ள பாப்பம்.

அ.தாய் : இப்பிடித்தான் அங்கையும் சொல்லிக் கொண்டு நிண்ட நீங்கள்.

இளை : ஏன் எல்லாரும் திகைச்சுப் போய் நிக்கிறியள். மழை பெய்யுறது. தொடருது. கட்டுப் பெலப்பில்ல. திருத்திறன் திருத்திறன் எண்டு வின்புறஜகற் காறர் சொல்லுறத தவிர செய்யிறது ஒண்டுமில்ல. நாங்களும் தங்களால ஏலு மெண்டு நிக்கிறவங்கள பாக்கிறதாயும் இல்ல.

அ.தகப்பன் : ஓம் தம்பி.... நீ சொல்லுறது சரி. எங்களால இயண்டளவு புறஜகற் காறருக்கு முறப்பாடு செய்த நாங்கள் தான். திருத்திறன் திருத்திறன் எண்டு சொல்லி வந்து வந்து போனவங்கள் தான். ம்... எதுவுமே நடக்கேல்ல.

வயோ : காத்து மாறேக்கயே நான் யோசிச்ச நான் மழை பெய்யுமெண்டு. எந்தப் பெரிய புறஜகற்காரரும் ஊர்ச் சனத்தோட கொஞ்ச மெண்டாலும் கதைச்சிருக்கலாம் தானே.

பொ.ம.II : இல்லையய்யா, இந்த விஷயத்தில நாங்களும் அலட்சிய மாய் இருந்திட்டம்.

வயோ : ஓம் தம்பி. நீங்கள் தான் இதப்பற்றி இனி யோசிக்க கோணும்.

- அ.தாய் : நடுரோட்டில, மரத்தடியில பிச்சைக்கு ஆரிட்டையெல்
லாம் கையேந்தி நிக்கிறம்.
- வாத் : உங்கட ஊருக்கையும் உவங்கள் தாங்கள் திருத்திறம்
எண்டு நிண்டிருப்பாங்களே (வேலையாட்களைக்
காட்டி)
- வயோ : அவங்கள் கஷ்டப்பட்டு ஏதோ செய்தவங்கள் தான்.
- மனைவி : அப்ப உங்களுக்கு ஏற்கனவே உடைக்குமெண்டு
தெரியும். அப்ப ஏன் நேரத்துக்கு எழும்பேவல்.
- பொ.மீ : (குறுக்கிட்டு) நாங்கள் விசராகிறம் அவனை இவனை
நம்பி
- அ.தாய் : இஞ்சாருகோப்பா. அங்க அசட்டையாய் இருந்த மாதிரி
இஞ்ச இருக்கேலாது. நாங்கள் வெளிக்கிடுவம்.
- பொ.ம. II : ஒருத்தராவது யோசிக்கேல்ல. உதவிக்கு போறதுக்கு.
- வாத் : அப்பிடயெண்டா நீர்போம். எங்கள் மட்டும் கூப்பிடா
தேயும்.
(அகதித் தகப்பன் அசையாமல் இருக்கின்றார்)
- அ.தாய் : என்ன யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறியள்.
- அ.தக. : ஊரவிட்டு வந்தது எனக்கு ஒவ்வொரு நிமிஷமும்
விளங்குது. இந்த ஊரவிட்டு இன்னொரு ஊருக்கு
போகப் போறம். அதைவிட கனக்க ஒண்டுமில்ல.
- மகள் : (குறுக்கிட்டு) அப்பா, பசிக்குது.
- அ.தாய் : சாப்பிட ஏதாவது கிடைக்குமேப்பா. இஞ்சாருங்கோ
இந்த ஊர் விதானையிட்ட போய் பதிவம். முதல்
பதிஞ்சால் முன்னுரிமையாம்.
- அ.தக : ஆருக்கு முன்னுரிமை உனக்கோ.... உம்
- வாத் : ஏன் பதியிறதுக்கு அந்தரப்படுறியள். நிவாரணம் வந்தா
எங்கள் அறியாம வராது.
- அ.தாய் : இஞ்ச, இவரிட்டப் போய் கேட்டுப் பார்ப்பமே.
(திடீரென வேலையாள் II விழுகிறார். மற்ற வேலை
யாள் அவரை தோளில் போட்டு வெளியே கொண்டு
போய் விட்டு வருகிறார்.)
- வாத் : நம்பிப் பிரயோசனமில்லை பாத்தியனோ. சிறுபிள்ள
வேளாண்மை வீடு வந்து சேராது.
- வயோ : வெட்டினது வீடு வந்து சேரேல்லயெண்டால் அது ஆற்ற
பிழை?

- பொ.ம.1 : உந்தக் கிழவனை கொண்டு போய் வெள்ளத்துக்க போட்டாத்தான் சரி. வாக்கு வாக்கெண்டு தவளை கத்தின மாதிரி கத்திக் கொண்டு இருக்குது.
- அ.தாய் : அவரை பேசாதேங்கோ.
- மகள் : அம்மா....
- அ.தாய் : இஞ்சாருங்கோ மகளுக்கு பசிக்குதாம். எனக்கும் பசிக்குது.
- அ.தக. : இப்ப என்ன என்ன செய்யச் சொல்கிறாய் (ஆத்திரத் தோடு எழுந்து சொல்லிவிட்டு பின்பு கவலையுடன் தொடர்கிறார்) உன்னையோ உன்ர பிள்ளையையோ விளங்காமல் இல்ல. எனக்கும் கூட பசிக்குது தான்.
- வாத் : நிவாரணம் கெதியா வந்திடுமாம். ரேடியோவில் சொன்னது. எங்களிட்டையும் தாறதுக்கு அதிகமாய் ஒண்டு மில்ல.
- அக.தக. : நிவாரணமாம். நிவாரணமாம். எடுக்க ஆயத்தப்படுத் துங்கோ.
- வயோ : (வேடிக்கையாக) நிவாரணம். இப்ப எங்கள் எல்லா ருக்கும் பிச்சச் சம்பளம் போல ஆக்கியாச்சு.
- மகள் : அப்ப இப்பிடியே நெடுக இருக்கிறதே அப்பா, மழைவிட்டா வெள்ளம் வத்தும். அப்ப நாங்கள் போகலாம் தானே.
- அ.தக. : இல்ல பிள்ளை. எங்களோட வராம நிண்ட சனத்த பிறகு பெய்த மழை வெள்ளம் அள்ளிக் கொண்டு போட்டு தாம்.
- இளை : ஓ... வெள்ளம் வந்தா நாங்கள் வெளிக்கிடத்தான் வேணும். நாங்கள் அதுக்க இருக்கேலாது. அதுதான் உண்மை. வெள்ளம் வடியும் போய் இருப்பமென்ற தெல்லாம் பொய். ஏன் வெள்ளம் வந்தது? எங்களுக்கது இப்ப பிரச்சனையாயே தெரியேல்ல.
- அ.தாய் : எனக்கெண்டா ஒண்டுமே விளங்கேல்ல. ரெண்டு கிழமை கழிச்சு போயிருப்பமே.
- மகள் : ஓமப்பா, எனக்கெண்டா என்ர நாய்க்குட்டி லக்கியை பார்க்கோணும் போலக் கிடக்கு.
- வயோ : தங்கச்சி அணை இல்லையெண்டா அங்க நாங்கள் இருக்கேலாது.

- வாத் : நாங்கள் அணைபற்றி குறைபடுறது ஞாயம். அது எங்களுக்கு விளங்குது. அந்தக் காலத்திலேயே அந்தப் புறஜகற் காறரோட நிண்டெல்லாம் செய்தவன் எங்கட ஊர் ராமலிங்கம். அ... அந்த ராமலிங்கம்... அவன் அடியடியெண்டு அடிச்ச இப்ப கனடாவில அவனுக் கென்ன.
- மனைவி : இஞ்சையப்பா. இந்த குளக்கட்டு எங்கட தம்பிமார் நிண்டு திருத்திற அளவிற்கு சின்ன வேலையில்லை இது பெரிய ஆட்கள் நிண்டு பிளான் போட்டு செய்ய வேண்டிய வேலை. நாங்கள் எதுக்கும் புறஜகற் காரருக்கு அறிவிச்சத் தான் ஏதும் செய்ய வேணும்.
- இளை : ஓ... வந்து பார்த்தவங்கள். ஏதோ திருத்தினவங்கள். ஆனா உடைச்சிட்டுது.
- மகள் : அப்ப அவங்கள் வடிவாய் கட்டேல்லப் போலக் கிடக்குது. என்னப்பா.
- இளை : இதின்ர தாக்கம் விளங்கின நாங்கள் தான் இது எப்படி செய்யோணும் என்று யோசிக்கோணும்.
- வயோ : முயற்சி திருவினையாக்கும். நம்பிக்கை வச்ச கல்லையும் பார்த்தா தெய்வமப்பா.
- ம.இ.தா : (அழுதவாறு) என்ற பிள்ள இனி எனக்கு இல்ல. ஆனா உங்களுக்கும் இந்த நிலை வரக்கூடாது.
- வயோ : வெள்ளைக்காரன்ர வாழ்க்கை வேகத்த பாருங்கோ. இஞ்ச நாங்கள் கலண்டரும் தேவையில்ல. கைக்கடிகாரமும் தேவையில்லாம இருக்கிறம்.
- இளை : ஓ... தினக்குறிப்பு ஒண்டும் தினங்களைச் சொல்லேல்ல. எத்தின தினங்கள் உன் வீட்டை நீங்கி என்பதையே சொல்லுது.
- மகள் : ஓமண்ணா. ஒவ்வொரு நாளும் விடிஞ்சா கலண்டர் பாத்து எண்ணுறது எத்தின நாள் வெள்ளச்சட்ட போட்டு பள்ளிக்கூடம் போய் எண்டு.
(பின்னணியில் ரேடியோவில் செய்திகள் வாசிப்ப தற்குரிய ஆரம்ப ஒலி, ஒலிக்கப்படுகிறது. வேலையாட்களைத்தவிர ஏனைய எல்லோரும் செய்தியை கூர்ந்து கேட்கின்றனர்)
- வாத் : ஆ நிவாரணமாம். எல்லாரும் அவதிப்பட்டியள் அழுது கிடந்தியள். வந்திட்டுது... (திடீரென) என்ன ஆர

வாரத்தையே காணெல்ல.

இளை : ஆரவாரம். ஆரவாரப்பட என்ன இருக்கு. எண்டைக்கு எங்கட ஊருக்கு போறமோ அண்டைக்குத் தான் அது எங்களுக்கு.

வயோ : நிவாரணம். ம.... கடவுளுக்கென்ன கண் திறந்திட்டு தெண்டோ நினைக்கிறியள்.

இளை : நிவாரணத்தை எதிர்பார்க்க வைத்தது எந்த நிலை. நாங்கள் என்ன நிர்வாணமாயே ஊரில இருந்த நாங்கள். (நிவாரண பணியாட்கள் வருகின்றனர்)

(வெளிநாட்டவரை புலப்படுத்தும் வகையில் உடையும் அதன் மேல் தேசியக் கொடிகளுடன் கீழுள்ள பாடலுக்கு ஆடிய விதத்தில் உதவியாளருடன் மேடையில் மத்திக்கு வருகிறார்.) (மக்கள் ஏதோ எதிர்பார்ப்புடன் அவரைப் பார்க்கின்றனர்)

பாட்டு

கொட்டப் போறன் நான் கொட்டப்போறன் (2)
மூண்டு கிலோ அரிசி மாவும் மூண்டு கிலோ சீனி
ஒரு காட்டுக்கு கொட்டப் போறன்
சுத்தப்போறன் நான் சுத்தப் போறன்
சுத்திச் சுத்தி நிலமயள பாக்கப் போறன்
நான் பாக்கப் போறன்
கொட்டப்போறன் நான் கொட்டப் போறன்

வாத் : ஏன் இத்தினநாள் பிந்தினது

அ.தக. : அதுதானே ஐயா

நிவாரணம் : கஷ்டப்பட்டு உலகமெலாம் சுத்தி கடன் வாங்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.

வாத் : அதுதானே இவையளுக்கு எங்க விளங்கப் போகுது. அ.... எல்லாரும் வரிசையாய் நில்லுங்கோ.

பொ.ம. : இனி என்ன. ஓசியில எல்லாருக்கும் சாப்பாடு வந்திட்டு (நிவாரணம் வழங்கல், அகதிகள் வரிசையாக நின்று நிவாரணம் பெறல், அரைவாசிப்பேருக்கு போதாமல் போகிறது.)

அ.தக. : ஐயா எங்களுக்கு காணாது. ஒரு கிழமைக்கு கூட காணாது.

- ம.இ.தா : ஐயா எனக்கு கிடைக்கேல்.
- இளை : எத்தினை நாளாய் காத்துக் கிடந்தம்
- வயோ : ஆரிட்டத்தம்பி
- இளை : ஆரும் தருவினம் எண்டு
- வயோ : எங்கள் மற்றவங்களிட்ட கைநீட்டிடிளவுக்கு பிச்சைக்
காறராக்கிப் போட்டாங்கள்.
நாங்களும் உழைப்பாளிகள் தான்.
- இளை : (ஆத்திரத்துடன் நிவாரணப் பணியாளரை நோக்கி) ஏன்
காணாமல் போனது. நீ அரைவாசிய வழியில திண்டிட்டு
வந்திட்டாய்.
- நிவா : நான் வெறும் சாதனம். தந்ததத்தான் என்னால
தரமுடியும். சொன்னதத்தான் என்னால செய்ய முடியும்.
- இளை : இப்ப எங்களுக்கு சாப்பாடில்ல பிரச்சனை. எங்கட
பிரச்சனை எப்ப நாங்கள் திரும்பிப் போறது
எண்டதுதான். அகதிகள் இல்ல பிரச்சனை. இஞ்ச
குளக்கட்டு தான் எங்களுக்கு பிரச்சனையாய் இருக்குது.
- நிவா : உங்கட பிரச்சனையை பார்க்கச் சொல்லி என்னக் கேக்கி
றது எந்த விதத்திலையும் பொருத்தமில்ல. எனக்கு உங்
கட பசி மட்டும்தான். அதத்தான் பாக்கவும் சொன்னவி
யள். வேணுமெண்டா நான் போய் கதைச்சுப் பாக்கிறன்.
- இளை : ம... கதைச்சுக் கதைச்சுப் போன காலங்கள் எங்களுக்கு
வரலாறு சொல்லுது. போய்ச் சொல்லு நாங்களும்
மனிசர்கள் எண்டு.
(ஆத்திரத்துடன் நிவாரணத்தை வெளியே தள்ளுகிறார்
இளைஞர். நிவாரணம் வெளியே ஓடுகிறது)
- வே.ஆ II : டேய் என்னால ஏலாமக் கிடக்கு. கொஞ்சப் பேர்
கூப்பிடத்தான் வேணும். நீ ஒருக்கா ஊருக்க போய்
ஆரையும் கூட்டிக் கொண்டு வாவன். எங்கட கஷ்டம்
விளங்கும் தானே.
- வே.ஆ. I : கொஞ்சம் பொறுடா. இத முடிச்சிட்டுப் போறன்.
- பொ.ம.I : நாங்கள் இவங்கள நம்பேலாது. வெளிக்கிடுவம். அவங்
களுக்கு வந்த கெதி எங்களுக்கு வரக்கூடாது.
- வாத் : நான் ஒருக்கா கட்டடியபோய் பாத்திட்டு வாரன்
(வாத்தியார் மட்டும் கட்டை நோக்கி போகிறார்)

- இளை : பார்க்க என்ன இருக்கு. எங்களுக்குள்ள ஒண்டுமே நடக்கேல்வ.
- வாத் : டேய் தம்பியவ. எப்பிடி போகுது வேல. உதவி ஏதும் தேவையே. என்னால மண்ணக் கிண்ண கொத்தித் தர ஏலாது. வயசு போட்டுது. தண்ணி வெண்ணி ஏதாவது தேவையே.
- வே.ஆ. II : ஓமண்ண நல்லாக் களைச்சுத் தான் போனம்
- வாத் : ஓம் தம்பி பார்த்து கொண்டு வாறன்.
(வாத்தியார் இலேசாக நழுவுகிறார்)
(மீண்டும் எல்லோரும் வெளிக்கிடு பாவனையுடன் காணப்படுகின்றனர்)
- மனைவி : இஞ்ச வாங்கோ. குழப்பாதேங்கோ. சனமெல்லாம் அடுக்கத் தொடங்கிட்டுது.
- வாத் : இல்ல வெளிக்கிடத் தான் வேணும். என்ன நிலமை எண்டு தான் பாக்கப் போனன். உதவிக்கு ஆட்கள வரட்டாம்.
- வயோ : ஓ.... ஓ.... வைகை பெருக்கெடுக்கேக்க பிட்டு வாணிச்சி கிழவிக்கு சிவபெருமான் அணைகட்ட வந்தாரெண்டா உங்களுக்கும் வானத்தால ஆரும் வருவினம் எண்டோ எதிர்பார்க்கிறியள்.
- மகன் : அப்பா என்ற நோடஸ் கொப்பியெல்லாம் கட்டிற்றன். நீங்க வெளிக்கிடேல்லையே.
- அ.தக : இஞ்ச சனமெல்லாம் வெளிக்கிடத் தொடங்கீட்டுது. நீங்களெல்லாம் வெளிக்கிடுங்கோ.
- பொ.ம I : கடைசி வரையும் யோசிச்சுக் கொண்டு இதுல நிக்கிறதில ஒண்டுமில்ல. நான் போறன் (வெளியே போகிறார்)
- வாதக : சரி சரி வெளிடுக்கிடுவம். இனி எவரையும் நம்பிப் பிரயோசனமில்ல.
- இளை : (கவலையுடன்) காத்துக் கிடக்கிறம் யார் வருவாரென்று. எங்கள நாங்கள் யாரிட்டையோ வித்திட்டம். காத்துக் கிடக்கிறம் நாளைக்கு விடியுமா? நாளைக்கு போவமா எண்டு.
- அ.தாய் : உள்ளதை எடுத்தடுக்கு. பிறகு அத விட்டுட்டன் இத விட்டுட்டன் எண்டு கத்தாத. இந்த முறையாவது நிம்மதி யாய் ஓடுவம்.

- வயோ : நிம்மதியாய் ஓடப் போறியனோ எதையம்மா தேடி.
 அ.தாய் : எல்லாத்தையும் எடுத்திட்டியோ
 அ.தக : எல்லாத்தையும் எடுத்திட்டியோ.
 மகள் : எல்லாத்தையும் எடுத்திட்டியோ
 எல்லோரும் திரும்பத் திரும்பச் சொல்கின்றனர்.
 வாத் : தேவையானதை எடுத்திட்டமா
 மனைவி : தேவையானதை எடுத்திட்டமா
 மகள் : தேவையானதை எடுத்திட்டமா
 (கீழுள்ள பாட்டின் வேகத்திற்கேற்ப எல்லாவற்றையும்
 எடுத்து அடுக்குவதையும் அடுத்த ஊருக்கு செல்வதற்கு
 ஆயத்தப்படுத்தும் பாவனையும் காட்டப்படுகின்றது.)

பாட்டு

தேடிய செல்வம் தெருவில சிதையும் கட்டு
 அவதிகள் பெருகும் ஆறுகள் உடையும் கட்டு
 தாரத்தே அங்கே முழக்கங்கள் கேட்குது கட்டு
 ஓடி நாம் போவோம் உயிரை காப்போம் கட்டு இறுக்கிக் கட்டு

- யாவரும் : அள்ளிக்கட்டு அள்ளிக்கட்டு.....
 இளை : (ஆத்திரத்துடன்) எங்க எல்லாரும் அவசரமா அள்ளிக்
 கட்டுறியள். கூட உங்களோட தூக்கிறதுக்கு கூலிக்கு
 ஒருவரும் வரமாட்டான். நான் சொல்லுறத கொஞ்சம்
 கேளுங்கோ.
 நிலம் வாங்கப் போன பேராசைக்காரன், ஒருநாள் காலை
 தொடக்கம் மாலை வரை சுற்றி வரும் நிலம் அவனுக்கு
 கிடைக்கும் என்ற ஆதங்கத்தில் மூச்சினைக் மூச்சினைக்க
 ஓடி இறுதியில் மூச்சு நிண்டே செத்துப் போனான். இந்த
 நிலைமை உங்களுக்கு வரக்கூடாது.
 பொ.ம II : நீங்களெல்லாம் போறியளா.
 வே.ஆ III : எங்கயடா பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய். சோர்ந்து
 போகாத. தூக்கடா மண்ணை
 (மேடையில் மூன்று பகுதிகளும் பரபரப்பாக காட்டப்படு
 கிறது)
 ம.இ.தா. : என்ர பிள்ளை. என்னால இனி ஏலாது. நான் இதுவ
 இருக்கப் போறன்.

வயோ : வாத்தியார். ஏலுமானளவு எல்லாருக்கும் தெரியப் படுத்தி இந்த கட்டை போறதுக்கிடையில் கட்ட திருத்த ஏதும் வழி பண்ணுங்கோ.

(மேடையில் உள்ள எல்லோரும் தங்கள் மனநிலைகளை வெளிப்படுத்துகின்றனர். இளைஞர் முன்வந்து கேட்கும் பாவனையிலும், மகனை இழந்ததாய், வயோதிபர் அதே இடத்தில் இருப்பதாயும், ஏனையோர் ஊரை விட்டு வெளிக்கிடுவதாயும் வேலையாட்கள் வேலையை தொடர்வதாயும் உள்ள பாவனையுடன் எல்லோரும் அசையாமல் நிற்கின்றனர், திரை மூடப்படுகிறது.)

இரா.இரவிசங்கரின்

‘மீண்டும் மீண்டு...’

மேடையேற்றம் :1995

பாத்திரங்கள்:

- வயோதிபர் : இளைஞர்களின் பிரச்சனைகளை விளங்கிக் கொண்டவர்
- இளைஞன் 1 }
இளைஞன் 2 } சமுதாயத்திலிருந்து விலகி இருப்பவர்கள்
இளைஞன் 3 }
- இளைஞன் 4 : இளைஞர்களோடு புதிதாய் சேருபவன்
நண்பன் : புதிதாய் சேரும் இளைஞனின் நண்பன்
சமுதாயம் 1 : சமுதாயத்தை ஆட்சி செலுத்துபவர்
சமுதாயம் 2 }
சமுதாயம் 3 } : சமுதாயம் 1 ஐ ஆமோதிப்பவர்கள்
- சமுதாயம் 4 : இளைஞர்களை புரிந்து கொண்ட ஆனால் இயலாமையில் இருப்பவர்
சமுதாயம் 5 : சமுதாயம் 4 இன் தாய்
சமுதாயம் 6 : சமுதாயம் 1 இன் மனைவி

(மேடையின் நடுவே நடைபாதை போன்ற அமைப்பைக் காட்ட ஒரு மதிற்சுவர் உள்ளது. விளம்பரம் ஒட்ட வேண்டாம் என்று எழுதியுள்ள சுவரில் திரைப்பட, டிபூட்டரி, அரசியல், போராட்ட விளம்பரங்கள் காணப்படுகின்றன. மேடையின் வலது மறைவில் புகையிரத தண்டவாளம் உள்ளது என்பதைக்காட்ட மேடையின் வலது மூலையில் புகையிரத சிக்கனல் விளக்கு உள்ளது. சிக்கனல் விழும்போது பச்சை விளக்கும் நேராக உள்ளபோது சிவப்பு விளக்கும் எரியும் வகையில் அது அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சுவரின் முன்பாக நடுவில் ஒரு ணிறுணு உள்ளது.)

காட்சி I

(திரை விலகுகிறது. மேடையில் இருட்டு. பச்சை சிக்கனல் எரிகிறது. பின்னணியில் train வரும் சத்தம் பெரிதாகிக் கொண்டு வரும்போது மேடையில் ஒளி மெல்ல மெல்ல அதிகரிக்கிறது. Bench இல் அமர்ந்திருந்த மூன்று இளைஞர்களும் ஏதோ ஒரு யோசனையில் இருக்க இளைஞன் 1 தண்டவாளம் இருக்கும் பக்கம் பார்க்கிறான்)

இளைஞன்1 : ஏய்! (அருகிலுள்ள இளைஞன்2 ஐ தட்டி) அங்க பார். ஏய்! நில்லு. பாயாத.

இளை2 : பாயாத... கிட்ட வருகுது... ஓடு...

இளை3 : ஓடு. கெதியா ஓடி யார் என்ன என்று பார். (இளைஞன்1 உம் 2ம் ஓடிப்போக இளைஞன்3 இருமியபடி மெதுவாக) உது இப்ப அடிக்கடி நடக்குது. இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்கு... எத்தனைபேரோ..

(தண்டவாளத்தில் பாய இருந்த இளைஞன் 4 ஐ மூவரும் கைத்தாங்களாக மேடைக்கு அழைத்து வருகிறார்கள். train சத்தம் மெல்ல மெல்ல குறைந்து போக சிக்கனலில் சிவப்பு எரிகிறது.)

இளை2 : நல்லவேளை தப்பிட்ட... என்ன வாழ்க்கையில் விரக்தியே...

இளை1 : உனக்கு துணிவிருக்கு. ஆனால் அத சாகிறதுக்கு பயன்படுத்திறதுதான் பிழை.

இளை2 : சாகிறதுக்கே பிறந்தனாங்கள்.

இளை3 : (இருமியபடி) சந்தோஷமா இருக்கத்தானே.

இளை4 : சந்தோஷம்... ம்... அது கிடைத்திருக்கும்... நீங்கள் என்ன தடுத்திருக்காவிட்டால் . என்ற சாவு ஒன்றாவது நிம்மதியா, ஒரு பிரச்சனையும் இல்லாமல் நடக்குமென்று

ஆசைப்பட்டன். உங்களால் அதுவும் இப்ப நிராசை யாகிட்டுது.

- இளை3 : (இருமியபடி) சந்தோஷம் நிம்மதி இவைகளைத் தேடி எல்லாரும் சாக வெளிக்கிட்டிருந்தால்.... இதில (தண்டவாளம் பக்கம் சுட்டிக் காட்டி) சிலிப்பர் கட்டைகளுக்குப் பதிலாக மனிதப் பிணங்கள்தான் இருக்கும்.
- இளை1 : சாகிறதால் சந்தோஷம் கிடைக்காது.
- இளை2 : நிம்மதி கிடைக்காது.
- இளை1 : பிரச்சனைகள் தீராது
- இளை4 : இல்ல பொய். கிடைக்கும். எல்லாம் கிடைக்கும். வாழ விடாத இந்த சமுதாயத்தால்தான் ஒன்றுமே கிடைக்காது.
- இளை2 : அப்ப உனக்கு என்ன கிடைச்சது.
- இளை4 : (குரல் அதிகரித்தபடி) தோல்வி, விரக்தி, அவமானம், ஏமாற்றம்..... இதுகள் தான் பரிசுகளாக் கிடைக்கும்.
- இளை2 : ஹ்...(சிரிப்பு) உதெல்லாம் யாருக்குத்தான் இல்ல. நாங்களும் உன்னப் போலத்தான்...
- இளை1 : ஆனால்.... சாகத் துணியல்ல(தண்டவாளத்தை காட்டி) உதுவ விழுந்து எங்கள் பலி கொடுக்கல்ல.... நாங்கள் எல்லோரும் ஏதோவொரு விரக்தியால பாதிக்கப்பட்டவர்கள்தான். ஆனால் ஒன்று சேர்ந்திருக்கிறம். சந்தோஷமாகத்தான் இருக்கிறம். எங்களுக்கென்றோரு பாதை... எங்களுக்கென்றோரு உலகம்... எங்களுக்கென்றோரு வாழ்க்கை.
- இளை4 : (விரக்தியாய்) ம்... பொய். உதுகல் எனக்கு சரி வராது. பிச்சை எடுத்தென்றாலும் சாகிறது மேல்.
- இளை3 : அப்படிச் சொல்லாத. வாழ்க்கைய புரிஞ்சு கொள். எங்களோட சேர். எது சரி எது பிழையென்று விளங்கும்.
- இளை2 : நாங்கள் வழி காட்டிறம். அது... உனக்கு நிச்சயம் பிடிக்கும்.
- இளை3 : எங்களோட உன் அனுபவம் புதுசா இருக்கலாம். (இருமியபடி) பிடிக்காமல் போகலாம். ஆனால் எங்களுக்கு தெரிகிற சொர்க்கம் உனக்கும் தெரியும் என்று நம்பிறன்.
- இளை1 : நாங்கள் இனி நண்பர்கள்.
- இளை2 : ஒ.... நாங்கள் நண்பர்கள்.

(கை கோர்த்தபடி அனைவரும் Bench ஐ நோக்கி போகின்றனர். இளைஞன் 1 பெரிய ஊசியொன்றை எடுத்து போதை மருந்தை தனக்குத் தானே ஏற்றிக் கொள்கின்றான். இளைஞன் 4 இற்கு ஏற்றப் போகும் போது அவன் மறுக்க, மற்றவர்கள் வற்புறுத்த ஏற்றுக் கொள்கின்றான். எல்லோரும் Bench இல் அமர்ந்து ஒருவர் மேல் ஒருவர் சாய்ந்து கொள்கின்றனர்.)

பாடல்:

வழி மாறிய பாதைகள்
 திசை மாறிய பறவைகள்
 திசை மாறிடக் காரணம் யார்
 வழி காட்டிட வாரும் ஐயா ஆஆ

ஏன் இந்த மாற்றங்கள்
 யார் செய்த குற்றங்கள்
 உறக்கத்தில் விழிப்பது யார்
 உயிர்த்திட வாரும் ஐயா... (வழி.....)

(மேடையில் மையப்பகுதியில் மட்டும் ஒளி குவிக்கப் படுகிறது. பாடலின் போது வெறுப்பு, கோபம், போதை மருந்து பாவனை, போதை என்பவற்றை காட்டுகிறார்கள். இளைஞன் 3 ஒவ்வொரு சுவரொட்டியாக ஏளனமாக பார்க்கிறான்)

காட்சி II

(பாடல் முடியும்போது மையப்பகுதி ஒளி குறைவடைய மேடையின் இடதுபக்க ஒளி படிப்படியாக அதிகரிக்கிறது. மேடையின் இடது பக்கத்தில் சமுதாயம் 1,2,3,6 உம் வலது பக்க இருளில் சமுதாயம் 4,5, உம் உள்ளனர்)

- சமுதாயம் 1 : வெட்டிப்பயல்கள்
 சமு6 : வாழத் தெரியாததுகள்
 சமு1 : கெட்டு சீரழியுதுகள்
 சமு3 : ஒம்... ஒம்... கெட்டு சீரழியுதுகள் (நாடகம் முழுதும் முக்குக்கண்ணாடியை கழற்றி மீண்டும் போடுகிறார்)

- சமு6 : விசர்ச்சனம்
- சமு1 : ஒன்றுக்கும் உதவாதுகள். ஏனென்று கேட்டால்...
- சமு2 : எங்கட பாதை என்பினம் (நாடகம் முழுதும் நொண்டிய படி ஊன்று கோலுடன் இருக்கிறார்)
- சமு6 : என்னத்திற்கு என்றால்....
- சமு1 : பிரச்சனை என்பினம்
(வலது பக்கத்தில் ஒளி அதிகரிக்கிறது)
- சமு4 : பாவம் தனிச்சுப் போட்டினம்.
- சமு5 : பெத்ததுகளுக்கே அக்கறையில்ல
- சமு4 : எங்கட பிழையும் இருக்கு
- சமு5 : என்ன செய்ய. எங்கட கைகளும் கட்டப்பட்டுதானே இருக்கு.
- சமு6 : பிரச்சனை என்றால்
- சமு1 : வேறு என்ன. காதல் தோல்வி, வேலை இல்ல, சீதனம் கொடுக்க காசில்ல(சிரித்தபடி)
- சமு3 : சிகரெட் குடிக்க நெருப்பெட்டி இல்ல
- சமு1 : பரீட்சையில தோல்வி, Agency காரன் ஏமாத்திட்டான். வீட்டில பிரச்சினை.
(வயோதிபர் வலது பக்கமாக மேடைக்கு வருகிறார். சமு தாயம் 4,5 மற்றவர்களின் கதையை செவிமடுக்கின்றனர்)
- வயோதிபர் : கொஞ்சம் பொறுங்கோ. நீங்கள் பிழையாய் விளங்கியிருக்கிறீங்கள். ஒவ்வொரு விதமான கண்ணோட்டத்தில்... பிரச்சனைகள் வெவ்வேறு வகையான வடிவங்கள் பெறும்.
- சமு2 : பிரச்சனைகள் வாரது சகலம்தானே. யாருக்குத்தான் பிரச்சனை இல்ல. (தனது ஊன்று கோலை காட்டியபடி) எனக்கும் இதை வெள்ளியால செய்ய வேண்டும் என்று ஆசைதான்...
- வயோ : பிரச்சனைகள் தனாக வாறதில்ல. வரவழைக்கப்படுபவைதானே. உங்கட பேராசைகளும் அவயன்றநிராசைகளும் உதுக்குக் காரணமாகலாம்.
- சமு1 : உது... விசர்க்கதை
- சமு6 : சமாளிக்க வேண்டாம்.

- வயோ : இல்ல பிரச்சனைகள் உருவாகக் காரணம் என்ன, அதால ஏற்படுகிற விளைவுகள் என்ன. அத எப்படி தீர்க் கலாம்... என்றெல்லாம் யோசித்துப் பார்த்தால் நான் சொன்னதை ஏற்றுக் கொள்வீர்கள்.
- சமு1 : கனடாவிலிருக்கிற மகனோட கதைக்கவே நேரம் இல்ல யோசிக்க எங்க நேரம்
- சமு6 : சரியாச் சொன்னீங்கள்.
- சமு2 : அப்ப நாங்கள்தான் பிரச்சனைகளை உருவாக்குகிறோம் என்று சொல்றீங்களோ.
- வயோ : தவிர்த்திருக்கலாம் என்று சொல்கிறன்.
- சமு5 : உண்மைதான் ஆனால்....
- சமு1 : (சமு.5 ஐப் பார்த்து கோபமாக) உண்மையோ. (வயோதி பரை நோக்கி) உத எங்களால ஏற்றுக் கொள்ள ஏலாது.
- சமு3 : ஓம்.... ஓம்... எங்களால ஏலாது.
- வயோ : யாராவது ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஒருவரீது ஒருவர் குற்றம் சுமத்துவதால் ஒன்றும் நடக்காது.
- சமு6 : தொட்டதுக்கெல்லாம் எங்கட மேல பழியை போட்டுட்டு எல்லோரும் தப்பித்துக் கொள்ள பார்க்கிறீங்கள்.
- சமு1 : நாங்கள் ஒன்றும் ஏமாளிகள் இல்லை... எது முக்கியம் என்று எங்களுக்குத் தெரியும்.
- வயோ : நிஜங்கள் ஆரம்பத்தில் எப்பவும் நிழலாய்த்தான் தெரியும். ஒரு காலம் வரத்தானே செய்யும்.
- சமு5 : இப்ப நாங்கள் என்ன செய்ய வேணும் என்று சொல்லுங்கோ
- வயோ : விழுந்து கிடக்கிறவர்கள் எழுப்ப வேணும்.
- சமு1 : உவ என்ன சின்னப் பிள்ளைகளே
- சமு3 : அதுதானே
- சமு6 : (சலிப்புடன்) ம்... நாங்களா விழுத்தினம்
- சமு2 : உவைக்கு நடக்கத் தெரியாதாக்கும்.
- சமு3 : கண்ணும் பொட்டையோ தெரியல்ல.
- சமு6 : பைத்தியம் ஆக்கும். (சமுதாயம் 4,5 ஐக் காட்டி) இதுகளைப் போல
- சமு1 : என்ன மயக்கத்தில இருக்கினமோ.. என்ன சிந்தனையில இருக்கினமோ... உது எங்களுக்கு சரி வராது.

- சமு4 : அப்படிச் சொல்ல வேண்டாம். அவையளும் மனிதப் பிறவிகள்தான். நாங்கள் மூன்றாம் மனிசர் மாதிரி இருக்கக் கூடாது.
- சமு1 : நீ கூடக் கதைக்கிற. ஏன்... நீ போய் உதவி செய்யன்.
- சமு4 : அவையளுக்கு உதவ எனக்கும் ஆசைதான். (சமு5 ஐப் பார்த்து) அம்மா நான்.....
- சமு5 : வேண்டாம் வேண்டாம். நீ மட்டும் போறதால ஒன்றும் நடக்காது. (தனக்குத்தானே) நாளைக்கு கொள்ளிபோட எனக்கு நீ வேணும்.
- சமு4 : என்ற உணர்வுகளெல்லாம் உணர்ச்சிகளால முடமாக்கப் பட்டிருக்கு. (கெஞ்சும் பாவனையிலுள்ள சமு.5 ஐப் பார்த்து) அம்மா நான் உங்கட பேச்ச கேட்கிறன். எனக்கு நீங்கள் வேணும். (அழுத்தத்துடன்) நீங்களும் வேணும். (சமு4 உம் சமு.5 உம் தங்களுக்குள் வாதாடுகின்றனர். ஈற்றில் சமு.4 இயலாமையால் தலையில் கை வைக்கிறான்)
- வயோ : யார் ஊனம், யார் குருடு, யார் மயக்கத்தில இருக்கிற தென்றும் யார் சிறுபிள்ள, யாருக்கு பைத்தியம் என்றும் இன்னும் கொஞ்ச காலத்தில விளங்கத்தான் போகுது.
- சமு1 : விளங்கட்டும். விளங்கட்டும்... எனக்குப் பயமில்ல. நான்... சின்னப்பிள்ள இல்ல
- சமு3 : நான் குருடில்ல
- சமு2 : நான் ஊனமுமில்ல.
- சமு6 : நான் உவயல விழுத்தவும் இல்ல.
- சமு1 : நான் மயக்கத்திலயும் இல்ல.
- சமு6 : நான் பைத்தியமுமில்ல
- (மேடை இருளடைகிறது. பச்சை சிக்கல் எரிய train சத்தம் படிப்படியாக அதிகரித்து பின் குறைவடைந்து மறைந்து போகிறது. சமுதாயத்தில் அனைவரும் வெளியேறுகின்றனர்.)

காட்சி III

(மேடையில் ஒளி பரவலடைகிறது. நண்பன் ஏதோ ஒன்றை தேடும் பாவனையில் மேடையை வலம் வருகிறான்)

- இளை2 : என்ன தேடுற.
- இளை1 : என்ன பார்க்கிற. (சிறிது யோசித்த பின்) ஏதும் உதவி தேவையென்றால் சொல்.
- நண்பன் : என்ற நண்பன் ஒருவன் வீட்டில கோவிச்சுக்கொண்டு இந்தப் பக்கமாகத் தான் வந்தவன். அவனத் தேடித்தான் வாரன்.
- இளை4 : நான்... நான்... இங்க இருக்கிறன்.
(இளை4 போதையுடன் Bench இல் அமர்ந்திருக்கிறான்)
- நண் : (அருகில் சென்று) உனக்கு... உனக்கு என்ன நடந்தது. ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்கிற (மற்றவர்களைப் பார்த்து) இவனுக்கு என்ன நடந்தது. இவனுக்கு நீங்கள் என்ன கொடுத்தனீங்கள்.
- இளை2 : ஹ... (சிரிப்புடன்) சந்தோஷத்தை கொடுக்கிறம்.
- இளை3 : (இருமியபடி) இந்த உலகத்தையே புரிய வைக்க மருந்து கொடுக்கிறம்.
- இளை1 : வானில சுதந்திரமா பறக்கிறதற்கு வழி காட்டிறம்.
- நண் : இவன நீங்கள் கெடுக்கப் பார்க்கிறீங்கள். (இளை4ஐப் பார்த்து) வா போவம்
- இளை4 : என்ன எங்க கூப்பிடுற
- நண் : உனக்கென்று ஒரு வீடு இருக்கு. உனக்கென்று ஒரு சமுதாயம் இருக்கு.
- இளை4 : ப்... பூ... சமுதாயம்... அந்த நரகத்தில இருந்து தப்பி இப்பத்தான் கரை சேர்ந்திருக்கிறன்.
- நண் : ஆனால் நீ கரை சேர்ந்திருக்கிற இடம் சொர்க்கமில்ல
- இளை4 : சொர்க்கமோ நரகமோ. சரியான ஒரு இடமென்று மட்டும் எனக்குப் புரியுது. எனக்கு சந்தோஷம் கிடைக்குது. நிம்மதி கிடைக்குது. வாழ்க்கையின்ர அர்த்தம் புரியுது. இதுகள் ஒன்றும் அங்கு எனக்கு கிடைக்கல்ல.
- நண் : நீ குழம்பிப் போயிருக்கிற. அதுதான் தள்ளாடுற.

- இளை1 : (ஆவேசமாய்) நீதான் அவன குழப்பிற. (கோபம் தணிந்து) ஒருவன் தானாகவே யோசித்து எடுத்த முடிவுகள் ஏன் மாற்றப் பார்க்கிறீங்கள்.
- இளை2 : அவன வற்புறுத்தாத
- இளை3 : அவன் விரும்புகிற வழியிலேயே அவன விடு. சரி பிழைகளை அவனே சிந்தித்து ஒரு முடிவு எடுக்கட்டும்.
- நண் : எல்லோரும் தங்கட வழிதான் சரியென்று சொல்வினம். ஆனால் அந்த வழியெல்லாம் எப்பவும் சரியாக இருக்கிறதில்ல. (இளை 4 ஐப் பார்த்து) இவங்கட வழியில போனால் நீ செத்துப்போவாய்.
- இளை1 : (போதை மருந்தேற்றும் ஊசிகளைக் காட்டி) இதுகள் எடுத்தவன் சாவுக்கு பயப்பட மாட்டான்.
- நண் : நீங்கள் அவன கொலை செய்யப் போகிறீங்கள். (வயோதிபர் மேடைக்குள் வருகிறார்)
- இளை1 : (கோபமாய்) அப்படி நான் சொல்லவுமில்ல பிழையான வழியில நாங்கள் போகவுமில்ல.
- வயோ : தம்பி.... கோபப்படாத. காரணம் இல்லாமல் காரியம் இல்ல. பிழையான ஒன்று நடக்குதென்றால் அதற்கு காரணம் இருக்கும்.
- இளை2 : அது நாங்கள் என்று இவன் சொல்றான்.
- வயோ : யாரும் எதையும் கதைக்கலாம்... ஆனால்
- இளை1 : ஆனால்... ஆனால் என்ன
- வயோ : தண்ணீரைப்போல இடத்திற்கேற்ப வடிவங்கள்ப் பெறுகிற இந்த சமுதாயத்தில... இருக்கிற பிரச்சினைகளையும் அதற்குள் காணப்படுகிற குறைபாடுகளையும் நாங்கள் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.
- இளை3 : அப்படிச் சொல்.
- நண் : இந்த மாற்றத்திற்கெல்லாம் காரணம் நீங்கள்தான். ஒரு போலி சந்தோஷத்திற்காக நீங்களாகவே அமைத்துக் கொண்ட பாதைதான் இது. (இளைஞர்கள் முறைக்கின்றார்கள்)
- இளை1 : நாங்கள் விரக்தி அடைந்தவர்கள்தான். அதனால் நாங்கள் ஒதுங்கியிருக்கிறோமோ ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறோமோ என்றதல்ல இப்ப பிரச்சனை. எங்கட வழியை அவர்கள் புரிஞ்சுகொள்ளவில்லை என்றதால் அவர்கள்

னர் வழியில நாங்கள் போக வேண்டும் என்று கட்டாய மில்ல. எங்களுக்கென்று ஒரு தனித்துவம் இருக்கு. அத நாங்கள் இழக்க விரும்பல்ல.

- நண் : அவர்களும் இதைத்தான் சொல்லுகினம்.
- இளை1 : அது பிழை என்பதுதான் எங்கட வாதம்.
- வயோ : அப்படியே இருக்கட்டும். ஆனால் இந்த மாற்றத்தை தடுக்கவோ... இல்ல... இதிலிருந்து மீண்டு வரவோ இந்த சமுதாயத்தாலதான் முடியும் என்பதை நீ ஒத்துக்கொள் கிறாயா.
- நண் : அது சாத்தியமாகலாம். ஆனால்... கண்ணாமூச்சு விளையாட்டு வேண்டாம். நாங்கள் யாரையோ ஏமாத்துகிறதா நினைச்சுக்கொண்டு எங்களையே ஏமாத்துகிறம்.
- இளை1,2 : அப்படிச் சொல்லாத.
- இளை1 : ஒரு சின்ன விதைதான் இண்டேக்கு பெரிய விருட்ச மாயிருக்கு

பாடல்

ஆ....ஆ...

வசந்தத்தை தேடிய பயணிகள் நாம்
வாசம் மறந்த பிறவிகள் நாம்
நிழல்கள் இல்லை நிஜங்கள் இல்லை
நிம்மதி நாடியே புறப்பட்டோம்

ஆ....ஆ...

தோல்வியை தோள்களில் ஏற்றியதேன்
விரக்தியின் விளிம்பைக் காட்டியதேன்
சிதைக்கப்பட்டோம் நசுக்கப்பட்டோம்
போலிகள் எல்லாம் உதறிவிட்டோம்

ஆ.....ஆ.....

சொன்னதை கேட்கும் பொம்மைகளா நாம்
தட்டினால் இயங்கும் இயந்திரமா நாம்
ஊமையுமில்லை ஊனமுமில்லை
உறக்கமும் கலைத்திட புறப்பட்டோம்.

ஆ.....ஆ.....

(பின்னணியில் பாடல் ஒலிக்க இளைஞர்கள் ஒடுக்கப் படுவதாக புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களாக பாவனை செய்கிறார்கள். சமுதாயம் 1,2,3,6 அவர்களை சூழ்ந்து

ஒடுக்குதல், ஏளனமாக தவிர்த்தல் ஆகியவற்றை காட்டு கின்றார்கள். சமுதாயம் 4 உம் 5 உம் செய்வதறியாது சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க சமுதாயம் 4 உள்ளே நுழைய முற்படுகிறான். சமுதாயம் 5 அவனை இழுத்துக் கொண்டு பின்வாங்குகிறான். பாடலின் போது சிக்னலின் பச்சை சிவப்பு விளக்குகள் இரண்டும் மாறி மாறி எரிகின்றன. ஈற்றில் சிவப்பு மட்டும் எரிகிறது. பாடல் முடியும்போது சமுதாயம் முழுவதும் வெளியேறி விடுகிறார்கள். மேடையில் சிறிதுநேர நிசப்தம். இளைஞர்கள் 1,2,3 மேடையின் ஒவ்வொரு திக்கைப் பார்த்து விறைத்தபடி நிற்கிறார்கள். இளைஞன் 4 Bench இல் அமர்ந்து யோசித்தபடி இருக்கிறான்)

- இளை1 : அன்பாய்க் கேட்டபோது எனக்கு கிடைக்காததெல்லாம் அதட்டிக் கேட்டபோது எனக்குக் கிடைத்தது.
- இளை2 : எனக்கு தேவைப்பட்டவை கிடைக்காதபோது பலவந்த மாய் அவற்றை அடையிறதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழி தெரியேல்வ.
- இளை3 : எனக்கு தனிமைய சந்தோஷத்த தார வழியத்தானே நான் பின்பற்ற வேண்டும்.
- இளை1 : மொத்தத்தில் நாங்கள் எங்கட வழியை உருவாக்கி னோம். இனி இதுதான் எங்கட வழி. சொர்க்கத்தை நோக்கிய வழி.
(பாடலுக்குரிய பின்னணி இசை ஒலிக்க நால்வரும் வழமைக்கு திரும்புகிறார்கள்)
- இளை2 : (சிக்னலைக் காட்டி) திரும்பவும் சிவப்பு எரியுது.
- இளை1 : உது நிற்காது. மாறி மாறி வந்து கொண்டுதான் இருக்கும்.
- இளை2 : உது எத்தன பேர பழி வாங்ககிட்டுது.
- இளை3 : இனியும் விடக்கூடாது.
- இளை4 : ஓ.... என்னை நீங்கள் மீட்டமாதிரி எல்லாரையும் மீட்க வேண்டும்.
- இளை1 : விரக்தியடைந்தவர்களின் வழி இதுதான் என்று எல்லாரும் உணர வேண்டும்.
(சிக்னலில் பச்சை எரிகிறது)
- இளை2 : ஆ.... திரும்பவும் அதே நிறம்.... பச்சை
- இளை3 : நான் போய் யாராவது வருகிறார்களா என்று பார்த்திட்டு வாறன்.

- இளை1 : பொறு, நானும் வாறன்.
 இளை3 : தேவையில்ல, நான் தனியாகப் போறன்
 (இளைஞன்3 இருமியபடி வெளியேறுகிறான். train சத்தம் வந்து செல்ல இருமல் சத்தம் அதிகரித்துச் சென்று ஒருநிலையில் நிற்கிறது. அதைத்தொடர்ந்து Ambulance சத்தமும் பாடலும் ஒலிக்கிறது)

பாடல்

வழி

ஏன்

(பாடலின்போது இளைஞர் 1,2,3 அழுகின்றனர். முதலின் இளைஞன்1 தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு மற்றவர்களை தேற்றுகின்றான். கடைசியில் Bench இல் அமர்ந்து போதை மயக்கத்தில் இருக்கின்றனர்)

காட்சி IV

(மேடையின் மத்தியில் இருள். மேடையின் இடது பக்கம் ஒளி பரவலடைகிறது. வலது பக்கம் ஒளி மெல்ல மெல்ல அதிகரிக்கிறது. சமுதாயம் 4 உம் 5 உம் மற்றவர்களை செவிமடுத்தபடி இயலாமையைக் காட்டுகிறார்கள்.)

- சமு1 : இனியாவது உதுகள் திருந்துமென்று நினைக்கிறியே.
 சமு3 : உதுகளாவது திருந்திரதாவது
 சமு2 : நாய் வாலை நிமிர்த்த ஏலுமே.
 சமு6 : ஆக்களைப் பாரன். மூக்கையும் முழியையும்.
 சமு1 : எங்கள் பார்த்து இப்ப பயந்திட்டினம் போல. இனியாவது எங்கள் விளங்கிக் கொள்ளட்டும்.
 சமு3 : ஓம்....ஓம்....
 சமு2 : இனி நாங்கள் பெரிய ஆட்கள்
 சமு3 : இனி நாங்கள் விட்டுக் கொடுக்கக்கூடாது.
 சமு1 : எங்கள் எதிர்த்துதானே வெளிக்கிட்டவ. இப்ப நல்லா கஷ்டப்பட்டும்.
 சமு6 : எங்கட பேச்சை கேட்டிருந்தா இந்த நில வந்திருக்குமே. எங்களையும் கொஞ்சமாவது மதிச்சிருக்கலாம்.
 சமு4 : அவர்கள் நாங்களாவது மதிச்ச நடந்தமா. இல்லையே.

- எல்லாத்துக்கும் மற்றவர்களையே குறை காண்கிறது எங்களுக்கு வழக்கமாகிட்டுது.
- சமு5 : கொஞ்சம் பொறு பிள்ள. எல்லாப் பக்கமும் நியாயம் இருந்தாலும் எது சரி எது பிழை என்று உனக்கும் எனக்கும் மட்டும் விளங்கினால் போதாது. நீ இப்ப சும்மா இரு.
- சமு4 : அங்கு என்ன நடக்குது என்று பார்க்க நீங்கள் கூட விடுகிறீங்கள் இல்லையே அம்மா.
- சமு5 : உனக்கும் பிழையான வழியை யாராவது காட்டுவார்களோ என்று பயமாயிருக்கு.
- சமு4 : உப்படி எல்லாருமே நினைத்தால்.... இதயமில்லாமல்தான் வாழவேணும்
- சமு3 : (சமு4,5 ஐ காட்டி) பைத்தியங்கள்....
- சமு2 : உதுகளப்போல...
- சமு3 : இனி அதுகள் என்ன செய்யுங்களோ?
- சமு1 : என்ன செய்வினமோ... எங்கட கால்ல விழுந்து அழப்போகினம். தாங்கள் செய்யிறது பிழை என்று மன்னிப்பு கேட்பினம்.
- சமு6 : (ஆச்சரியத்துடன்) ஆ...கால்ல விழுவினமோ
- சமு2 : பின்ன எங்களிட்டதானே வரவேணும்.
- சமு3. : விழுந்தா ஆசீர்வதிப்பம்
- சமு1 : ஆசீர்வாதமோ எக்கேடு கெட்டாவது போகட்டும், எங்களுக்கென்ன.
- சமு3. : ஓம்..... ஓம்..... எங்களுக்கென்ன
- சமு2,6 : (ஒருவரையொருவர் பார்த்து சிலிர்த்தபடி) அதுதானே எங்களுக்கென்ன (மேடையில் இருள். சமுதாயத்தவர்கள் அனைவரும் வெளியேறுகின்றனர். பச்சை சிக்கல் எரிய train சத்தம் வந்து மறைகிறது.)

காட்சி V

(மேடையின் மையப்பகுதியில் ஒளி பரவவடைகிறது. வயோதிபரும் நண்பனும் மேடைக்கு வருகிறார்கள்)

- இளை4 : நாங்கள் மீண்டும் ஒருமுறை சிந்தித்துப் பார்க்க வேணும்.
- இளை1 : எங்கட வழி எவ்வளவு கஷ்டமானதென்று இப்பதான் விளங்குது. நாங்கள் இனி தீர்க்கமான முடிவொன்று

எடுக்க வேண்டும். நாங்கள் வேகத்தை இழந்தாலும் விவேகத்தை இழக்கக்கூடாது. எங்கட இந்த நிலைமைக்கு காரணம் யார் என்று புரிய வைக்கவேணும்.

- இளை2 : உண்மைதான்.... ஆனால்.... அது சாத்தியப்படுமா
- இளை4 : ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமா
- இளை2 : எங்களால முடியுமா
- வயோ : முடியும். முடியும் என்று எப்ப நினைக்கிறோமோ அது சாதித்ததற்கு சமன்.
- இளை1 : எப்படி... எங்கள் ஒருத்தரும் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள் இல்லை. எங்கட பாதை பிழையென்ற தூற்றுதலுக்கு மத்தியில்தான் நாங்கள் இப்ப இருக்கிறம். நாங்கள் தனிச்சுப் போனாலும் பயப்படவில்லை. பயத்தை எப்பவோ சாகடிச்சிட்டம். ஆனால்.....
- இளை4 : எங்களுக்கு ஒத்துழைப்பு கிடைக்குமோ தெரியவில்லை.
- நண் : இப்பவாவது உங்களுக்கு விளங்குதுதானே. இனியாவது சமூகத்தோட ஒன்றா சேர்ந்துபோற வழியப் பாருங்கோ
- இளை2 : இந்த சமுதாயம் வாழவும் விடாது. சாகவும் விடாது.
- வயோ : இனி ஒவ்வொன்றையும் எதிர்பார்த்து நிற்கேலாது. நல்லதென்று படுகிற வழியில நடக்கத்தான் வேணும்.
- இளை1 : எங்களுக்கு உன்னுகோல் தேவையில்லை. போற பாதையில முட்கள் வைக்காட்டி சரி. அதுகூட இல்லாததால் தான் இன்டேக்கு இதில நிற்கிறம்.
- இளை2 : எங்கட பாதை சரிதான் என்று அவயளுக்கு புரிய வைக்கவேணும். இதில எங்களுக்கு கிடைக்கிற சந்தோஷத்த அவயலுக்கும் காட்டத்தான் வேணும். அதற்காக அவர்கள் வற்புறுத்தினாலும் பரவாயில்லை.
- நண் : வற்புறுத்துவதைவிட விட்டுக் கொடுத்தால் நாங்கள் எதிர்பார்க்கிறத விட அதிகம் பெறலாம்.
- இளை1 : (சற்று கோபமாய்) அது கிடைக்கவில்லை என்றுதானே வாழ்க்கையே விரக்தியா இருக்கு. உன்ன மாதிரி ஆட்களும் ரயில் சினேகம் மாதிரி வந்து ஓட்டாமல் வெட்டி போகத்தானே பார்க்கிறீங்கள்.
- இளை4 : நாங்கள் விட்ட பிழைகள் இப்பத்தான் விளங்குது. நாங்கள் எப்பவோ எவ்வளவோ செய்திருக்க வேணும்.

- நண் : இனி யோசிச்சப் பயனில்ல. உங்கட நிழலை உருவாக்கிறது நீங்கள்தான். என்ர நிழல் எனக்குத்தான் சொந்தம். உங்கட பாதையை மாற்றலாம் என நினைத்தேன். என்ர பாதை என்னை அழைக்கிறது. நான் வாரன்.
(நண்பன் மேடையின் வலது பக்கமாக வெளியேறுகிறான். வெளியேறும்போது இளை 4 அவனை தடுக்கப் பார்க்க இளை1, இளை4 ஐ தடுத்து நண்பனை போக விடுகிறான்)
- இளை2 : என்ன செய்ய. விதி வகுத்த வீதி வழியே... வழிப் போக்கர்களாய் நாங்கள்.
- வயோ : எதையும் நொந்து கொள்வதால வேதனைகள் தீராது. இனி நிரந்தரமான ஆணித்தரமான தீர்வொன்று காணப்பட வேண்டும்.
- இளை4 : பிரச்சனைகளிலிருந்து விலகி வந்திட்டா தீர்வு கிடைக்காது என்று உணர்ந்திட்டம்.
- இளை1 : தீர்வு கிடைக்காட்டியும் தெளிவு கிடைக்குமென்றுதானே நம்பினோம். இனி தெளிவு மட்டுமல்ல ஒரு விடிவும் கிடைக்க வேணும்.
- வயோ : சரீயாச் சொன்னாய் தம்பி. இனி காலம் உங்கள் கைகளில். வாழ்க்கை உங்கள் கைகளில். நியிர்ந்து நில்லுங்கள். வெற்றி நிச்சயம். (வயோதிபர் மேடையின் வலது முன்பக்கம் வந்து முழங்கியபின் உறைநிலையில் நிற்கிறார்)

பாடல்

கலைந்திட்ட கனவுகள் எங்கே
உறைந்திட்ட மனங்களும் எங்கே
துவள்கின்ற போலிகள் எங்கே
துடிக்கின்ற வாலிபம் இங்கே (வழி)

இனிக்கின்ற உறவுகள் எங்கே
இணைகின்ற கரங்களும் எங்கே
விடிகின்ற மார்க்கமும் எங்கே
மடிகின்ற மானிடம் இங்கே (வழி)

(பாடலின்போது சிக்னலின் சிவப்பு பச்சை விளக்குகள் விரைவாக மாறி மாறி எரிகிறது. மேடையில் இலை குலைகள் காற்றுக்கு புயலாய் பறக்கிறது. அதேசமயம்

மேடையின் மத்தியில் கையொன்று மேலிருந்து கீழே மெல்ல மெல்ல வர அதைப் பிடிக்க இளைஞர்கள் முயற்சிக்கிறார்கள். கை மேலும் கீழும் போய் வருகிறது. இளைஞர்கள் மெதுவான அசைவைக் காட்டுகிறார்கள். ஈற்றில் இளைஞர்கள் சோர்ந்துபோய் விழுந்து விடுகின்றனர். கை மேலே உயர்த்தப்படுகிறது. புயல் ஓய்கிறது. அதேநேரம் சமுதாயம் 1,2,3,4 இடது பக்கமாய் வந்து இளைஞர்களை சுற்றியபடி நக்கலாய் தங்களுக்குள் கதைக்கிறார்கள். வலது பக்கமாய் சமுதாயம் 4 ஓடி வந்து பதட்டப்பட சமுதாயம் 5 உம் அவனோடு சேர்ந்து செய்வதறியாது நிற்கிறாள். இவர்கள் இருவரும் தலையில் கை வைத்து பரிதாபப்பட்ட நிலையிலும் மற்றவர்கள் சிரித்தபடியும் உறைநிலையில் நிற்கின்றனர். கடைசியில் இளைஞர்கள் விழிப்படைகின்றனர்.)

- இளை2 : ஐயோ.... நாங்கள் என்ன செய்ய...
- இளை4 : எங்களுக்கு ஏன் இந்த சோதனை
- இளை2 : எங்கள புரிஞ்சுகொள்ள இனி வழி இல்லையா
- இளை4 : வழி நடத்த யாரும் இல்லையா
- இளை1 : நாங்கள் தனிச்சிட்டம். இனி எங்கள நாங்கள்தான் நம்பவேணும். எங்களுக்கென்று ஒருநாள் விடியும். அப்ப எல்லோரும் கண்விழ்ச்சுப் பார்த்தால் சரி.
- இளை2 : எங்கட வாழ்க்கை கரை காணும்வரை இனி இப்படித் தான். (சிக்னலில் பச்சை எளிகிறது. train சத்தம் படிப்படியாக அதிகரிக்கிறது)
- இளை4 : (தண்டவாளம் பக்கம் பார்த்து) அங்க பார்... யாரோ திரும்பவும்
- இளை1 : ஏய்... யாரது.... பாயாத
- இளை2 : பாயாத
- இளை4 : நில்லு....
(மூவரும் தண்டவாளம் இருக்கும்பக்கம் போய் நண்பனைக் கூட்டிக்கொண்டு வருகின்றனர். நண்பன் தள்ளாடியபடி வருகின்றான்)
- இளை4 : என்ன இது.... உனக்குமா இந்தக் கதி
- இளை2 : எங்களுக்கு அறிவுரை சொன்ன நீயுமா இப்படி
- இளை1 : எங்களோட நீ கதைத்ததென்ன. உனக்கு நடந்ததென்ன. ஏன் இந்த முரண்பாடு

- இளை2 : நீ எங்கட வழிக்கு வந்து விட்டாய்
- இளை1 : இப்ப.... பலம் எங்க இருக்கு. பலவீனம் எங்க இருக்கு என்று எல்லாருக்கும் புரியும். புரிய வேண்டும்.
- வயோ : (உயிர்த்து) உண்மைதான். போராட்டம் நிறைந்ததுதான் வாழ்க்கை. அதில சரி பிழைகள் இருக்கும். ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருக்கும். எல்லாவற்றையும் அனுசரிச்சுப்போறதுதான் வாழ்க்கை.... இல்லாவிட்டால் இன்னும் எத்தன பேர் இவர்களப்போல தனித்து.... சாவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கப் போகிறார்களோ. இப்ப இவர்களுக்கு தேவை உங்களுடைய பதில். (சபையோரைப் பார்த்து) சொல்லுங்கோ. ஒரு வழியைச் சொல்லுங்கோ. (எல்லோரும் உறைநிலையில் இருக்கிறார். மேடை படிப்படியாக இருளடைகிறது. சிக்னலின் பச்சை சிவப்பு விளக்குகள் மட்டும் மாறிமாறி எரிகிறது)

பின்னணிக்குரல்:

இன்னும் என்ன மெளனம்
 இவர்கள் காட்டியது ஒரு கோணம் மட்டும்தான்
 ஆயிரம் கோணங்கள் இன்னும் எஞ்சியிருக்கு
 எங்கே பிழை நடக்கிறதோ
 அங்கேயது தட்டிக் கேட்கப்பட வேண்டும்.
 எது சரியான வழியோ
 அதுதான் பின்பற்றப்பட வேண்டும்.
 எவரிடம் மனிதம் இருக்கிறதோ
 அவர்கள் நிச்சயம் மீண்டிட வேண்டும்
 இன்னும் என்ன மெளனம்
 மீண்டு வரவேண்டியவர்கள் யாரென
 மீண்டும் மீண்டும் மீட்டுப் புருவங்கள்
 இன்னும் மெளனமாயிருந்தால்....
 உங்களுக்கோர் எச்சரிக்கை...
 விளக்குகள் இன்னும் அணையவில்லை

(மேடை இருட்டாக சிக்னல் விளக்குகள் மட்டும் மாறி மாறி எரிய திரை மூடப்படுகிறது.)

T.V.R. சங்கரின்

“காட்டாறு”



மேடையேற்றம் : 1995

பாத்திரங்கள்

அக்கா, தங்கை (குடும்பம் 1)

கிழவி, தகப்பன், மகன் (குடும்பம் 2)

மருமகன், தாய் (குடும்பம் 3)

பெரியவர், மகள் (குடும்பம் 4)

மாணவன்

ஊர்ப் பெரியவர்

நிவாரண அதிகாரி

நிவாரணம்

குறியீட்டில் கோழி பிடிப்பவர் நால்வர்

(திரை விலகுதறுது)

(மூன்று குடும்பங்களின் நிலை காட்டப்படுகிறது)

(மேடையின் முன் பகுதியில் இடதுபுற மூலையில் குடும்பம்1 நடுப் பகுதியில் குடும்பம் -2 வலது மூலையில் குடும்பம் -3 உம் (Focus) குவிய ளுளியில் காட்டப்படுகிறது.)

பின்னணியில் பாடலின் உட்பொரும் விளங்குமாறு ஏற்ற இறக்கங்களுடன் இசைக்கப்படுகிறது.....

வடக்கே மழை பேய வரும் கிழக்கே வெள்ளம்
தெற்கே மழை பேய திரும்பி வரும் வெள்ளம்
வெள்ளம் கண்ட நாரை வெளிச்சி கொண்டு போகும்
தண்ணி கண்ட நாரை தவளை கொண்டு போகும்

(பாடல் முடிபட கீழே காட்டிய ஒழுங்கில் மூன்று குடும்பங்களும் பதட்ட நிலையில் சம்பாஷணையில் ஈடுபடுகின்றனர்)

- அக்கா : பிள்ளை எங்கையடி நித்திரையே
தங்கை : அக்கா நகையை எடு அது முக்கியம்.
கிழவி : எழுபது வருசமா நான் கிடந்து வளர்ந்த மண். இ்திலை தான் என்றை உடம்பு வேகவேணும். அப்பத் தான் என்றை சீவன் நிம்மதி அடையும். குறுக்கால போன வெள்ளம்.
மகன் : பழஞ்சீலை கிழிஞ்ச மாதிரி புறுபுறுக்காமல் கெதியா வெளிக்கிடு.
தாய் : உவள் பிள்ளையை இன்னும்காணேல்லை!
மருமகன் : இண்டைக்கு மப்பும் மந்தாரமுமாய் இருக்கு போகாதை எண்டு சொன்னனான். ஒரு நாளிலை ஏதோ படிப்பிச்சுக் கிழிக்கிற மாதிரி
தாய் : எப்படியும் வந்திடுவாள். நீங்கள் அவளுக்கும் சேர்த்து உடுப்பெடுங்கோ.
அக்கா : அது சரி நீ பிள்ளையைத் தூக்கு.
தங்கை : நான் உடுப்புகளை அடுக்கிறன். நீ பிள்ளையை தூக்கு
அக்கா : (வேறோர் ஞாபகத்தில்) ஆ... பதிவட்டை முக்கியம் அது எங்கை?

- கிழவி : என்றை காலம் போட்டுது. நீங்கள் தான் வாழவேண்டிய வயசு, ம்.... (பெருமூச்சு) கொம்மான்ரை நகையையும் எடு மேனை. அது முக்கியம்.
- மகன் : நான் எடுக்கிறன். நீ நடக்கமாட்டாதனி. முன்னுக்குப் போணை.
- மருமகன் : உவள் நகையைஎங்கை வச்சவள் எண்டு தெரியேல்லை மாமி உங்களுக்குத் தெரியுமே
- தாய் : அதை நான் எடுக்கிறன். தம்பி பிள்ளையின்ரை சாதகக் குறிப்பை எடுங்கோ. அதிலில்லாமல் ஒண்டும் செய்யே லாது. அதோடை காணி உறுதியளையும் எடுக்க வேணும்.
- தங்கை : மறக்காமல் *identity card* ஐயும் எடு. நான் இந்த *bag* ஓடை போய் பெரியம்மாவையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்து சந்தியில் நிக்கிறன். நீயும் கெதியா வா.
- அக்கா : (தங்கை போனபின் போகவில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டு) பிள்ளையைக் கவனமாய் கொண்டு போ.
- கிழவி : ஆடுகள், மாடுகள், கோழியள் பாவம். நேற்றேயிலிரு ந்து சுவலையும் நொண்டுது. உதுகளை என்ன செய்யி ருது. வாயில்லாத சீவனுகள். அதுகளை அவிட்டுவிடு மேனை.
- தகப்பன் : உதுகளை நாங்கள் பாக்கிறம் நீங்கள் முன்னுக்குப் போங்கோ.
- மருமகன் : நான் வண்டிலைக் கட்டுறன்.
- தாய் : ரோட்டெல்லாம் ஒரே சனமாம் வண்டில் கட்டப் போகே லாது *bag*ஐந் தூக்குங்கோ நடையைக் கட்டுவம்.
- மருமகன் : அப்ப வண்டில் மாட்டை விட்டுட்டோ போறது. பொறு ங்கோ சுவலையை அவுட்டுவிட்டுட்டு வாறன்
- கிழவி : (அழுதுகொண்டே) என்றை மனுசன் போனதுக்குப் பிறகு வாயைக்கட்டி வயித்தைக்கட்டி, குருவி சேர்க்கிற மாதிரி சேர்த்து, சிறுகச் சிறுக கட்டின வீட்டை கடைசியா பாழாய்ப்போன வெள்ளம் கொண்டு போகப் போகுது. கடவுளே!! கடவுளே!!!
- தகப்பன் : உந்தப் பழங்கதையை விட்டுட்டு எல்லாரும் கெதியாய் நடவுங்கோ.
"டோம்" ஓடுங்கோ ஓடுங்கோ.... (பின்ணணியில்) என்று உரத்த குரலில் சத்தமிட மேடையில் இருந்த

எல்லோரும் கிடைத்ததை பொறுக்கிக் கொண்டு ஓட ஆரம்பிக்கின்றனர்

(மேடை இருளுட்டப்பட்டு ஒளியூட்டப்படுகிறது.)

(மேடை இருளுட்டப்பட்டு ஒளியூட்டப்படுவதற்கான காலம் இயன்றவரை குறைக்கப்பட வேண்டும்)

(குமுறிக் கொண்டு தலைவிரிகோலமாக நடு மேடையின் முன் பகுதிக்கு ஓடி வந்து....)

அக்கா : ஐயோ! என்றை குழந்தை, பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற என்றை செல்லத்தை வெள்ளத்துக்குக் காவு குடுத்திட்டனே. அவரும் போனபிறகு என்றை உலகமே நீதானே யம்மா! நீ சிரிக்கச் சிரிச்ச அழ அழுது.... ஐயோ! இனி எனக்கு ஆர் இருக்கினம். பச்சைக் குழந்தை சாக நான் வாழ வேணுமோ? ஐயோ! பாலுக்காக நீ துடிதுடிச் சிருப்பியே அம்மா!....பசிச்ச குமுறியிருப்பியே அம்மா! வெள்ளத்தில் தத்தளித்து மூச்சு வாங்கி துடிதுடிச்சிருப்பியே ஐயோ! என்ற செல்லம் சாக முதல் என்ன கஷ்ட மெல்லாம் பட்டுதோ? கடவுளே! கடவுளே! அம்மா தூக்கிக்கொண்டு போவ எண்டுதானே நீ நிம்மதியாய் நித்திரை கொண்டிருப்பாய், ஐயோ நான் பாவி. நான் பாவி! பெத்த வயிறு பத்தி எரியுது....

நான் போகப்போறன். என்றை பிள்ளையின்ரை உடம்பை எண்டாலும் நான் பார்க்க வேணும்.

தங்கச்சி : இனி அங்கால போக ஏலாது அக்கா. வெள்ளம் மூடியிருக்கும்.

அக்கா : அப்ப நானும் சாகிறன். என்றை பிள்ளையைத் திண்ட வெள்ளம் என்னையும் தின்னட்டும்.

(அக்கா அழுது அரற்றியபடி இருக்க குடும்பம் - 4 மேடைக்கு வந்து கொண்டே....)

மகள் : (சிணுங்கிய குரலில்) டாடி என்னால நடக்க ஏலாது. சாண்டல்சிக்கை சேறு போட்டுது. கால் எல்லாம் பிசு பிசுக்குது.

(மகளின் குரல் நாடகம் முழுதும் சிணுங்கிய ஒயிலாக் கப்பட்ட (Stylised) முறையில் ஒலிக்க வேண்டும்).

பெரியவர் : என்றை பேபியின்ரை கால் காரை விட்டு நிலத்தில பதிஞ்சது கிடையாது. ராசாத்தி மாதிரி இருந்தவன். ஆளணி இருந்தால் பல்லக்கில வச்ச தூக்கியிருப்பன்.

மகள் : டாடி இஞ்சை பாருங்கோ ஐரெக்ஸ் கரைஞ்சு ஒழுகுது. மேக்கப் items உம் கனக்க எடுத்து வைக்கேல்லை. டாடி நாங்கள் ஜிம்மியையும் கொண்டு வந்திருக்கலாம் என்ன? அது நானில்லாமல் தவிச்சப்போம்.

பெரியவர் : ஐயோ என்றை பிள்ளையைப் பாருங்கோ! என்ன கஸ்ரமெல்லாம் படுகுது. ம்.... (பெருமூச்சு விட்டு) எல்லாம் போட்டுது. என்றை சொத்து, சுகம் எல்லாம், எல்லாமே போட்டுது. நான் இனி வெறும் மனிசன். என்னை ஆர் இனி மதிக்கப் போகினம். என்றை நா அசைய நாடசையும் சே... அணைகட்ட சாமிக்கு குளிர்த்தி செய்ய எண்டு எவ்வளத்தை கொட்டிக்குடுத்தன். சாமியும் கை விட்டுட்டுது. இஞ்சை பாருங்கோ இந்தப்பிள்ளை Cheese உம் Kandos உம் இல்லாம இருக்கமாட்டுது. ice water தான் குடிக்கிறவன். அவளை நான் என்னண்டு சமாளிக்கிறது.

மகள் : கண்ணெல்லாம் எரியுது. கூலிங்கிளாசையும் விட்டுட்டு வந்திட்டன்.

(மேடையின் இடதுபுறத்தில் இருந்து பக்கவாதத்தினால் தாக்கப்பட்ட காலை நொண்டியபடி முன்பக்கத்தில் வந்துகொண்டே...)

மாணவன் : அம்மா, அப்பா, சகோதரம், ஆர் எங்க இருக்கினம், இருக்கினமோ! இல்லையோ? ஒண்டும் தெரியாது. இரவு பகலா நான் படிச்ச படிப்பு புத்தகங்கள் எல்லாத்தையும் இழந்திட்டன். இனி எப்பிடி சோதனை எழுதப்போறன். எதுக்கும் கலங்காமல் படிச்சுக் கொண்டிருந்தன். இப்ப படிக்கிறதுக்கு என்னட்டை ஒண்டும் இல்லை. என்றை கனவு ஒரு Doctor ஆகிறது தான், இது என்ற கனவு மட்டும் இல்லை, என்றை அம்மாவின்ரை கனவும் இதுதான். நான் அம்மாவையும் சகோதரங்களையும் தேட வேணும் எப்படித்தேடப் போறனோ.

(சோகமாக கதைத்துக் கொண்டே நடந்து மேடையின் வலதுபுறமாக வெளியேற குடும்பம்-3 உள்ளே நுழைகிறது)

மருமகன் : பவளம் எங்களை எல்லாம் விட்டுட்டு போட்டாள்.

தாய் : ஐயோ! என்றை பிள்ளைக்கு என்ன நடந்தது

மருமகன் : இருட்டில.....

தாய் : இருட்டில!

மருமகன் : வழிதவறி கிணத்தில விழுந்து போனாளாம்.

தாய் : ஐயோ! என்றை பிள்ளை பவளம் போட்டு வாறன் எண்டு சொல்லிப்போட்டுத்தானே போனனி. பாழாய் போன வெள்ளம் எத்தின பேரை பலி எடுத்திட்டுது. அம்மா உனக்கு பொம்பிளைப்பிள்ளையும் தான்தான் ஆம் பிளைப்பிள்ளையும் நான்தான் எண்டு அடிக்கடி சொல்லி வியே. இனி எனக்கு ஆர் இருக்கினம்? (மருமகனைக் காட்டி) ஐயோ தம்பி எங்களை எல்லாம் தவிக்க விட்டிட்டுப் போட்டாளே(தொடர்ந்து என்றை மகள் என்றை மகள் என்று அரற்றுகிறார்.)

(குடும்பம் இரண்டு உள்ளே நுழைந்து மேடையின் பின்பக்க நடுப்பகுதியில் கமைளை இறக்கி தம்மை ஆசுவாசப்படுத்துகிறார்கள்)

மருமகன் : (மெதுவாக மணமுடைந்து அழல்) பவளம்.... பவளம்... என்னை விட்டிட்டு இல்லை... இல்லை.... நான் அழமாட்டன்.... நான்... ஆம்பிளை. நான் ஆம்பிளை.... நான் அழக்கூடாது. நான்.... ஆம்பிளை. நான் ஆம்பிளை.... (உரக்க குழறியபடி அழுதுகொண்டே நிலத்தில் விழுகிறார்)

பின்னணியில்

நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி - அவன்

நாலாறு மாதமாய் குயவனை வேண்டி

கொண்டு வந்தான் ஒரு தோண்டி.

அதை கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத்தாண்டி.

என்னும் பாடல் சோகமாக ஒலிக்கிறது.

(மேடை இருளுட்டப்பட்டு ஒளியூட்டப்படுகிறது)

(மேடை இருளுட்டப்பட்டு ஒளியூட்டப்படுவதற்கான காலம் இயன்றவரை குறைக்கப்பட வேண்டும்.)

(கவலைகளை சிறிதளவு மறந்து எல்லோரும் சாதாரண வாழ்க்கையில் ஈடுபடுகிறார்கள். ஆனால் அக்கா மாத்திரம் பிரமை பிடித்தவராக வலது மூலைக்கு சற்று இடப் புறமாக விட்டத்தை வெறித்தபடி மேடையில் இருத்தப்பட்டிருக்கிறார். ஏனையவர்கள் கொட்டில் அமைக்கும் வேலையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.)

- தகப்பன் : (கிடங்கு கிண்டியபடி) இந்த இடமாவது கொட்டில் போடக்கிடைத்தது. நாங்கள் செய்த புண்ணியம்.
- தாய் : (கிடுகு பின்னியபடி) பின்ன இந்த இடமும் இல்லையெண்டால் மழையிலையும் வெயிலிலையும் அந்தரிச்சுப் போயிருப்பம்.
(பின்னிமுடித்த கிடுகை ஓரமாக போடும்போது தற்செயலாக அக்காவை கவனித்த தங்கை அக்காவின் அருகில் சென்று)
- தங்கை : அக்கா விடிஞ்சு கனநேரமாய்ப் போச்சு இன்னும் பிரமை பிடிச்சமாதிரி இருக்கிறாய். எழும்பி முகத்தைக் கழுவு.
- கிழவி : இப்பவே மழைக்குளிர் தாங்கேலாமல் இருக்கு. கை கால் எல்லாம் நடுங்குது. மாரி காலம் வந்தால் தாங்கேலாது. விறைச்சே செத்துப்போவன்.
- தகப்பன் : கதையை விட்டுட்டு வேலையைக் கவனியுங்கோ. பிள்ளை எத்தினை கிடுகு பின்னிப்போட்டாய்.
(தமக்கையிடம் இருந்து எந்தவித பிரதிபலிப்பும் இல் லாததால் மீண்டும் கிடுகு பின்னும் இடத்துக்கு சென்று கொண்டே....)
- தங்கை : ஒரு 45 கிடுகு.
(மாணவன் மேடையின் இடதுபுறத்தினால் மேடையி னுள்ளே வருவதைக் கவனித்த மருமகன்)
- மருமகன் : தம்பி நீ திரும்ப இந்த கோழிக்கூட்டுக்கு வந்திட்டியே.
- மாணவன் : ஏன்? ஏன் கோழிக்கூடென்றியள்? இது முந்தி கோழிக் கூடா இருந்ததோ?
- மருமகன் : இல்லை.
- மாணவன் : பின்ன ஏன் கோழிக்கூடென்றியள்?
- மருமகன் : (கோழிகளைக் கூப்பிடுவது போல் பாவனை செய்தபடி) இங்கை வந்தால், வா வா... பதி பதி பதி.... வா வா.. பதி பதி பதி.... எண்டு பதியச்சொல்லி ஒரே கரைச்சல்.
- மகன் : அப்ப நாங்கள் கோழியள் தானே.
- பெரியவர் : தம்பி நீ நிலைக்குத்தியளை எடுத்துப்போட்டியோ?
- மகன் : இருக்கிறதை வச்சுச் சமாளிப்பம்.
- பெரியவர் : அப்ப நாலாவது மூலையிலையும் கிடங்கைக் கிண்டி நிலைக்குத்தியை நடு.

- மகள் : இஞ்ச A.C.C. News மேற்கு மூலையிலை இருந்த அணையும் உடைஞ்சு போச்சாம். கனசனம் செத்துப் போச்சாம்.
- கிழவி : சாயியின்றை கோவம் இன்னும் அடங்கேல்லை போல (சினந்து) இங்க அடுப்பும் புகையது.
- மருமகன் : என்ரை மனிசியிருந்தால், இதிவ ஓடி ஆடி எவ்வளவு வேலையை ஒதுக்கியிருப்பான். அவளின்றை கை பட்டால் தேத்தண்ணி தேன் மாதிரி இருக்கும்.
- மாணவன் : விடிய 5 மணிக்கு எழுப்பி tea தந்து படிக்க விடேக்க அடிக்கடி அம்மா சொல்லுவா நீ படிச்ச மிதந்தால் தான் தங்கச்சிய கரைசேர்க்கலாம் எண்டு. இப்ப தங்கச்சியும் இல்லை அம்மாவும் இல்லை.
(பின்னணியில் அம்மா அம்....மா என்று குழந்தையின் குரல் கேட்க)
(அக்கா குழந்தையின் ஞாபகத்தில் பேச்சின்றி குலங்கி அழுதல் குவிய ஒளியில் காட்டப்படுகிறது. கிழவி அருகிற் செல்ல தங்கையும் ஓடி வருகிறார்)
- கிழவி : பிள்ளை நீ உப்பிடி யோசிச்சுக் கொண்டு இருந்தால் செத்த குழந்தை வரவே போகுது. இண்டைக்கு இஞ்சை சாவு ஒரு சாதாரண நிகழ்வாகிட்டுது. மனசைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு கடமையைச் செய். அதுதான் மனசுக்கும் ஆறுதலா இருக்கும். இந்தா குடாய் சாயத்தண்ணி குடி குளிருக்கு இதமாய் இருக்கும்.
(தேனீரை தமக்கை அலட்சியம் செய்ய)
- தங்கை : அக்கா, ஒரு வாய் எண்டாலும் குடியுங்கோ அக்கா. எனக்கெண்டு நீ தானே இருக்கிராய் நீயும் உப்பிடி இருந்தால்....
(தமக்கை தங்கையையும் அலட்சியம் செய்து விட்டதை வெறித்தபடியே இருப்பது குவியஒளியில் காட்டப்படுகிறது).
- கிழவி : பிள்ளை உதை என்னட்டை தந்துட்டு நீ மற்ற ஆக்களுக்கு குடு.
(தொடர்ந்து தேனீர் பரிமாறுகிறாள். வாலிபனுக்கு தேனீர் கொடுக்கும் போது பார்வை பரிமாறப்படுவது குவிய ஒளியில் காட்டப்படுகிறது)
- மகள் : டாடி! அமெரிக்காவின் குரல் சொல்லுது ஆம்பிளையள்

பொம்பிளையள் எல்லாரும் அணைகட்ட வராட்டில் இன்னும் பல இடங்களில் அணை உடைப்பெடுக்குமாம். அங்கை Ladies போய் என்ன செய்யிறது?

- மகன் : இந்த முறை வெள்ளப்பெருக்கு உக்கிரமாயிருக்கு. நாங்களும் போய்த்தான் கட்டுப்படுத்தலாம் என்றால் போகத்தான் வேணும்.
- தகப்பன் : (ஆதங்கம் நிறைந்த பயத்துடன் கோபமாக) நீ சும்மாயிரு. அதுக்கெண்டு ஆக்கள் இருக்கினம் அவையள் பார்த்துக் கொள்ளினம்.

(மேடை இருளுட்டப்பட்டு ஒளியூட்டப்படுகிறது)

(மேடை இருளுட்டப்பட்டு ஒளியூட்டப்படுவதற்கான காலம் இயன்றவரை குறைக்கப்பட வேண்டும்)

(மேடையில் புல்லாங்குழலிசைத்தபடி மகன் இருக்க.... அதனால் கவரப்பட்டவராக கன்னத்தில் கை வைத்தபடி இசையில் மயங்கியவராக தங்கை இருந்தலும், தமக்கை இழைத்தவராக மெதுவாக மயங்கி விழுதலும் குவி ஒளியில் மாறிமாறிக்காட்டப்படுகிறது.)

(கல்யாண வசந்த இராக புல்லாங்குழல் இசையும் பறையும் முறையே மாறி மாறி பயன்படுத்தப்படலாம்) (இது வாழ்க்கையின் முரண்பாட்டைக் கட்டுவதற்கான ஒரு குறியீடாக பயன்படுத்தப்படுகிறது)

- தங்கை : ஐயோ எல்லாரும் ஓடியாங்கோ . அக்கா மயங்கி விழுந்துபோனா. எனக்கு அக்காவைவிட்டால் ஒருத்தரும் இல்லை. கடவுளே அக்காவைக் காப்பாற்று. (கிழவி வந்து நாடி பிடித்து பார்த்தபின்...)

- கிழவி : பயப்பிடுறதுக்கு ஒண்டும் இல்லை. இது வெறும் பசி மயக்கம். தண்ணி கொண்டா பிள்ளை. பச்சை உடம் போட பலவீனமும் சேர்ந்திட்டுது.

(தண்ணி தெளித்து மயக்கம் தெளிவித்தல்.....)

- அக்கா : (பின்னணியில் அம்மா அம்மா அம்மா என்று குழந்தையின் குரல் கேட்க பிள்ளையை மனக்கண்ணால் பார்த்தபடி) அங்கை..... அங்கை..... என்றை பிள்ளை.....

- மகன் : உதுக்கு விசர் பிடிச்சுட்டுது.

- கிழவி : உப்பிடிச் சொல்லக்கூடாது பிள்ளை.

(தொடர்ந்து பின்னணிச்சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருக்க)

- அக்கா : உஸ்..... ஸ் சத்தம் போடாதேயுங்கோ என்றை பிள்ளை என்னட்டை வருது. வா அம்மா. வா. வா அம்மா. (என்று இரு கை நீட்டி அழைக்கிறார்)
- தங்கை : என்ன அக்கா பிதற்றுறாய்? உனக்கு என்ன நடந்தது?
- மகள் : இஞ்சை.... எங்கள்ளை ஓராளுக்கு பசிக்கொடுமையில பலவீனத்தால புத்தி பேதலிக்கப் போச்சு. நாளைக்கு எங்களுக்கும் இந்த நிலை தான். இப்ப சாப்பாட்டுக்கு ஒரு வழி பார்க்க வேணும்.
- பெரியவர் : ஏன் நிவாரணம் கிடைக்கும் தானே. சமாளிப்பம்.
- மருமகன் : நாங்கள் கதைக்கிறது இண்டைய நிலைமையை
- கிழவி : ஓம். நான் சாப்பிட்டு 3 நாளாச்சு. கடைசியாச் சாப்பிட்ட தும் ஒரு காயஞ்ச பாண் துண்டு. பசியில உயிர் போகுது.
- பெரியவர் : வீட்டை விட்டு ஓடக்கு முதல் நாள் தான் மூட்டைக் கணக்கில சாமான் வாங்கிப் போட்டனான். அநியாயமா எல்லாம் வெள்ளத்தில கரைஞ்சிருக்கும்.
- கிழவி : விதை நெல்லுக்கு காயப்போட்ட நெல்லை அள்ளவே இல்லை. போட்டது போட்டபடி ஓடி வந்துட்டன். இந்த முறை விதைப்பு எப்பிடி செய்யுறது. சாமி கண் திறந்தால் தான்.
- மகள் : வெள்ளம் வடியிறபாட்டைக் காணேல்லை. உனக்கு அதுக்குள்ள விதைப்போ. விதைச்சு அறுவடையும் செய்வாய் போல கிடக்கு.
- கிழவி : ஏன் மேனை எரிஞ்சு விழுறாய். வெள்ளம் எண்டைக்கோ ஒரு நாள் வடியும் தானே. அப்ப எல்லாரும் திரும்ப போகலாம்தானே.
- மருமகன் : வெள்ளம் பொல்லாத வெள்ளம். அந்தக் கல்லுப்பூமியை இந்தக்கையால எப்பிடியெல்லாம் பண்படுத்தினனான். மிளகாய்க்கண்டுகள் பூக்கிற நேரத்தில, மழையில்லாமல் வாடேக்க இரவு பகலா கிணத்தில் இருந்து தண்ணி வாக்க நானும் பவளமும் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டம். செடி முழுக்க காய்ச்சுத் தொங்கேக்க பவளம் சின்னக் குழந்தை மாதிரி எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டாள். கடவுளே..... கடவுளே என்றை கிளையைமட்டும் நீ வெட்டியிருந்தா நான் துளிர்த்திருப்பன். நீ ஏன் என்றை வேரையே வெட்டினாய் வேரையேன் வெட்டினாய்.
- தகப்பன் : நடந்த கதையை விடுங்கோ. இந்த காட்டிலை சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்யுறது?

- மகன் : இது காடுதானே. வேட்டைக்குப் போவாம்.
(இருவரும் ஒரே நேரத்தில்)
- மாணவன் : வேட்டையோ!!!
- பெரியவர் : வேட்டையோ!!
- மாணவன் : எனக்கு புத்தகங்களோட போராடித்தான் பழக்கம். மிருகங்களோட போராடிப் பழக்கமில்லை. எனக்கு பயமாயிருக்கு.
- பெரியவர் : ம். ம். நான் இருந்த இருப்பென்ன நடந்த நடப்பென்ன, எனக்கு கௌரவம் முக்கியம். எவ்வளவு காச வேண்டுமெண்டாலும் தாறன். என்னைக் கஷ்டப்படுத்தாதேயுங்கோ.
- மருமகன் : உந்த மனிசன்ரை கதையை விடுங்கோ. காசைச் சாப்பிட ஏலுமோ? இதை விட்டால் வேற வழியில்லை.
- தாய் : ஓம் ஓம் பசி வயிற்றைப் பிடுங்குது. நான் சாப்பாட்டுக் காச என்னவும் செய்யத்தயார்.
- மருமகன் : என்ன வேட்டைக்குப் போவாம்?
- மகன் : பண்டி வேட்டைக்குப் போவோமோ?
- கிழவி : பண்டி வார் சப்ப சப்ப நல்ல ருசி.
- மாணவன் : பயிரை அழிக்கிறபடியால் பண்டியும் வெள்ளமும் ஒண்டுண்டு அவை வகுப்புகளில் அடிக்கடி சொல்லுவவை.
- மகள் : அ...சீ.. பண்டியோ அது சேறு. சதி- புழு எல்லாம் தின்னும். அதையும் மனிசர் தின்னுறதோ?
- பெரியவர் : அப்ப பண்டி மாமிசப்பட்சினியோ. நான் இவ்வளவு காலமும் பண்டி ஒரு தாவரப்பட்டசணி எண்டு தான் நினைச்சனான். அப்ப பண்டியை கட்டாயம் வேட்டையாடத்தான் வேணும்.
- மருமகன் : பண்டி பண்டிதான் அது எப்படியும் தன்ரை குணத்தைக் காட்டும்.
- தங்கை : ஏன் முயல், மான், மரை இப்பிடி ஏதாவது ஆபத்தில்லாத மிருகமாய் வேட்டையாடுவோம்.
- தகப்பன் : இஞ்சை உந்தக் கதைகளை நிப்பாட்டுங்கோ. எங்களுக்கு தேவை இறைச்சி அடிபடுறதை விட்டுட்டு ஒற்றுமையாய் வேட்டைக்குப் போய் அகப்படுறதை வேட்டையாடுவாம்.
- மகன் : இல்லை வேட்டைக்கு போக முதல் எதை வேட்டையாடுறது? எங்கை வேட்டையாடுறது? எப்பிடி வேட்டையாடு

றது என்று திட்டவட்டமாய் தீர்மானிச்ச பிறகு
வேட்டைக்குப் போவம்.

(பின்னணியில்)

புறப்படுவோமே மச்சான் புறப்படுவோமே
அம்பு வில்லு எடுத்துக் கொண்டு புறப்படுவோமே
காடு சென்று வேட்டையாட துணிவுமுண்டு
காட்டுப்பன்றி மான் மரை வனத்திலே உண்டு
கடவுள் தந்த கைகளும் முழுப்பட உண்டு

- மச்சான் முழுப்பட உண்டு.

காடு சென்று வேட்டையாடுவோமே

வீண் கவலையற்று வாழ்ந்திருப்போமே

(பாட்டிசைக்க எல்லோரும் ஆடிப்பாடியபடி வேட்டைக்
குப் புறப்படுகின்றனர்)

(இங்கு பாட்டின் குறியீடு விளங்குமாறு ஏற்ற இறக்கங்
களுடன் இசைக்கப்படுகிறது)

(இதே நேரத்தில் மேடையின் முன்பகுதியில் இடது
மூலையில்)

(Red cross குறியீடுகளை மேலங்கியில் அணிந்த
குண்டர் ஒருவர் பார்வையாளர்கள் பகுதியில் இருந்து
குண்டாக வரும் நிவாரணத்தை அழைத்து வந்து tie
அணிந்த Gentleman ஒருவரிடம் கையளிக்கிறார். அவர்
மறுக்க வலிந்து கையளித்த பின் Gentleman நிவார
ணத்தை அடித்து உதைத்து மெலியச் செய்தபின் அதனை
நடு மேடைக்கு தள்ளிவிடுகிறார்.

(மேடை இருளுட்டப்பட்டு ஒளியூட்டப்படுகிறது)

(மேடை இருளுட்டப்பட்டு ஒளியூட்டப்படுவதற்கான
காலம் இயன்றவரை குறைக்கப்பட வேண்டும்.)

அதிகாரி நானே நிவாரண அதிகாரி நானே
கொடுக்கப்போறேனே நிவாரணம் கொடுக்கப்போறேனே
அரிசியும் பருப்புமாய் அம்மையிடம் பெற்று
அள்ளி எடுத்ததை கிள்ளிக் கொடுத்தபின்
சேர்த்த பணத்திலே சேமமாய்க் கட்டுவேன் வீடொன்று

அதிகாரி நானே நிவாரண அதிகாரி நானே கொடுக்க போறேனே நிவாரணம் கொடுக்கப்போறேனே (என்று பாடியபடி நாட்டுக்கூத்து மரபில் ஆடியபடி சேர்ந்து வரும் நிவாரணத்தையும் அழைத்துக் கொண்டு மேடையின் முன்பகுதிக்கு நிவாரண அதிகாரி வர....)
(மக்கள் சந்தேகத்துடன் கூத்தாடியபடி பின்னால் அலைகிறார்கள்)

நி.அதிகாரி : ஆ..... ஆ.... எல்லாரிட்டையும் பதிவுஅட்டை இருக்கோ, பதிவு அட்டை இருந்தால் தான் நிவாரணம் வழங்கப்படும்.

மாணவன் : வயிற்றுப் பசிக்கு நிவாரணம் வழங்கலாம். நான் இழந்த புத்தகங்களுக்கு நிவாரணம் வழங்க ஏலுமோ?

நி.அதிகாரி : முன்னுரிமைக்காரர் எல்லாம் முன்னுக்கு வாங்கோ.
(நி.அதிகாரி கழுத்தைப் பிடித்து அளந்து அதையே அளவுகோலாகப் பயன்படுத்தி நிவாரணம் வழங்குகிறார்)

கிழவி : உப்பிடி இறுக்கிப்பிடிக்கிறியள். சனம் செத்தேல்லே போம்.

நி.அதிகாரி : இதையே இறுக்கிறதெண்டால் இனி...

தாய் : கடவுளே இப்பவே சனம் குற்றயிரும் குலையுயிருமாய் இருக்குதுகள்.
(நிவாரணம் மிகச் சிறிய பாத்திரத்தால் அளக்கப்பட்டு வழங்கப்படுதல்)

தங்கை : உதென்ன உப்பிடி அளக்கிறியள். நிவாரணம் எக்கச்சக்கமாய் வந்ததெண்டு கதைக்கினம்.

நி.அதிகாரி : அது பேப்பரிலையும் ரேடியோவிலையும் எப்பவும் எக்கச்சக்கமாய்த் தான் வரும்.
(அளந்ததில் ஒரு பகுதியை வேறொர் இடத்தில் கொட்டி மிகுதியை வழங்குகிறார்)

மகன் : அதாருக்கு அதுக்குள்ள கொட்டுறியள்?

நி.அதிகாரி : உஸ்.... அதைப்பற்றி நீ கதைக்காத, தந்ததை வாங்கிக் கொண்டு போ.

தாய் : எங்களுக்கு பாண் இல்லையோ?

நி.அதிகாரி : காட்டிலை பாணுக்கு பதிவு இருக்கோ?

- தாய் : இல்லை.
- நி.அதிகாரி : அப்ப உங்களுக்கு பாண் இல்லை.
- மருமகன் : உது அநியாயம்.
- நி.அதிகாரி : நியாய அநியாயம் எல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. என்ரை கடமையைத் தானே செய்யுறன்.
- தகப்பன் : எங்களுக்கு ஒண்டும் இல்லையோ?
- பெரியவர் : அப்ப எங்களுக்கும் ஒண்டும்மில்லையோ?
- நி.அதிகாரி : உங்களுக்கு அடுத்த தடவை தான்.
- பெரியவர்-1 : நாய் வேசம் போட்டாச்சு. இனிக் குரைக்கத்தானே வேணும். ம.... (பெருமூச்சவிடுகிறார்)

(மேடை இருளுட்டப்பட்டு ஒளியூட்டப்படுகிறது)

(மேடை இருளுட்டப்பட்டு ஒளியூட்டப்படுவதற்கான காலம் இயன்றவரை குறைக்கப்பட வேண்டும்.)

(அந்த ஊரின் செல்வாக்கு மிக்க பெரியவர் மேடையில் நுழைகிறார்)

- தகப்பன் : பெரியவர் என்ன இந்தப் பக்கம்.
- ஊ.பெரியவர் : என்ன நீங்கள் இஞ்சையே நிரந்தரமாய் இருக்கிறதெண்டு முடிவுகட்டிட்டிங்களோ?
- கிழவி : நாங்கள் வேறை எங்க போறது? சாமியின்ரை கோபமும் உக்கிரமாய் இருக்குது. வெள்ளமும் வடியிறபாட்டைக் காணைல்லை. பிறகென்னண்டு போறது.
- ஊ.பெரியவர் : வெள்ளம் வடிஞ்சாத்தான் நீங்கள் போறதெண்டா அது இப்போதைக்கு நடக்காது நீங்கள் இங்கை இருக்கிறது மற்றவைக்கு இடைஞ்சலா இருக்கக் கூடாது. போய் அணை கட்டுற வழியைப் பாருங்கோ.
- மகன் : (கோபமாக) ஓம் நாங்கள் போகத்தான் போறம். ஆனால் அதை நீங்கள் சொல்லாதையுங்கோ.
- தகப்பன் : ஏன் நீங்களும் போகலாம் தானே? அதிருக்கட்டும் எங்களால உங்களுக்கு என்ன இடைஞ்சல்.
- ஊ.பெரியவர் : கண்ட கண்ட ஆக்கள எல்லாம் இஞ்ச கோயிலுக்க உள்ளிடுறியள். இது கடவுளுக்கே பொறுக்காது. நாங்கள் இஞ்ச அவை அவை அவையவையின்ரை மரியாதையோட இருக்கிறம். நீங்கள் அதைக் குழப்பப் பாக்கிறியள்.

- மகள் : கோயில் church எல்லாம் பொதுச் சொத்துத் தானே.
- ஊ.பெரியவர் : இது எங்கடை இடம். இங்கை நாங்கள் வைச்சது தான் சட்டம். நீங்கள் அடங்கித்தான் போகவேணும். கண்ட கண்ட நாயள் எலாம்பொதுக் கிணற்றில் தண்ணி அள்ள ஏலாது.
(ஊர் பெரியவரை நோக்கி ஓடி வந்து கொண்டே பிரமை பிடித்த அதே தொனியில் ஆத்திரமாக)
- தமக்கை : டேய் நீ தானே என்றை பிள்ளையைக் கொலை செய்தனி?
(தங்கை தமக்கையை அதட்டி அழைத்துச் செல்லல்)
- பெரியவர் : ஐயா இந்தப் பிள்ளை நாங்கள் எல்லாம் நல்லா வாழ்ந்த ஆக்கள் தான். அகதியா வந்தாப்போல நல்லா கஷ்டப் பட்டுப் போனம் இருக்க இடமில்லாம மாத்த துணியில் லாம சாப்பிட ஒருவாய் சோறு கூட இல்லாம வெயிலில காஞ்சு குளிரில விறைச்சு தெருவோரத்திலயும் மரங் களுக்குக் கீழையும் கனநாளாய் படாதபாடெல்லாம் பட்டிட்டம். எங்கட துன்பம் வாயால சொல்லி விளங்காது. குடிக்கக் கூடத் தண்ணியில்லாமல் குடையால வழிஞ்ச தண்ணியைக் குடிச்ச தாகம் தீர்த்திருக்கிறம். இனியும் தண்ணிக்குத் தடை போட்டு எங்களை வதைக்காதையுங்கோ.
- ஊ.பெரியவர் : கஷ்டம் எல்லாருக்கும் தான். உந்த விசர்க்கதையை விடுங்கோ. கண்ட கண்ட இடத்திலயும் சீ.ய். உங்களால் ஊரெல்லாம் நாறுது புதுபுது நோயெல்லாம் பரவுது உங்களால் எங்க ஊர் ஆரோக்கியமே கெடுகுது. பெண்பிரசுகள் நடமாட ஏலாமல் கிடக்கு. உங்கள ஊரை விட்டுத் துரத்தினாத்தான் ஊர் திருந்தும்.
- மருமகன் : பெரியவர் (ஆத்திரமாக ஆரம்பித்து கெஞ்சுகிற பாணியில் முடிக்கிறார்) நீங்களும் நடந்துவந்த பாதையை கொஞ்சம் திரும்பி பாருங்கோ! இந்த கொட்டகைக்குள்ள அடைஞ்சுகிடக்கிற ஆசையில நாங்கள் வரேல்லைஎங்க சொந்த பூமியில தென்னமர நிழலிலயும் தென்றலின்ற தாலாட்டிலயும் சந்தோஷமாகத்தான் இருந்தனாங்கள். பயிர் எங்கட உயிர்... ஓம் எங்கட உடமைகளையும் விலை மதிக்கமுடியாத உயிர்களையும் பறிகொடுத்துட்டு இங்கை நாங்கள் நடைப்பிணமாத்தான் சீவிக்கிறம். உங்களால் எங்களுக்கு உதவி செய்ய முடியாட்டிலும் தயவுசெய்து உபத்திரவம் செய்யாமல் இருங்கோ.

தங்கை : ஐயா உப்பிடி எல்லாம் கதைக்காதயுங்கோ நாளைக்கு வெள்ளம் இஞ்சையும் வரலாம். இந்த நேரத்திலயாவது நாங்கள் ஒற்றுமையாய் அணை கட்டுறதைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேணும்.

ஊ.பெரியவர் : (இளக்காரமாக) இஞ்சை ஒருநாளும் வெள்ளம் வராது.

மருமகன் : உப்பிடித்தான் நாங்களும். அங்க வெள்ளம் வராது என்று நினைச்சனாங்கள்.

ஊ.பெரியவர் : உது நீங்களே தேடிக்கொண்ட வினை. சாமி கேக்கிறதைக் குடுத்து குளிர்த்தியை விடாமல் செய்திருந்தா உது நடந்திருக்காது.

மகன் : அறிவில்லாத கதை கதைக்காதயுங்கோ குளிர்ந்தி செய்து வெள்ளம் அடங்காது அணையை உயர்த்திக் கட்டினாத்தான் வெள்ளத்தைக் கட்டுப்படுத்தலாம்.

மாணவன் : இஞ்ச இருந்து இனிப் படிக்க ஏலாது. படிக்கிறதற்கு ஒரு சூழ்நிலை வேணும். வேறை எங்கையாவது போவம்.

(மேடை இருளுட்டப்பட்டு ஒளியூட்டப்படுகிறது)

(மேடை இருளுட்டப்பட்டு ஒளியூட்டப்படுவதற்கான காலம் இயன்றவரை குறைக்கப்பட வேண்டும்.)

மேடையின் மத்தியில் V வடிவில் நாடகமாந்தர் நால்வர் ஒருபுறத்திலும் ஏனைய நால்வர் மறுபுறத்திலும் இருக்க அக்கா நடுவில் இருத்தப் பட்டிருக்கிறார். மேடையின் ஒருபுறத்தில் கழுத்தில் "tie"யும். கையில் "red ribbon" உம் உடன்இருவர் மேடையில் இடதுபுற முன்மூலையிலும் "red ribbon" தலையிலும் கழுத்தில் குப்பியும் அணிந்த இருவர் மேடையின் வலதுபுற முன் மூலையிலும் நிற்கின்றனர்.

மேடையின் இரு பக்கமும் இருந்து இரு சாராரும் மக்களை வா.வா. பதி, பதி, பதி... என்று அழைக்கிறார்கள். மக்கள் எங்கு செல்வது என்று தெரியாமல் அலைமோதுகிறார்கள். அப்போது ஒரு பக்கத்திலுள்ளவர் "Mash" அள்ளிப்போட மக்கள் அவரை நோக்கிப் போக முயற்சிக்கிறார்கள். அப்போது...

அக்கா : இவங்களை நம்பாதையுங்கோ. இவங்கள் கொலை காரங்கள். இவங்கள் தான் என்றை பிள்ளையையும் கொலை செய்தவங்கள். இவங்களை நம்பாதையுங்கோ நம்பாதையுங்கோ.

(சூழறியபடி இறந்து விழுகிறார்)

(பின்னணியில் ஒப்பாரிப் பாடல்)

பொன்னும் அழிவாச்சே -உன்
 பொன்னுயிரும் தீங்காச்சே
 காசும் அழிவாச்சே -உன்
 கனத்த உயிர் தீங்காச்சே

(சோகமாக ஒலித்தல், சிறிது நேரத்தில் பின்னணியில்
 படிப்படியாக பறை ஒலித்தல்)
 மகன் : இதுக்கு ஒரு முடிவு கட்டவேணும். நான் அணை கட்டப்
 போகப்போறன்.

மக்கள் மூன்றாகப் பிரிகிறார்கள். Mash போட்டவர்கள்
 மேடையிலிருந்து போய் விடுகிறார்கள் Ribbon அணிந்
 தவர்கள் அதே மூலையிலும், தங்கை ஒரு புறமும்
 ஏனையோர் ஒரு புறமுமாக முக்கோண வடிவிலும் நிற்க
 மகன் முக்கோணத்தின் மையப் பகுதியில் முழங்காலில்
 இருக்கிறார். மூன்று பகுதியினரும் மகுடி வாசிக்க மகன்
 நடுவில் இருந்து பாம்பு போல் மூன்று புறமும் சுழன்று
 ஆடுகிறார். சிறிது நேரத்தில் தங்கை மகுடி ஊதுவத
 விடுத்து மகனுடன் சேர்ந்து பாம்பு போல் இருபுறமும்
 ஆடுகிறார்கள். பின்னர் இருவருமாக Ribbon அணிந்த
 வர்களை நோக்கிப் பாம்பு போல ஆடிக்கொண்டே
 போகிறார்கள்.

(இக்குறியீடு நிகழும் போது பின்னணியில்....)

மானிநேர் விழி மாதராய் வழுதிக்கு மாபெரும் தேவி கேள்
 பானல் வாயறு பாலன் இங்கு இவன் என்று நீ பரிவு எய்திடேல்
 ஆனை மாமலை ஆதியாய் இடங்களில் பல அல்லல் சேர்
 ஈனர்கட்கு எளியேன் ஈனர்கட்கு எளியேன்.

என்னும் பாடல் கவிதை வடிவில் அறுத்துறுத்து குறியீடு
 விளங்குமாறு ஏற்ற இறக்கங்களுடன் வாசிக்கப்
 படுகிறது.

(மேடை இருளூட்டப்பட்டு ஒளியூட்டப்படுகிறது.)

(மேடை இருளூட்டப்பட்டு ஒளியூட்டப்படுவதற்கான
 காலம் இயன்றவரை குறைக்கப்பட வேண்டும்.)

(மகன் தங்கை அக்கா என்பவர்கள் மேடையிலிருந்து
 அகற்றப்பட்டு விட்டார்கள்)

- மகள் : அம்மாடியோவ் பேய் மழை பெய்யுது.
- கிழவி : கட்டையில போனவெள்ளம் எப்ப ஓயப்போவுதோ
- மருமகன் : அங்க பாருங்கோ கிழக்க நிண்ட ஆலும் வேரோட பிரண்டுபோச்சு.
(பின்னணியில் மின்னல் இடி முழங்க மாணவன் உள்ளே வந்து கொண்டே.....)
- மாணவன் : மழை பெலத்திட்டுதாம் புயலும் இருக்கின்றபடியால் காட்டாறை கட்டுபடுத்திற்று கஸ்டமாயிருக்காம். அணைகட்டிற்றதற்கு இன்னமும் ஆட்கள் வேணுமாம். வெள்ளத்தை சரியான முறையில் மறிச்சு கட்டினால் இஞ்சையும் வெள்ளம் வாறத்தடுக்க இயலாதாம்.
(மிகப் பலத்த காற்று இடி மின்னல் என்பவை பின்னணியில் உக்கிரமாகக் காட்டப்படுகிறது)
- பெரியவர் : இஞ்சையும் வெள்ளம் வந்தால் எங்க போறது? காசா.... நகையா.... பொருளா.... எவ்வளவத்தை குடுத்திருப்பன். உந்த வெள்ளத்தை கட்டுப்படுத்த இயலாதவங்கள் பிறகென்னத்துக்கு நெஞ்சை நிமித்தி ஆம்பிளையள் எண்டு திரியிராங்கள்.
- கிழவி : கோதாரியில போன வெள்ளம் எத்தின உயிரை பலி யெடுத்து போட்டுது. என்ரை மனுசனும் ரெண்டு பொடியளும் அணை கட்டப்போய்த்தானே செத்ததுகள். உதுக்கு ஒரு முடிவு இல்லையோ?
- மருமகன் : உதுக்கு ஒரு முடிவு கட்டுறதெண்டால் ஒண்டில் மழை நிக்கவேணும் அல்லது உறுதியான பலமான அணை கட்டவேணும். அணை உடைக்க முதல் கட்டியிருந்தால் நாங்கள் எழும்ப வேண்டியே இருந்திருக்காது.
- தகப்பன் : பிட்டிற்கு மண் சுமந்த செம்மணச்செல்வியின் காலத்திலே பாண்டி நாட்டிற் வீட்டிற்கொராள் வரவேணுமெண்டு சட்டம் போட்ட மாதிரி இஞ்சையும் செய்தாதான் சரிவரும்.
- மருமகன் : அணை உடைக்க முந்தி என்றால் வீட்டிற்கு ஓராள் போருமாயிருக்கும். இப்ப எல்லாரும் போலத்தான் அணை கட்டலாம்.
- மகள் : புதைகுழியை தாண்டினால் எப்படியும் வசதியான வாழ்க்கை தான் ஆனால் தாண்டவேணுமோ.

- பெரியவர் : அணைகட்டி முடிக்கிறது விசர்க்கதை. 20, 30 வருசமாய் எத்தனை பெரிய பெரிய ஆக்கள் எண்ணம் திட்டம் போட்டு அணைகட்டப் பார்த்தவர்கள். எங்களால ஏலுமே? அப்படித்தான் கட்டிறதெண்டாலும் இன்னும் ஒரு நாடு உதவி செய்யாம உது... முடியிற விசயமே ஏதாவது நடக்கிற விசயமாய் கதையுங்கோ...
- தாய் : சீச்சீ..... சாமிக்கு பலிப்பூசை செய்து குளிர்த்தி செய்தால் எல்லாமே சரியாயிடும்.
- மருமகன் : ஏன் இப்பக் கொஞ்சக் காலமாய் வெள்ளம் கட்டுப் பாட்டுக்கை இருக்கேல்லையே... முயற்சி செய்தால் முடியாதெண்டு ஒண்டும் இல்லை.
- பெரியவர் : வெள்ளத்தை நீங்கள் எங்க கட்டுப்பாட்டுக்கை இருக்கேல்லையே.... முயற்சி செய்தால் முடியாதெண்டு ஒண்டும் இல்லை.
- பெரியவர் : வெள்ளத்தை நீங்கள் எங்க கட்டுப்படுத்தினீங்கள். சாமிக்கு கோபம் வரலே மழை பெய்யேல்லை, புயல் அடிக்கேல்லை. அதனால் வெள்ளம் பெருகேல்லை.
- மாணவன் : நாங்கள் வேற எங்கையாவது போவம். உந்த புதை குழியை தாண்டிட்டால் நான் கோப்பை கழுவி எண்டாலும் படிப்பன்.
- கிழவி : இல்லை, இல்லை. சாமி இப்பத்தான் தாண்டவம் ஆடுது. உரு வந்து சாமி சொன்ன மாதிரி சாமிக்கு குளிர்த்தி செய்தால் எல்லாம் சரியாப்போம்.
- மருமகன் : சாமிக்கு குளிர்த்தி செய்யிறது பொங்கிப்படைக்கிற தெண்டால் பிரச்சனை இல்லை. ஆனால் ஒவ்வொரு வருசமும் சாமி கேக்கிறது கூடிக்கொண்டே போகுது. உயிர்ப்பலி கேக்குது. கோழியை வெட்டிப் படைச்சம். பிறகு ஆடு, மாடு, எண்டு கேக்கக் கேக்க வெட்டிப் படைச்சனாங்கள்தானே. இப்ப என்னடா எண்டா நரபலி கேக்குது. அடுத்த வருசம் என்ன என்ன கேக்குமோ? உதெல்லாம் சாமியே? உதை நம்பேலாது.
- பெரியவர் : அதை விட கனபேர் வெள்ளப்பெருக்கால செத்துப் போச்சினம்.
- தகப்பன் : ஏன் முந்தி நாங்கள் சாமி கேட்டதெல்லாம் குடுத்து ஒழுங்கா குளிர்த்தி செய்யேக்கையே 50 களின்ரை நடுப்பகுதியில, 70 களில், 80 களில் எண்டு எத்தின தரம் காட்டாறு பெருகிவிட்டது. அப்ப அதுக்கெல்லாம் என்ன காரணம்.

- தாய் : அது எல்லாம் குளிர்த்தியில ஏதோ குற்றம் நடந்திருக்க வேணும். இல்லாட்டி சாமிக்கு ஆவேசம் வந்திருக்காது.
- மருமகன் : சாமியுமில்லை ஒண்டுமில்லை காட்டாறு பெருகக் காரணம் இயற்கை அனர்த்தம். அணையைப் பெலமாய் உயர்த்திக் கட்டினால் ஒரு பிரச்சினையும் வராது.
- மாணவன் : சாமியையும் நம்ப ஏலாது. அணைகட்டி முடிப்பீங்கள் எண்டும் நம்ப ஏலாது. எங்கையாவது போய் எப்பிடியாவது படிப்பம். அது தான் என்றை இலட்சியம்.
- பெரியவர் : குற்றமில்லாமல் சாமி கேக்கிறதைக் குடுத்துக் குளிர்த்தி செய்தால் ஒரு பிரச்சினையும் வராது.
- மருமகன் : சாமியை நம்புறதுக்கு நங்கள் தயாரா இல்லை.
- தாய் : நீங்கள் அணை கட்டி முடிப்பீங்கள் எண்டு நம்ப நாங்கள் தயாராக இல்லை.
- மருமகன் : நாங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்தால் நிச்சயமாக கட்டி முடிக்கலாம்.
- பெரியவர் : நீங்கள் கட்டி முடிக்கேக்க வெறும் நிலம் தான் இருக்கும்.
- தகப்பன் : நாங்கள் செத்தாலும் பரவாயில்லை. எங்கட சந்ததி சந்தோசமாய் வாழும்
- மாணவன் : இல்லை நான் எப்படியும் படிக்க வேணும். அது தான் என்ற இலட்சியம்
- மருமகன் : சுவர் இருந்தால் சித்திரம் வரையலாம்.
- பெரியவர் : சந்ததி வாழறது இருக்கட்டும் முதல் நாங்கள் வாழ வேண்டும்.
- மகள் : நானும் எப்படியும் புதைகுழியைக் கட்டக்கவேணும்.
- மருமகன் : தயவு செய்து பிரச்சனையின்றை அடிப்படைக் காரணத்தை விளங்கிக் கொள்ளுங்கோ,
- பெரியவர் : எங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும் நீங்கள் எங்களுக்கு விளக்கம் சொல்ல வேண்டாம் நாங்கள் எங்கட அனுபவத்தில் சொல்லுறதை நீங்கள் கேளுங்கோ....
- மருமகன் : அணைகட்டுறதான் ஒரே வழி
- பெரியவர் : குளிர்த்தி செய்யிறதான் இருக்கிற வழி
- மாணவன் : புதைகுழியைத் தாண்டுறது தான் சரியான வழி.

பின்னணியில்

எல்லாரும் ஓடுங்கோ, வெள்ளம் இங்கையும் வந்திட்டுது
(எல்லோரும் பதட்டத்துடன் தலைதெறிக்க ஓட)

திரை மூடப்படுகிறது

(பின்னணியில்)

ஓடும் மனிதர்களே கொஞ்சம் நில்லுங்கள்
பயணத்தின் நிலை தெரியாமல்
வெறும் உயிர் சுமந்து எவ்வளவு தூரம்
செல்வீர்கள்
நீங்கள் ஓடும் வரை வெள்ளம் உங்களை
துரத்திக் கொண்டு தான் இருக்கும்
இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கு வெள்ளம் வரும்
காரணத்தை ஆராய பட்டி மன்றம் நடத்துவீர்
அடிபடுவதை விடுத்து நிறுத்தும் வழி பற்றி சிந்திக்க மறந்து விட்டீர்
சரியான வழியைச் சுட்டிக் காட்ட இங்கு எவருமில்லை
உனக்கென்று உறுதியான தனியான வழியைத் தேர்ந்தெடு
இறுதி வரை கை கோர்த்து உறுதியுடன் செல்வீர்
வரலாறு உம்மை வெற்றியை நோக்கி வழி நடத்தட்டும்.

T.மயூரனின்

‘அரும்பு’

மேடையேற்றம் :1996

பாத்திரங்கள்:

பொன்னி

வள்ளி

கல்லுடைப்பவர் A

கல்லுடைப்பவர் B

தாய் 1

முருகன்

தாய் 2

கிழவன்

முரளி

மகள்

மகன் 1

மகன் 2

தகப்பன் 1

தகப்பன் 2

தேவதை

அரசியல்வாதி

PHI

Assistant

ஆங்கிலேயரினால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட அடிமைவாழ்க்கை அகலமாக கால் ஊன்றிவிட்டது. அடிமைத்தனத்தை மாற்ற நாம் எண்ணவில்லை. மனிதனை மனிதனாக மதிக்கும் மனிதப் பண்பு மனிதரிடம் ஏற்பட நாம் வழிசமைக்கவில்லை. மகாவலி பாய்ந்து வரும் மலையக மண்ணின் வாசனை இச்சிறு தீவின் அனைத்து இடங்களிற்கும் வாசனை பரப்பிக் கொண்டிருக்க அம்மக்கள் மாத்திரம் கொத்தடிமைகளாக, காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இவர்களின் வாழ்க்கையின் கிடப்பு இதுதானா? அதனை மாற்ற எம்மால் உடனடியாக முடியாவிட்டாலும் அதற்கான அடித்தளத்தை நாம் இட வேண்டாமா?

அதற்காகவே ஆம்! மலையக மண்ணின் வாசம், மலையகத்திலும் மணம்பரப்ப வென்றே எழுந்துவிட்டது இந்த அரும்பு. இது அரும்புவது மலையகத்தில் மட்டுமல்ல அருகிலிருக்கும் மலையிலும் தான். இதோ உங்கள் முன்னிலையில் எங்கள் அரும்பு.

(திரை விலகல்)

காட்சி 1

(பாட்டு)

பச்சை மலை இலைகளிலே பனித்துளிகள் - கொழுந்து
இச்சையின்றி பறிக்குதம்மா இளங்கிளிகள்
சச்சரவு ஏதுமின்றி குரங்கினங்கள் அங்கே
பார்க்குதம்மா மறைந்திருந்து பைங்களிகள் (2)

ஆறு மணியானவுடன் கண்ணம்மா
ஆயராக வேணுமடி பொன்னம்மா
மாறாத வாழ்க்கை எல்லாம் உண்டம்மா - இதை
மாற்றத்தான் நினைபாரிங்கே யாரம்மா
தன்னானே தானே தானே தானானே தானே தானே

கொழுந்தெடுக்க போற பெண்ணே கொஞ்சம் நிலல்லு - நீயும்
கல்லுடைக்க வாரேனென்று நின்னு சொல்லு
பிஞ்சுக் கைகள் நோவும் என்று கலங்கிடாதே - நீயும்
அஞ்ச இங்கு ஏதும் இல்லை நம்பு பெண்ணே

கங்காணி வாராராடி கண்ணம்மா
கண்காணிக்கு போறாராடி பொண்ணம்மா
முந்திய கொழுந்தெல்லாம் உண்டம்மா, அதை
மாறித்தான் உடைத்திடாதே - தப்பம்மா

பொன்னி : ஏன் வள்ளி ஒரு வாய்க்கு கொஞ்சம் வெத்திலை
தாயேன்.

வள்ளி : ஆமா.... மூக்குத்தி ஒண்ணு போட்டிருந்தியே எங்க
காணோம்.

பொன்னி : மவனுக்கு படிக்கிறதற்கு என்னவோ வேணுமெண்
டான். அது தான் நேத்து ஈடு வச்சிற்றேன்.

வள்ளி : என்னா படிப்போ... இம்புட்டு வயசானப்புறமும்
(கல்லுடைக்கும் காட்சி)

A : அண்ணை எவ்வளவு நாளா இந்த மலையை
ஓடச்சிக்கிட்டே இருக்கோம்

B : ம்- 58 இல் கொண்டு வந்து இந்த மலையில ஏத்திட்டானுக
அப்ப நா தனியாத்தான் ஓடச்சிக்கிட்டிருந்தேன்.

A : தனியவா உடச்சீங்க, கஸ்ரமா இருக்கல்லயா

B : நா அப்ப கஸ்ரத்த பார்த்திருந்தா இப்ப இவ்வளவு பேரு
உடக்க வந்திருப்பீங்களா.

தாய் : ஏப்பா முருகா, நானும் பாக்கிறன் எப்ப பாரு படிச்ச
புத்தகத்தையே புரட்டிப் புரட்டி படிச்சிட்டிருக்கியே ஒங்க
அப்பா கூட தோட்டந்துரவுக்கு போனா என்ன.

முருகன் : ஆரம்பிச்சிட்டியா..... மனிஷனை நாலு எழுத்து
நிம்மதியா படிக்கவிடமாட்டியே

தாய்2 : ஏன் முருகா என் பையன் பாண்டியன் ஒன்னை விட
ஐந்து வயச சின்னவன் அவங்கூட தொரவீட்டில சேந்து
வேல செய்யலியா. தொரையும் வேளா வேளைக்கு
சாப்பாடு கொடுக்கிறதும்மில்லாம எங்களுக்கும்
மாசாமாசம் நூறு ரூபா கொடுக்கிறாரு.

முருகன் : நா என்ன எனக்காகவா படிக்கிறன். ஓலகம் மாறிக்கிட்டு
போகுது. ஆகாய வெளியில ஆய்வுகூடம் அமச்சிருக்
கிறாங்க. ஆனா ஏங்க வாழ்க்கை மட்டும் விடிஞ்சா
கொழுந்து பறிக்கிறதும் இருண்டா இந்த லயத்திலுமா

- போய்கிட்டிருக்கு அது மட்டும் இன்னும் மாறலயே
இதை மாத்தனும்
- கிழவன் : கொம்புத்தேன் பறிச்சிட்டு வாறென்னு புறப்பட்டானாம்
மொடவன் ஒருத்தன்.
- முருகா : ஏன் பெரியவரே உங்க தாத்தா தாத்தா ஆட்டு தாத்தா
எல்லாருமே இந்த லயத்தில தானே பிறந்தாங்க. பத்தடி
காம்பறாவுல தானே வாழ்ந்தாங்க. உலகமே
கொம்பியூட்டர் மயமான இந்த நேரத்தில எத்தனையோ
அடிப்படை வசதிகள் மறுக்கப்பட்ட நிலையில நாம
வாழ்ந்துகிட்டிருக்கோம். இதை எல்லாம் நீங்க எப்ப
உணரப் போறீங்க.
(மகன் 2 சந்தோசமாக வருதல்)
- தாய்2 : யாரு துரைபாண்டியா, வா, வா கண்டு எம்புட்டு
நாளாச்சு. இப்படி இளச்சுப்போட்டியே
- மகன் : தம்பி களைச்சுப் போய் வந்திருக்கியே. உக்காரு
கொஞ்ச நேரத்தில தேத்தண்ணி கொண்டாரன்
- மகன்1 : தம்பி தம்பி வந்திட்டியா, பம்பாய் மிட்டாய்
வாங்கணும். காசு தா. தம்பியண்ணா தம்பிதான்.
- மகன்2 : அம்மா நா வச்ச பூ மரமெல்லாம் இப்ப பூத்திருக்கா
தாய்2 : அந்தா பாரு.. என்னா மாதிரி பூத்து குலுங்குதென்று
அதுசரி தொரவீட்டு காரன்களெல்லாம் கொழும்புக்கு
போட்டாங்களா?
ஆமா என்னைக்கு எப்படி தனிய வந்தே. பொங்கலுக்
கில்லயா வருவென்று பார்த்தோம்.
(மகன் சற்றென்று முகம் மாறுதல்)
- மகன்2 : நா இனி அங்க வேலைக்கு போகமாட்டேன்.
- தாய் 2 : ஏண்டா என்னடா நடந்திச்சு
- மகன்2 : எம்மாரி பயலுக்கெல்லாம் ஸ்கூல் போறாங்க. நானும்
போறப்போறேன்.
- தாய்2: அதெல்லாம் வசதியானவங்களுக்கு தாம்பா நம்மலுக்கு
இதெல்லாம் சரி வராது.
- மகன்2 : அவங்கெல்லாம் ரொம்ப மோஷம்மா நா அங்க
போகமாட்டேன்.
- தாய்2 : அதுதான் ஏன் என்று கேக்கிறன்.
(மகன் கையில் உள்ள காயத்தைக் காட்டல்)

- மகன்2 : பாரம்மா நேற்று வீட்டுக்காரங்க போட்ட சூட்ட.
- தாய்2 : அடக்கடவுளே பச்சக்குழந்த இப்படி சுட்டிருக்கிறாங்களே. அவங்க உருப்படுவாங்களா. அவங்க நாசமா போக அந்த முனியாண்டி அவங்கள சும்மா விடாது.
- மகள் : அவங்கெல்லாம் மனிஷங்களா. தம்பி நீ வேலக்கு போவாத. சாப்பாடு இல்லா எண்டாலும் பரவால்ல. நீ நம்மலோடையே இருந்திரு.
- (எல்லோரும் அழ சனமும் எட்டி பார்த்தது)
- மகன்2 : நீ அழுவாத அப்புறம் எனக்கும் அழுகை வந்திடும். அக்கா அழாதிங்க. பாரு எனக்கு வலிக்கவேயில்லை. அழாதேங்க
- (மகனும் விக்கல் எடுத்து அழுதல்)
- தாய்2 : புள்ள டின்னுக்குள்ளுக்கு கொஞ்சம் பொடிசல்லி வச்சேனில்லையா, எடுத்துட்டுப் போய் கொஞ்சம் தேங்காய் எண்ணா எடுத்துட்டு வா. புள்ளட காயத்திற்கு போடணும்.
- மகள் : காணலேயம்மா
- தாய்2 : அந்த இளவு மனுசன் அதயும் குடிக்கிறதிற்கு எடுத்துரிச்சா. இந்த மனுஷன் ஒழுங்கா இருந்தா என் புள்ள ஏன் இப்படியெல்லாம் கஸ்டப்படணும்.
- (தகப்பன் 1 & 2 குடித்துவிட்டு வருதல்)
- தகப்1 : ஏண்டா பிச்சையப்பா நம்ப வூட்டுப்பாதை பள்ளத்தில இல்லயா போடும். இன்னிக்கின்டா மேல ஏறுது.
- தகப்2 : ஆகாயத்தில பறந்துகிட்டு ஏன்னடா பாதையில நடக்கிறதை கதைக்கிறாய்
- தாய்2 : ஐயோ இருக்கிற சல்லி எல்லாத்துக்கும் குடிச்சப்புட்டு இந்த மனுஷன் ஏன் தான் இங்கிட்டு வருதோ
- தகப்1 : ஏண்டா உம் பொண்டாட்டி உன்னய ஆசயா கூப்பிடுது போல நா வாரேன்.
- தகப்2 : ஏய் என்னா இழவு வீடு மாதிரி ஆள் ஆளுக்கு ஒப்பாரி வைச்சிகிட்டு என்ன நடந்திச்சு.
- (தாய், மகள் மகனின் காயத்த காட்டுதல்)
- தாய்2 : பாருங்க பச்சப்புள்ளக்கு போய் இப்படி சூடு போட்டிருக்கிறாங்க.

- தக2 : ஆமா இவன் தப்பு பண்ணாம எப்படி குடு போட்டிருப் பாங்க. ஏன்டா நீ என்னடா செய்சே.
- மகன்2 : பீங்கான் ஒன்னு தவறி ஓட்ச்சிருச்ச அப்பா.
- தகப்2 : அப்படி வா வழிக்கு செய்யுறத செஞ்சுகிட்டு தொரையை குத்தம் சொல்லிறியா எப்படி வந்தே.
- மக2 : துரை வீட்டில இல்ல. ஓடி வந்திட்டேன்
- தகப்2 : பாவி மகனே தொர வந்தா உதைச்சே கொண்டுடுவாரு அவர் திரும்பி வார்த்திற்கு முன்னாடி ஓடிப்போய் நல்ல பிள்ளயா வேல்யப்பாரு.
- தாய்2 : அவன அங்கிட்டு அனுப்பாதிங்க வேறு எங்காவது அனுப்புங்களேவன்.
- கிழவன் : இப்படி தான் ஒருமுறை நான் தப்பு பண்ணினதிற்கு வெள்ளக்காரதுரை எனக்கு 100 சவுக்கடி தந்தார். நான் அசயாம நின்று அவளத்தையும் தாங்கிட்டேன். இந்தக்கால பசங்க என்னடா என்னா.
- மகள் : ஒங்க மானங்கட்ட பிழைப்பு என்ன தம்பிக்கு தேவல, அவன் வேலக்கு போக வேண்டாம்.
- தக2 : அரச்சேன்னா பொட்டைக் கழுதைஎல்லாம் கதக்க வந்திருச்சு டேய் காயத்திக்கு எதனாச்சும் போட்டிட்டு ஓடிப்போயிடு (தாய் தடுக்க தாய்க்கு அடி விழி மகள், தாய் அழுதல்)
- மகன்2 : அம்மா நா வேலக்கு போடேம்மா நீ சண்டை பிடிக்காத
- தாய்2 : அங்கயா திரும்ப போறன்றியா
- மகன்2 : ஆமா நான் தான் தப்பு செச்சேன் நான் போறேம்மா அக்கா அழுவாத நா போறன் (மகன் அழுது கொண்டே சென்றுவிடல்)
- தக2 : நேற்று பிறந்த பயல் எனக்கு கத விர்றான்
- தக1 : யார்ரா அவன் குடிகாரப்பயல் குடிச்சிட்டு கலாட்டா பன்றது
- முருகன் : அப்பா நீ இங்க வாப்பா அவங்க இப்ப அடங்கிரு வாங்க.
- தக2 : என் காசு நா குடிப்பன் ஏன் பயல் நா அடிப்பன். எவண்டா இதக்கேக்கிறவன்.
- தக1 : வாயத்திறந்தா வெட்டிப்பிடுவன் எட்டி கவ்வாத்து கத்திய

தக2 : ஆம்பிளண்ணா வாடா பாப்பம்

(சண்டை பிடித்தல்)

நாளும் நாளும் மதுவின் மடியில்
மாளும் மனிதர் கூட்டமடா - இவர்
மீளும் காலம் உண்டோ - ஒரு
வாழ்வும் இவர்க்குண்டோ

பாயும் நதியும் வீசும் புயலும்
பாவியர் இவர் தம் பார்வையில் அடங்கும்
சாயும் கதிரவன் சிலுவைகள் சுமக்கும்
இயேசுக்கள் இவர்தம் சோகத்தில் சிவக்கும்

ஓயாப் புகழ் கொள் நாட்டின் தலையும்
ஓட்டுக்கேட்டே ஓர் நாள் வணங்கும்
மாயம் புரியும் மதுவின் சிரிப்பில்
வீரர் இவர் தம் தீரம் அடங்கும்

(கனவுக்காட்சி)

(கல்வித் தேவதை வருதல். முருகன் ஒரு மூலையில்
இருந்து கனவு காணல்)

தக2 : நீங்கள் யார்?

தேவதை : மகனே! என்னைத் தெரியவில்லையா
நான்தான் கல்வித் தேவதை

தாய் : ஆத்தா நீயா இங்க வந்திருக்கிறா

தேவதை : மக்காள! நீங்கள் அறியாமை என்னும் இருளில் மூழ்கி
தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு அறிவு
புகட்டி அஞ்சா நெஞ்சங்கள் ஆக்கவே வந்தேன்.

மகள் : தாயே நாங்க ஏழைங்க எங்களுக்கு அந்த பாக்கியம்
கிடைக்குமா?

தேவதை : ஏன் கிடைக்காது நீங்கள் என் குழந்தை உங்களுக்கு
கிடைக்காததும் உண்டோ என் அருளால் உங்கள்
அறியாமை அகல்கிறது. வேதனை ஒழிகிறது.

மகள் : ஆத்தா நம் அறிவுக் கண்ண திறந்திட்டா

தக2 : நம்ப பலவீனம் நம்பளுக்கு விளங்கிடுச்சு எனிமே
குடிச்சிட்டு நமக்குள்ள சண்ட போடமாட்டோம்.

- தாய்2 : நம்ம அறியாமய பயன்படுத்தி நம்பல ஏமாத்திட்ட பணக்காரர்கிட்ட ஏமாறமாட்டோம்
- கிழவன் : எழுவது வருஷமா இந்த மரமண்டயில ஏறாதத ஒரே நிமிஷத்தில ஏத்திற்றியே தாயே
(முருகனின் கனவு தெளிதல்)
- முருகன் : நம்மட மக்களுக்கு அறிவு வந்திடுச்சு ஆ இனிப்பயமி ல்ல இனிவறுமை இல்லை இனி துன்பம் இல்லை. அந்த ஆத்தா நம்ம சனங்கட அறிவுக்கண்ண தொடந்திட்டா
- தாய் : ஏண்டா முருகா உனக்கு ஏன்னடா நடந்திடுச்சு ஏன்டா இப்படி கத்திறா
- முரு : நீங்க ஆத்தாவோட பேசினதெல்லாம் நான் பேசிக்கிட்டு இருந்தேன்.
- தாய்1 : யார்ரா ஆத்தா நீ என்னடா பேசிறா
- முரு : இப்ப நீங்க அந்த கல்வித் தெய்வத்தோட பேசிக்கிட்டு இந்தத என் கண்ணால பார்த்தன்
- மகள் : தெய்வங்கள் ஜனங்க கூட பேசிறதெல்லாம் நிஷத்தில வருமா? அப்படியென்னா நம்ம வாழ்க்க ஏன் இப்படி இருக்கு
- முருகன் : இங்க.... இப்ப...
- மகள்1 : ஐயா முருகனுக்கு பேய் அடிச்சிடுச்சு
- முருகன் : ஐயோ நான் கண்டதெல்லாம் பகல் கனவா நான் கண்ட தெல்லாம் பொய்யா ஆ ஐயோ!
(விலை உயர்ந்த பொருட்களை தாங்கிய வண்ணம் பச்சை நீல உடை அணிந்தவர்கள் வருதல், மக்கள் அவற்றை எட்டிப் பிடிக்க முயன்று தோற்றல்)
- கிழவன் : அந்த காலத்தில நம்ம காலடில இருந்த பொருளுங்க இப்ப நம்மளுக்கு எட்டாத உசரத்திற்கு போயிடுச்சு
- முருகன் : இருண்டா விளக்கு கொழுத்தி எத்தனை நாளாச்சு மண்ணண்ண கேட்டாயானவில குதிர வில சொல்லாங்க
- மகள் : பசிச்சா ஒருதுண்டு பாண் வாங்கிச் சாப்பிட வழியில்ல
- தாய்1 : வில வாசியொல்லாம் ஆறு பாயிற வேகத்தில ஏறுது ஆனா நம்ம கூலி அசையாம இருக்கு
(அரசியல்வாதி வருதல்)
- சனம் : ஐயா வணக்கம்
- அ.வாதி : இந்த மலயகத்தில் புதைந்திருக்கும் மாணிக்கங்களே

- சனம் : ஐயா வணக்கம்
- அ.வாதி : என் ரத்தத்தின் ரத்தங்களே என் மூச்சுக் காற்றுகளே இந் நாட்டின் எதிர்காலம் உங்க கயில தான் இருக்கு அத நல்ல முறையில் நடத்திச் சென்றது நமது கடம ஆகவே வழம போல உங்க மொத்த வாக்கயும் எங்க சின்னத்திற்கே போட்டிருங்க.
- தக2 : எங்கள் வோட்டு
- சனம் : ஐயாவுக்கே
- தகப்2 : எங்க வோட்டு
- சனம் : ஐயாவுக்கே
- தாய்1 : போன முற வர்ப்போ சொன்னோம் மழ பொய்ஞ்சா ஒழுகுது வெள்ளம் பூரா ஆட்டுக்குள்ள எங்களுக்கு இருக்க நல்ல இடம் வேணுங்க.
- அ.வாதி : நேத்தக்கு பாராளுமன்றத்தில இதத்தான் பேசினோம் வீடு திருத்திற மாத்திரமில்ல உங்களுக்கே சொந்தமா தரப்போறம்.
- மகள் : கொழுந்து எடுத்தெடுத்து எங்க முதுகு தான்கூனிப் போச்சு ஒழுங்கா கூலி கிடைக்கல்லங்க
- அ.வாதி : இன்னக்கு பாராளுமன்றத்திலயும் இதத்தான் பேசினம். இனியும் பேசணும் உங்க மொத்த மொத்த வாக்கயும் எனக்கே போட்டிருங்க.
- தக2 : அமச்சர்
- சனம் : வாழ்க
(அரசியல்வாதி தகப்பன் 2 ஐ ஒரு மூலையில் கூட்டிச் சென்று சாராயப் போத்தலொன்றை கொடுத்தல்)
- அர.வாதி : இந்த உன்வூட்டுப் பிரச்சனக்கு தீர்வு இதில இருக்கு
- முருகன் : ஒவ்வொரு தேர்தலுக்கும் வாராங்க வாக்குறுதிகளை தாராங்க அப்புறம் அவங்கள இந்த தோட்டத்தில காணக்கிடக்கிற தில்ல மறுபடியும் அடுத்த தேர்தலுக்குத் தான்.
- கிழவன் : இம்புட்டு பெரிய மனுஷன் இந்த குடிச தேடி வந்திருக் கிறன்னு பெருமப்படாம அவரப் போய் குற்றம் சொல்லி யடா
- தக2 : அதுதான் தீர்வ தந்திட்டுப் போர்ராரிலல்

- முரு : பாத்திங்களா பாத்திங்களா என்னத்த குடுத்திட்டு போயிருக்கிறாரெண்டு.
- தக1 : ஏன்டா உனக்கொரு வெட்டர் வந்திருக்கு என்னெண்டு பார்றா
- முருகன் : எனக்கு கம்பஸ் கிடச்சிருக்கு
- தாய்1 : என்டா உனக்கு வேல கிடைச்சிருச்சா?
- முருகன் : இல்லம்மா எனக்கு கம்பஸ் கிடச்சிருக்கு
- தாய்1 : அப்படியென்டா என்னடா
- முருகன் : எனக்கு மேல படிக்க வாய்ப்பு கிடச்சிருக்கு இன்னும் 4 வருஷம் படிச்சா பெரிய இஞ்சினியர் ஆயிடுவன்.
- தக1 : இன்னும் 4 வருஷமா? அப்ப இப்புட்டு நாளும் படிச் செல்லாம் படிப்பில்லையடா? அது சரி இஞ்சினிய ரென்னா என்னடா?
- முரு : இஞ்சினியர் என்டா பெரிய பெரிய கட்டிடம் கட்டு வாங்களே நம்ம துர பங்களா மாதிரி நான் இஞ்சினியரா ஆனா இந்த ஓட்ட இடிச்சிப்பிட்டு புதுசா பெரிய ஓடு கட்டலாம்.
- தாய்1 : அப்படியா என் ராசா நீ நல்ல படிக்கணும்
- தக1 : எங்க தோட்டத்திற்கு நல்லதொரு ஆஸ்பத்திரி இல்லங்க நோயாளிகள டவுண் ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்திட்டு போராத்துகிடல செத்தே போயிராங்க
- Ass : அப்ப டவுண்ல இருக்கிற ஆஸ்பத்திரிய மூடிற்று ஒரு மையக் காம்பரா துறந்திடுவோம்.
- PHI : இதெல்லாம் போயிற்று உங்க அமைச்சர் கிட்ட சொல்லுங்க இப்ப இங்க என்ன பிரச்சன இருக்கோ அத மட்டும் சொல்லுங்கோ
- கிழ : ராத்திரி ஆனா காய்ச்சல் அடிக்குது சாமி நிம்மதியா தூங்க முடியல
- PHI : இதில கொஞ்சம் மாத்திர இருக்கு ராத்திரி சாப்பிட்டா புறம் போடுங்க பொட்டண்ணு போயிடுவீங்க
- கிழவன் : ஆ
- Ass : இல்ல இல்ல பொட்டண்ணு காய்ச்சல் போயிடும் என்ற சொல்லார்
- வள்ளி : ஒன் ஐயா முந்தி வார்ப்புறமெல்லாம் திரிபோஷா கொடுப்பீங்களே இந்த முற ஏன் காணோம்.

- மகன்1 : அய் திரிபோஷா வா திரிபோஷா என்னா எனக்கு ரொம்ப விரும்பம்
- PHI** : அதெல்லாம் குழந்தங்களுக்கும் பச்சுள்ள தாய்மாருக்கும் தான்
- Ass** : அதுதான் உங்கலுட்ட குழந்தங்க இல்லையே அப்புறம் எதுக்கு கேக்கிறீங்க
- மகன்1 : ஏன் நான் இருக்கேனே
- மகள் : அதெல்லாம் எங்க குழந்தக்கு குடுக்கிறாங்க வித்தில்லயா பூடுராங்க
- PHI** : சரி குடும்ப கட்டுப்பாட்டுத் திட்டம் பற்றி ஒரு *Meeting* வைக்க மஸ்ரர் செற்றில ஏற்பாடு செய்திருக்கோம். எல்லாரும் வந்திடுங்க.
- Ass** : அதுதான் நம்ம கொளுந்து மடுவமில்ல அங்க எல்லாரும் வந்திடுங்க குறிப்பா பொம்பிள ஆளுகெல்லாம் வந்திடுங்க.
- வள்ளி : குழந்த வரமெங்கிறது தெய்வமா பாத்து கொடுக்கிற தெங்கயா அத குறச்சக்கிட்டா தெய்வ குத்தம் ஆயிடுங்க
- PHI** : அப்ப நாங்க வர்றோம்
(*PHI* யும் *Ass*யும் சனங்களை விட்டு விலத்திச் சென்று கதைத்தல்)
- A** - என்னால ஏலாது இந்த மலய உடைக்கவே ஏலாது
- B** - தம்பி தம்பி மனச தளரவிடாத இப்படி ஒவ்வொருவரும் ஒதுங்கிப் போயிற்றா இந்த மலய உடைக்கவே முடியாம போயிடும்.
- A** - அப்ப உங்கள் விட்டா வேற ஆரும் இல்லயா?
- B** - இம் இருந்தாங்க/ எத்தன பேர் ஓடிப் போற்றாங்க. எத்தன பேர துரத்திட்டோம். அவங்கள் திருத்தத்தான் வேணும் ஏன்னா அவங்க செய்த வேலக்கு. ஏண்டாலும் இப்ப யோசிக்க கொள்ள அவங்கட முரட்டுக் குணத்தயும் கதச்ச திருத்தியிருக்கலாம் போல கிடக்கு.
(*PHI* + *Assistant* வருதல்)
- PHI** : ஏண்டா மாரிமுத்து இன்னும் ரொம்ப தூரம் போகோணுமா
- Ass** : இல்ல சேர் இன்னும் கொஞ்சண்டு தூரம் தான்

- PHI** : ஏன்டா மாரிமுத்து ஒருமாதிரியான நாத்தம் வார்ற மாதிரி இருக்கு
- Ass** : அதுவா அதுதான் நாம போர லயத்த நெருக்கிட்டோ மல்ல அதுதான் இந்த நாத்தம்
- PHI** : ஏன்டா அங்கங்க அசிங்கம் பண்ணியிருக்கிறாங்களே இவங்களுக்கு ஒரு **Toilet** வசதியில்லையா
- Ass** : அதெல்லாம் பொம்புளங்களுக்கும் பெரியவங்களுக்கும் தான் சேர் மத்தவங்களுக்கு அதோ அந்த பரந்த வெளியும் அந்த ஓடையும் தான். பக்குமா பாத்து வாங்க சேர்
- Ass** : மாரியம்மா பொன்னியக்கா வள்ளி தங்கச்சி எல்லாரும் ஓடியாங்க. உங்கள பாக்க சுகாதார பிரிவிலிருந்து ஐயா வந்திருக்கார் ஏதாவது குற இருந்தா ஐயாகிட்ட சொல்லுங்க.
- Ass** : என்னங்க சேர் இவ்வளவு தூரம் வந்திட்டு ஒன்னுமே பாக்காம போறீங்களே
- PHI** : ஏன் பாக்கல அது தான் பார்த்தனே வெள்ளரக்காரன் காலத்தில லயத்தோட ஒரு கக்குஸ் கட்டி கொடுத்திருக்கிறாங்க. ஆக மக்கள் அடிப்பட சுகாதார வசதி யோட வாழ்கிறாங்க
- Ass** : அப்ப தொழிலாளர் சுகாதார வளர்ச்சிக்கு கவுண்மெட் அனுப்பிய பணத்த என்ன செய்ய போறீங்க
- PHI** : ஏன்டா நாம யாரு
- Ass** : கவுண்ட்மெண்ட் சேவன்வட்
- PHI** : அத தமிழிழ சொல்லு
- Ass** : அரசாங்க தொழிலாளிங்க
- PHI** : ஏன்டா தொழிலாளி பணத்த தொழிலாளி பயன்படுத்திற தம்பா
- Ass** : தம்பே இல்ல
- PHI** : கொழும்புல நான் கட்டிய வீட்டிற்கு அட்டாச் பாத்தும் கட்டணமல்ல அதற்கு பயன்படுத்தணும்
- Ass** : அம்புட்டயுமா
(**PHI.** காசை **Ass** வாயில் வைத்து அவன் வாயை அடைத்து இழுத்துக் கொண்டு போதல்)

A : இந்த மலய உடைக்கப்போய் உங்க கைதான் எப்படி புண்ணாகிற்று பாருங்க.

B : தம்பி இந்த கஷ்டமெல்லாம் பார்த்து சோர்ந்து போகக் கூடாது. நாளயில் இருந்து ராமய்யா மகன் பழனியும் பணிய லயத்து சின்னய்யாவும் வாரண்டு சொல்லி ருக்கிறாங்க. இந்த மல இருக்கிறதால எங்களுக்கு மட்டுமா கஷ்டம் அவங்களும் தானே. இப்பவாகிலும் அவங்களுக்கு விளங்கிடுச்சே இப்படி எல்லோருக்கும் விளங்கின்றென்றா இந்த மலய எவ்வளவு இலேசா உடைச்சிடலாம்.

தகப்பன்2 : ஏன்டா விசயம் கேள்விப்பட்டியா?

இன்னைத் தேதியில இருந்து தோட்டமெல்லாம் கம்பனி பொறப்பேத்திட்டாங்க

தகப்ப1 : அதனாலே

தகப்ப2 : வேலைக்குப் போன தொழிலாளர் எல்லாம் திரும்பி அனுப்பிட்டாங்க. இனிமே வாரத்தில மூணுநாள்தானாம் வேலை.

தாய்2 : ஏங்க நெசமாவா சொல்றீங்க

(கம்பனிகள் மக்களை நசக்குவதை குறியீட்டாய் காட்டல்)

உதரித்த உதிரம் உறைந்ததையா

உணவிற்கு உண்டோ வழி ஏதும்

உணர்வுகளே உறங்கிவிட்டால்

உழைப்பிற்கு உண்டோ வழி ஏதும்

ஊராரெல்லாம் ஓரடியில் ஒன்றுகார் சேர்ந்திருக்க

ஊற்ற வழி சமைத்துவிட்டார் எல்லோர்க்கும் கஞ்சியென்று

ஊனமற்ற எங்களையும் ஊனமாக்கி விட்டனரே

ஊரேதும் கேளாதோ யாதும் ஒரு ஊரேயென்று.

(முருகன் வருதல் எல்லோரும் சோகமாக இருதல்)

முருகன் : இன்னைக்கு திங்கட்கிழமை யாருமே வேலைக்குப் போகலையா

சனம் :

முருகன் : நாம் பாட்டிற்கு பேசிக்கிட்டிருக்கேன் நீங்க பாட்டிற்கு பேசாம இருந்தா என்ன அர்த்தம்

தகப்ப1 : இன்னைக்கு மாத்திரமில்லை என்னைக்குமோ போகேலாது போலிருக்கு.

- முருகன் : ஏன் என்ன நடந்தது? வெபரமா சொன்னாத்தானே புரியும்
- தாய்2 : ஒன்னாந் தேதியிலிருந்து தோட்டமெல்லாம் கம்பனி எடுத்திருச்சு
- தகப்2 : இவ்வளவு நாளும் கிழமையிலை ஆறுநாள் வேலை செஞ்ச எங்களிற்கு ஒன்னாந் தேதியிலிருந்து மூன்று நாள் ஆக்கியிட்டாங்க.
- முருகன் : அப்ப நீங்க இதைப்பற்றி அமைச்சர் கூடக் கதைக் கல்லையா?
- மகள் : எல்லாம் கதைச்சுப் பார்த்தாச்சு. ஒரு பயனுமில்லை. கம்பனிக்காரங்க அமைச்சரோட ஆளுங்க. நம்மபோல ஏழைகளோட கதைக்க அங்க செல்லாது.
- முருகன் : அப்பவே நான் சொன்னேன். கேட்டீங்களா. இவர்கள் எல்லாம் ஒட்டு வாங்கும் வரைக்கும் தான் அப்புறம் நம்மட கையை விட்டுடுவாங்கன்று. ஒருநாலு எழுத்துப் படிச்சிருந்தாலும் இங்க இல்லாட்டியும் உலகத்தில எந்த மூலையிலும் வேலை பார்க்கலாம்.
- மகள் : கொழுந்து எடுக்கிறதையும் வெட்டிற்றதையும் விட்டா எங்களுக்கு வேற என்ன வேலை தெரியும்.
- முருகன் : நாங்க போட்ட வோட்டிலை தான் இவங்க அரசாங்கம் நடத்திறாங்க. நாங்க சிந்துகிற வேர்வையிலையும் ரத்தத்திலையும் தான் இந்த முதலாளிமார் மூணு வேளை சாப்பிடாறாங்க இந்த நாட்டின் பொருளாதாரம் நம்மட உழைப்புத்தானே. நம்மலைப் புறக்கணித்து யாரும் எதுவும் செய்துவிட முடியாது.
- தகப்1 : தம்பி இதுக்கு நாங்க என்ன செய்யலாம்
- முருகன் : படிச்ச பணக்காரங்க என்னா பயப்படாத ஏமாறாத ஒரு சமுதாயத்தை ஒரு எதிர்கால சமுதாயத்தை நாங்க உருவாக்கவேணும்.
- தகப்2 : தம்பி இவ்வளவு நாளும் பயந்து ஏமாந்தது போதும் இனிவாற சமுதாயமானது தலை நிமிர்ந்து நிக்கணும். அதுக்காக நீ என்ன செய்ய சொன்னாலும் செய்யிறம்.
- சனம் : ஆமா என்ன செய்யச்சொன்னாலும் செய்யிறோம் ஆமா..
- கிழவன் : ஐயோ! நல்லா இருந்த சமுதாயத்தை நாசமாக்கப் போறானே. இப்ப மூணு நாளாவது வேலை தர்றாங்க.

இங்க பின்னாலே போனா அதையும் நிப்பாட்டிடு
வாங்க. ஐயோ இவனை நம்பாதிங்க.

- B : அந்தப்பக்கம் அந்தப்பக்கம் கிழக்குப்பக்கத்தால
உடையது போலகிடக்கு. அதில அடிடா
- A : ஓமண்ண உடையிறபோல இருக்கு
- B : நானும் இந்தப்பக்கம் உடைக்கிறேன்.

பின்னணியில்

எத்தன காலத்திற்கு தான் மலையகம் மண்டியிட்டு கிடப்
பது மறைந்து கிடக்கும் அவர்களின் மகிழ்ச்சியான
வாழ்க்கை அவர்கள் அனுபவிக்க வேண்டியதே. இந்
நாட்டு அச்சாணியாக இருக்கும் அவர்கள் எவ்வழிகளில்
அடக்கப்பட வேண்டுமோ அவ்வழிகளில் எல்லாம் நசுக்
கப்பட்டு கொண்டிருக்கிறார்கள். அவைகளை அவர்கள்
உணர தொடங்கி விட்டார்கள் தங்களுக்கு விடிவு கிடை
க்க வேண்டும் என்ற ஆதங்கம் அவர்களுக்கு பிறந்து
விட்டது. அதற்காக அவர்கள் புறப்பட்டு விட்டார்கள்.

மலையுடைப்பவர்களும், தாங்களும் அடிமை வாழ்க்
கையால் பிரச்சனையால் மொழியினால் ஒன்றுபட்ட
வர்களே என்ற உண்மையை உணர்ந்து விட்டார்கள்.
தங்களுக்கு விடிவு இந்த மலையை தாங்களும் சேர்ந்து
உடைப்பதுதான் உண்டு என புரிந்து விட்டார்கள். ஆம்.
அவர்களும் அந்த மலையை உடைக்க புறப்பட்டு
விட்டார்கள்.

இ.ருசாந்தனின்

‘குழப்பம்’

மேடையேற்றம் : 1996

பாத்திரங்கள்

பண்டார வன்னியன்

சேனாதிபதி

ஆங்கிலேயத் தளபதி

ஆங்கிலக் காவலாளி I

ஆங்கிலக் காவலாளி II

தாய்

மகள் (ஆதரவு I)

ஆதரவு II (ஆண்)

எதிர்ப்பாளர் I (ஆண்)

எதிர்ப்பாளர் II (பெண்)

கச்சான் வியாபாரி

உண்மை விளம்பி

புத்திஜீவி / விசில் அடிப்பவர் (நாடகத்தை குழப்புவர்)

தூங்குபவர்

மேடையில் இரண்டு பகுதிகள். ஒரு பகுதியில் ஒரு நாடக மேடை. அந்த நாடக மேடையில் ஒரு நாடகம் நடக்கிறது. அதற்கு எதிர்ப்பகுதியில் அந்த நாடகத்தைப் பார்க்கும் ஒரு மக்கள் கூட்டம்.

நாடக மேடையில் பண்டாரவன்னியனின் சரித்திர நாடகம் ஒன்று நடக்கிறது. அந்நிய ஆட்சியை எதிர்த்து தமிழ் மக்களின் அடிமைத்தனத்தை விடுவிக்க, தமிழர்களின் உணர்வுகளாக நின்று சுதந்திரதாகத்துடன் பண்டாரவன்னியன் போர் புரிகிறான். (நாடகப்பகுதி).

இந்த நாடகத்தைப் பார்க்கும் பார்வையாளர்கள் (மக்கள் பகுதி) நாடகத்தில் வரும் கருத்துக்களை வைத்து தங்களுக்குள் முரண்படுகிறார்கள். சிலர் பண்டாரவன்னியன் செய்வது சரி என்றும் (ஆதரவு I,II) சிலர் அவனின் செயல்கள் தவறு என்றும் (எதிர்ப்பு I,II) வாதாடுகிறார்கள்.

ஒருவர் இடையிடையே விசில் அடிப்பதன் மூலம் நாடகத்தைக் குழப்பு கிறார். (புத்திஜீவி/ விசில்) மேலும் பார்வையாளர்களுக்குள் ஏற்படும் குழப்பநிலையைப் பயன்படுத்தி மக்களைத் தன்பக்கம் இழுக்கவும் தானே பெரியவர் எனக் காட்டவும் முயற்சிக்கிறார்.

பார்வையாளர்களுக்கு ஒருவர் கச்சான் போன்ற பொருட்களை அதிக விலையில் விற்கிறார் (கச்சான் வியாபாரி) இந்த உணவுப் பொருளை வாங்குபவராக ஒரு கிழவி(தாய்)

மேடையில் நாடகம் நடந்து கொண்டிருக்கும் வேளையிலும் பார்வையாளர்கள் தங்களுக்கிடையில் கருத்து முரண்பட்டு வாதிடும் வேளையிலும் எதுவும் தெரியாத மாதிரி, எதிலும் அக்கறை இல்லாத மாதிரி பார்வையாளர் பகுதியில் ஒரு மூலையில் ஒருவர் தூங்குகிறார். நாடகத்தில் முழு நேரமும் அவர் தூங்கியே கழிக்கிறார். (தூங்குபவர்)

இந்த நாடகப் பார்வையாளர்களுள் ஒருவர் மக்கள் கூட்டத்தினரிடமிருந்து விலகி இருக்கிறார். இவர் தத்துவார்த்தமாகப் பேசுவதும் உண்மையை அவ்வப்போது உரைப்பதுமாக இருக்கிறார் (உண்மை விளம்பி)

காட்சி

(திரை விலகிறது - பின்னணி இசை)

நாடகப்பகுதி

பண்டார வன் : வெற்றியுடன் திரும்புங்கள்! சுட்டுச் சுடர்பரப்பும் தமிழன்னை பெற்றெடுத்த எங்கள் தமிழ் வீரர்களே, அந்நியப் படைகளுக்கு இவன் யாரென்று காட்டி விட்டுத் திரும்புங்கள்!

சேனா : உத்தரவு மன்னா!

மக்கள் பகுதி:

ஆதரவு I (மகள்) : கெதியெண்டு வாங்க அம்மா. நாடகம் தொடங்கி கனநேரம் போல கிடக்கு.

(தாயும் மகளும் அவசர அவசரமாக நாடக அரங்கின் பார்வையாளர் பகுதிக்குள் நுழைந்து அமர்தல்)

நாடகப்பகுதி:

பண் : சேனாதிபதி!

சேனா : மன்னா!

பண் : முள்ளியவளைக்கு கிழக்குப் புறமாக நூறு வீரர்களுடன் ஒரு அணியும் தெற்குப் புறமாக ஐம்பது படைவீரர்களுடன் ஒரு அணியும் புறப்பட்டும்!

சேனா : உத்தரவு மன்னா!

பண் : கள நிலவரத்தை உடனுக்குடன் அறிவியுங்கள் நிலமை மோசமானால் இருபது வீரர்களுடன் நான் வருகிறேன்! புறப்படுங்கள்! வீரவேங்கைகளாய்ப் புறப்படுங்கள்!
(போர் நடக்கிறது - பின்னணி இசை - தளபதி விபரங்களைச் சொல்ல பண்டார வன்னியன் உத்தரவு போடுதல், மக்கள் கூட்டம் ஆர்வமாய் பார்த்தல்)

(நாடகப்பகுதி)

சேனா : மன்னா வெற்றி!... நமது படைகளுக்கு மகத்தான வெற்றி!

பண் : ஹ்ஹஹஹா.... விளக்கமாகச் சொல்லும்

சேனா : முள்ளிய வளையில் நடந்த சண்டையில் அந்நியப் படைகள் பின்வாங்கி விட்டார்கள்.... 7 அந்நியப்படை வீரர்கள் செத்து விட்டார்கள்.

மக்கள் பகுதி

ஆதரவு II : பாத்தீங்களா.... வெற்றி! பண்டாரவன்னியன் படைகளுக்கு அமோக வெற்றி!

தாய் : பண்டார வன்னியன் ஆருதம்பி! ஆருதம்பி பண்டார வன்னியன்.... அவன் எங்கட ஆளெல்லே... எத்தியோ மன்னர்கள் சரணடையேக்குள்ள அவன் மட்டும் துணிஞ்சு நிண்டு போராடினவனல்லே...

ஆதி : அது மட்டும் இல்லையம்மா... அவருக்கு அங்கத்தைய சனத்தினர் ஆதரவுமெல்லோ இருக்குது!

- ஆத II : அதனாலதான் வெற்றி! பண்டாரவன்னியனுக்கு அமோக வெற்றி!
- எதிரி I : என்ன வெற்றி எண்டுறீயள்? ஆருக்கு வெற்றி எண்டுறீயள்? எங்களினர் எத்தினையோ பேரப்பலிகுடுத்து... எங்கள் எத்தினையோ பேரை ஊனமாக்கி, சாம் பலாக்கி.... இது வெற்றியே.... இது ஒரு வெற்றியே?
- எதிரி II : உண்மை இவர் சொல்லுறது நூறு வீதம் உண்மை! அந்நியன அழிக்கிறம் எண்டு போட்டு... அந்நியனுட்ட இருந்து எங்கள் பாதுகாக்கிறம் எண்டுபோட்டு எங்கள் எத்தினையோ பேர இழந்திட்டம்.
- ஆதர II : நிப்பாட்டுங்கோ... இது தமிழன்ர வெற்றி... தமிழ் இனத்தினர் வெற்றி... ஒவ்வொருத்தனும் இது எங்கட இனம் எண்டு பெருமப்பட்டுக் கொள்ளுறமெண்டா அதுக்குக் காரணம் இந்தப் பண்டாரவன்னியன் காட்டின வீரம்.... எத்தினையோ கஷ்டத்துக்கு மத்தியிலயும் இந்தப் போராட்டத்தக் கைவிடாத அவன்ட துணிவு!
- தாய் : பிள்ளையள் கொஞ்சம் பேசாம இருக்கிறியளே.... நிகழ்ச்சியினர் முழுக்கதையையும் பாக்காமலுக்கு, கேக் காமலுக்கு நாங்கள் விவாதிக்கிறது மூட்டாள்தனம்.
- ஆத I : ஓமம்மா... நீங்கள் சொல்லுறதும் சரிதான்!
(திடீரென நாடக அரங்கத்துள் விசில் சத்தம்.... மக்கள் குழம்புதல்)
- ஆத II : ஆர் குழப்புறது...
(மீண்டும் விசில்)
(விசில் அடித்தவரை அடையாளம் காணுதல்)
- ஆத II : ஏன் நாடகத்தைக் குழப்பிக் கொண்டிருக்கிறீங்கள்?
- எதி I : நீங்கள் என்னெண்டாலும் செய்யுங்கோ ஆனா விசிலடிச்ச இதக் குழப்பிப் போடாதேங்கோ!
- குழப்பியவர் : தம்பியவையள்... நானும் டிக்கெட் வாங்கித்தான் வந்தனான் எனக்கும் இதப்பாக்க முழு உரிமையும் இருக்கு
- எதி I : உரிமை இருக்கலாம் அதுக்காக காரணமே இல்லாமலுக்கு இதைக் குழப்பாதேங்கோ!
- குழப் : இதை டிக்கெட் விக் கிறவயள் டிக்கட் விக் க முந்தி யோசிச்ச இருக்கவேணும்... இப்ப கதைக்கிறத்தில் எந்த பிரியோசனமும் இல்ல.... ஓ!

தாய் : ஆரடி பிள்ள இது? இப்பிடிக்குட்டையப் போட்டுக் குழப்பறான்....

ஆதி : அம்மா பாக்கத் தெரியேல்லையே... ஆரெண்டு?

தாய் : பாத்தாப் படிச்சவன் மாதிரித் தெரியுது... ஆனாலும் விளங்கல்ல பிள்ள...

ஆதிI : உங்களுக்கு விளங்காது... இவங்களைப் போல ஆக்க ளினர் உண்மையான நில ஆருக்கும் விளங்காது... கொள்கையெண்டு எதுவும் இல்லாமலுக்கு அந்த அந்த காட்சிக்கு ஏத்த மாதிரி கருத்துக்களைச் சொல்லி எங்களைக் குழப்பறதுதான் அவங்களினர் வேல....

ஆதி : உஷ்! மெதுவாக் கதையுங்கோ அண்ண... கேட்டு தெண்டால் இதக் கண்டிச்ச ஒரு அறிக்கை விட்டுப் போடுவார்!

குழப் : டிக்கட் வாங்கி வந்தனான்.... என்னால எதுவும் செய்ய ஏலும்! சட்டத்திலயும் அதுக்கு இடமிருக்கு!

ஆதிII : சும்மா கத்தாதீங்கோ... உங்களாலதான் இந்த நிகழ்ச்சி குழப்பப் போகுது!

ஆII : அவரால மட்டுமில்ல உம்மளாலயும் தான்! ஒருத்த ருக்கும் சுயமாச் சிந்திக்கிற அறிவு இல்ல...

ஆதி : ஐயோ கொஞ்சம் பேசாம இருக்கிறீங்களா? அண்ண நீங்களாவது பேசாம இருங்க....

ஆதிII : இல்ல பிள்ள.... இல்ல...

உண்மை விளம்பி : மஹும்..... இந்த நிகழ்ச்சியப் பாக்கிற ஒரு சின்னக் கூட்டத்துக்குள்ள எத்தின பிளவுகள்... எத்தின சண்டை கள்! அவங்கள் தங்கட கலாச்சாரத்த... தங்கட பண் பாட்டக் காப்பாத்த வேணும் என்று எவ்வளவு காலமா இப்பிடி நிகழ்ச்சிகளைச் செஞ்சு கொண்டு வாராங்கள்....

நாடகப்பகுதி

பண் : என்ன சொன்னீர்கள் சேனாதிபதி?

சேனா : ஆமாம் மன்னா! எங்களை - எங்கள் இனத்தின் பெருமைகளை அறியாமல் தங்களைப் போல் நாங்களும் ஊர்விட்டு ஊர்திரிந்து அலையும் இனம் என்று நினைத்து விட்டார்கள்.

பண் : விளக்கமாகச் சொல்லும்!

சேனா : ஒரு குவளை நீருக்காய் உயிர் வெறுத்த தன்மானச் சிங்கத்தின் கடைக்குட்டிகளான எங்கள் தமிழ்ப் பெண்

களை.... இந்தக் கூலிப்படை.... இந்த ஆங்கிலேயக் கூலிப்படை....

பண் : சேனாதிபதி!

சேனா : அந்த ஆதிக்க வெறியர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கும் எங்கள் பெண்களின் மானத்தை உரசிப் பார்க்க நினைக்கிறது அந்த மானம் கெட்ட கூட்டம்.

பண் : போதும் நிறுத்து! மானத்தால் வெட்டி வீரத்தால் செதுக்கப்பட்ட எமது படை வீரர்களை உடனடியாக அந்த ஆதிக்க வெறியர்களின் பகுதிகளுக்கு அனுப்புங்கள்!

சேனா : மன்னா.... கள நிலவரப்படி அவர்களின் எல்லைக்குள் நாம் செல்வது நமது படைகளை நாமே அழித்துக் கொள்வதற்குச் சமம்...

பண் : என்ன சொன்னீர்கள் சேனாதிபதி? அங்கே - அந்த மூலையிலே என் கூடப் பிறவாத சகோதரி கண்ணீரும் கம்பலையுமாய் மானத்தோடும் உயிரோடும் போராடிக் கொண்டிருக்கிறாள். இங்கே நாம் சுயநலம் பார்ப்பதா? அழியப் போவது நம் படைகள் என்றால் அந்தப் படையணியின் முதலாளிகளாக நான் செல்லுகிறேன்!!

மக்கட்பகுதி

ஆதி : (ஆவேசத்துடன்) சொல்லுங்க... இப்ப சொல்லுங்க... எங்களினர் சனம்.... எங்களினர் சனம்.... உங்களினர் அக்கா. உங்களினர் தங்கச்சி... எத்தினபேர்.... எத்தினபேர் நெருப்பில குளிக்கிறாங்கள்? எத்தின பேருக்கு அநியாயச் சாவு? யோசியுங்க... எங்களினர் இனத்த யோசியுங்க (அழுதல்)

தாய் : பிள்ள... பிள்ள அழாதையம்மா:....

ஆதிII : என்னண்டு அம்மா அழாமல் இருக்கிறது? அவங்களுக்கு அங்க என்ன பாதுகாப்பிருக்கு? அவங்களுக்கு அவங்கட சொந்த மண்ணுல என்ன உரிமையிருக்கு? (பின்னணிப்பாட்டு + இசை....)

பாட்டு

சின்னஞ்சிறு பெண்ணே ஓங்கியழு!

எங்கள் தமிழ்ப் பெண்ணை நினைத்து அழு!

கட்டிக்காத்து வந்த எங்கள் மானம்.

தெருவினில் போன தென்று சொல்லியழு!

(சின்னஞ்சிறு)

சத்தம் போட்டுக் கொஞ்சம் சொல்லியழு!
 செவிடர் காதில் ஏறக் கத்தி அழு.
 எங்கள் தமிழ்ப் பெண்கள் உயிரோடு
 மானமும் போகுதென்று கண்ணீர் விடு.... (சின்னஞ்சிறு...)

எதிரி I : நீங்கள் சொல்லுறதில நியாயம் இருக்கலாம்... ஆனால் இதுக்கு பண்டார வன்னியன ஆதரிச்ச சனமும் தான் காரணமெண்டு உணரவேணும்... இவ்வளவு ஏன், போராட்டம் நடத்திற பண்டார வன்னியன் அந்த அந்நியப்படைகள் அழிச்சதாலதானே இப்பிடியெல்லாம் நடக்குது எண்டுறத ஏன் விளங்கிக் கொள்ளுறியள் இல்ல!

புத்திஜீவி/ கூச்சல் : கொஞ்சம் பொறுங்கோ! நீங்கள் சொன்னபிறகுதான் கண்டிக்க வேணும் எண்டுற ஐடியாவே எனக்கு வருது... இது உடனடியா அந்த ஆங்கிலேயத் தளபதிக்கு அறிவிச்ச ஆகவேண்டியதப் பாக்கிறது தான் முற....

ஆதரவு II : குற்றவாளிற்றையே போய் தீர்ப்புக் கேக்கிறதுக்கும் இதுக்கும் அதிக வித்தியாசம் இல்ல.

கச்சான் வியாபாரி: கச்சான்.... கச்சான் கச்சான்!

தாய் : எடேய் கச்சான் இஞ்சவா....

வியாபா : கச்சான் கச்சான்

தாய் : என்ன விலை?

வியா : ஒரு சுருள் அஞ்ச ரூபா...

தாய் : அஞ்ச ரூபாயா... ஏண்டா தம்பி இப்பிடிக் கொள்ளைய டிக்கிறீயள்? வெளியில எண்டால் வெறும் 2 ரூபா தானே?

வியா : அது அப்பிடித்தான்... உள்ளூக்குள்ள வந்திட்டியள் எண்டா அதுதான் வில....

உண்மை விளம்பி : உப்பிடியும் சில அநியாயங்கள்... வெளியில வாங்க ஏலாது எண்டு தெரிஞ்சு கொண்டும் இப்படிச் சிலபேர் செஞ்சு கொண்டு இருக்கிறாங்கள்...

வியா : என்ன கச்சான் வேணுமோ வேணாதோ?

ஆதII : இந்த வில குடுத்தும் ஆரும் வாங்குவாங்களே!

வியா : தேவையானவன் எவ்வளவு குடுத்தும் வாங்கத்தான் வேணும்.

ஆதII : சனத்த இப்பிடி வெளில போகாமலுக்கு வச்சுக் கொண்டு உங்களினர் இஸ்டத்துக்கு வில ஏத்தினா என்ன நியாயம்?

எதிI : பூட்டி வச்சிருக்கிறவயளச் சொல்லாதேங்கோ... பூட்டி யிருக்கு, வெளில வாங்க ஏலாதெண்டு தெரிஞ்சுகொண்டும் நம்மளிட்ட இந்த விலைக்கு விக்கலாம் எண்டு நிக்குற இவங்களச் சொல்லுங்கோ...

வியா : உங்களுக்கு வேணாட்டி விடுங்கோ நான் போறன்...

ஆத I, ஆத II, எதிரி I, எதிரி II : எங்களுக்குத் தேவையில்ல.

வியா : என்ன கிழவி உனக்கும் தேவையில்லையே?

தாய் : இல்ல தேவையில்ல... நீயும் உனர் கச்சானும்...

நாடகப்பகுதி:

சேனா : மன்னா அந்நியப் படைகள் நமது எல்லையை ஊடுருவி விட்டன...

பண் : அப்படியா சேதி.... சேனாதிபதி

சேனா : மன்னா...

பண் : புறப்படுங்கள்.... தமிழன் பெருமை தரணியில் ஒலிக்க! தமிழின் சிறப்பு உலகினில் ஒளிர உருக்குக் குண்டு களை மார்பினில் வரவேற்று ஏற்கும் தன்மானச் சிங்கங்களே புறப்படுங்கள்... உங்களோடு போராட இதோ இந்தப் பண்டார வன்னியன் புறப்படுகிறான்...சேனாதிபதி

சேனா : மன்னா!

பண் : புறப்பட்டும் நம் குதிரைகள்! வீசப்போகும் ஒவ்வொரு வாள் வீச்சுக்கும் வீழ்டும் அந்நியனின் ஒவ்வொரு அங்கம்! எறியும் ஒவ்வொரு ஈட்டியும் கிழிக்கட்டும் அந்நியனின் உடலை... வில்லிலிருந்து விசையேறிச் செல்லும் ஒவ்வொரு அம்பும் அந்த வீணர்களின் உடம்பில் தமிழனின் வீரத்தை காவியமாய் எழுதட்டும்... புறப்படுங்கள்... புறப்படுங்கள்...

(குதிரை ஒலி - புறப்படும் சத்தம்)

மக்கட் பகுதி

எதிரிI : இப்பிடயெல்லாம் போராடி அநியாயமாய்ச் சாகிறத விட விட்டுக் குடுத்து அவங்கள் கொடுக்கிறத வாங்கியிருக்கலாம் சம்மா போராடி சனத்த அழிச்சதுதான் மிச்சம்!

- ஆதII** : இப்படியெல்லாம் போராடி... இப்படியெல்லாம் பாடுபட்ட பிறகு எப்பிடி விட்டுக் குடுக்க ஏலும்?
- எதிரிII** : எல்லாத்தையும் இழந்த பிறகு... இவையள் எல்லாத்தையும் இழந்த பிறகு என்னத்தப் பெரிசாப் பெறப் போகினம்?
- ஆதI** : எல்லாத்தையும் இழந்தாலும் அவையளுக்கு ஒண்டு போதும்... சுதந்திரம்.... சுதந்திரம்!
- எதிI** : இப்பிடிக்க கதைச்சுக் கதைச்சே எங்கட சமூகம் குலைஞ்சு போச்சு.
- ஆதII** : இப்பிடிச் சொல்லிச் சொல்லியே எங்கட கலாசாரம் பண்பாடுகள் துலைஞ்சு போச்சு!
- எதிI** : இது ஆர்ர பிழையெண்டு நினைக்கிறியள்...
- ஆதII** : உங்கள மாதிரி ஆக்களினர் பிழை!
- எதிரிII** : உங்கள மாதிரி ஆக்களினர் பிழை!
- ஆதII** : இல்ல இது உங்களமாதிரி ஆக்களினர் பிழை...
- புத்திஜீவி / கூச்சல்** : சே! இது உங்கள் ரெண்டு போற்ற பிழையும் தான்... ஏதோ நான் அப்ப அப்ப கதைக்கிற படியா உங்கட பிழைகள் தெரியாம இருக்கு!
- ஆதர, எதிரி** : மூடு வாய்....
- உண்மை விளம்பி** : கடவுளே குழம்பிடும் போல கிடக்கு... இனியும் இந்த நிகழ்ச்சி நடக்க ஏலாம இவங்கள் குழப்பிடுவாங்கள் போல கிடக்கு... எவ்வளவு காலமா இந்த நிகழ்ச்சிய இவங்கள் நடத்திக் கொண்டுவாறாங்கள்... தங்களினர் குழப்பங்களால... தங்களுக்கிடையில வந்த குழப்பங்களால இதக் குழப்பிடுவாங்க போல கிடக்குது....
- வியா** : நிகழ்ச்சி குழம்பிச்சுதெண்டால்... எப்படி விக்கிறது? எப்படி உழைக்கிறது? கிழவி நாலு ரூபாய்க் காவது எடு அண...
- தாய்** : ஏலாது ஏமாத்திப் பிழைக்கிறவனுக்கெல்லாம் அநியாய மாச் செலவழிக்க ஏலாது... ரெண்டு ரூபாயெண்டா தாராளமாத் தா!
- வியா** : ஆரண ஏமாத்திப் பிழைக்கிறது? நானும் எவ்வளவு கஷ்டத்திற்கிடையில இதவாங்கி கட்டிக் காவி உள்ள கொண்டி விக்கிறன்! அவசரத்துக்கு இதற்கும் இல்லாட்டி என்ன செய்வியள்?

- எதிரி : இல்ல நீங்கள் சொல்லுறது பிழ... இப்பிடியிருந்தா வாழ ஏலாது...
- ஆதி : அதத்தான் நாங்களும் சொல்லுறம் இப்பிடி நீங்கள் இருந்தா வாழ ஏலாதுதான்...
(மக்கள் கூட்டத்திடையே தகராறு வருகிறது ஒருவ ரோடுவர் விவாதிக்கிறார்கள்)
- ஆதரவுI, ஆதிII, எதிI, எதிII : இல்ல நீங்கள்தான்... இல்ல நீங்கள் தான்...
(குழப்பம் அதிகரிக்கிறது)
- நாடகப்பகுதி
- டிபன் பேக் : இழுத்து வா அந்தப் பண்டார வன்னியனை...
(இரு ஆங்கிலேயப் படையினர் பண்டார வன்னியனை சங்கிலியால் பிணைத்து இழுத்து வருகிறார்கள்)
- டிபன்பேர்க் : ஹ்ஹஹ்ஹா... எங்கே உன் படை
எங்கே உன் வீரர்கள்? எங்கே உன் மண்? ஹ்ஹ்ஹா....
- பண் : இன்று என்படை இல்லாதிருக்கலாம் ஆனால் நாளை...
காடுகளில் அது துளிர்க்கும்! பூவொடு காயாய் கொழிக்
கும்! பகைவரின் ஆணவம் அழிக்கும்!
- டிபன்பேர்க் : பேசு! நன்றாகப் பேசு... பேசிப்பேசியே அழிந்த இனமல்
லவா உன்இனம்?
ஹ்ஹஹ்ஹா... எதற்காகப் போராடினாய்?
- பண் : என் இனத்திற்காக... இந்த மண்ணிற்காக...
- டிபன் : யார் உன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தது தெரியுமா?
- பண் : என் இனத்தில் ஒருவன் இந்த மண்ணில் பிரந்தவன்...
- டிபன் : அது உன் இனத்தின்குணம்... இந்த மண்ணின் குணம்...
- பண் : அடக்கு உன் நாக்கை... தமிழும் இந்த மண்ணும் எனது
உயிர். எனது இருவிழி!
- டிபன் : உன் வீரர்கள் அழிந்தார்கள்! உன் ராஜியம் அழிந்தது!
இப்போது நீ அழியப் போகிறாய்...
- பண் : ஒருக்காலும் முடியாது! எங்கள் படையை முற்றாக
அழிக்க எந்தக் கொம்பாதி கொம்பனாலும் முடியாது!
- டிபன் : நீ இப்போது எங்கள் கைதி!
- பண் : ஆனால் உனது அடிமையல்ல
- டிபன் : நான் நினைத்தால் இந்தக் கணமே உன்னைச்சுட்டுப்
பொசுக்க முடியும்!

- பண் : நீ மட்டுமல்ல உன் அப்பனாலும் என் சுண்டு விரலைக் கூடத் தீண்ட முடியாது...
- டிபன் : பாக்கலாமா?
- பண் : தாராளமாக!
- டிபன் : பண்டாரவன்னியா! (பண்டார வன்னியனை நோக்கிப் பாய அவன் வீரர்களை விழுத்திவிட்டுத் தப்பி ஓடுதல்)
- டிபன் : பிடியுங்கள் அந்தப் பண்டார வன்னியனை... முடிந்தால் உயிராகவோ அல்லது உடலாகவோ மீட்டுவாருங்கள்!
- மக்கட் பகுதி
- ஆதிII : தப்பிவிட்டான் பண்டாரவன்னியன்! இனி அவனை எந்தச் சண்டாளனாலும் பிடிக்க முடியாது!
- எதிரிI : முடியுமோ முடியாதோ எண்டு யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிற கூட்டமாத்தான் நாங்கள் இருக்கிறம்! முன்னேற்ற முயற்சி எங்களிட்ட இருக்கிறதாத் தெரியேல்...
- ஆதிII : பொத்து வாய! உன்னப்போல சிலபேர்,... சீ... நீ ஒருவன் போதும் இந்தச் சமுதாயம் உருப்படாமப் போக...
- எதிரிII : அதச்சொல்ல நீ ஆரு? இது எங்கட நாடு எங்கட பிரச்சின.
- ஆதிI : இதைச் சொல்ல வேண்டியவன் சொல்லோணும்!
- ஆதிII : பண்டாரவன்னியன் செஞ்சது சரி... தன்ர தாய் நாட்டுக் காக எத்தினயோ படைகள முதுகு காட்ட வச்சவன்... அவன் செஞ்சது சரி...
- எதிI : சரி அதவிடு... அவன்ட இடத்தில இருந்த சனங்கள் இதால பட்ட கஷ்டங்கள் யோசி!
- ஆதிII : அத ஒருத்தராலயும் தடுக்க ஏலாது!...
- தாய் : கச்சான் எடேய் கச்சான்
- வியா : என்ன கூப்பிட்டனியே?
- தாய் : என்ன வில சொல்லறாய்? கொஞ்சம் பாத்துச் சொல்லு!
- வியா : அதுதான் உனக்காக நாலு ரூபாயாக் குறைச்சிருக்கு இனி ஏலாது...
- தாய் : வெளில ரெண்டு ரூபாதானே அப்பா...
- வியா : இந்தா திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிப் போட்டன்... வெளி நிலவரத்த இஞ்ச கதையாத... அப்போதே

வேணாமெண்டு திமிரடிச்சுப் போட்டு இப்ப கூப்பிடுறா
என்ன...

தாய் : அடேய் கடைசி மூண்டு ருவாய்க்கெண்டாலும்
தாவனடா...

வியா : சொன்னவில நாலுருவா... வேணுமா வேணாதா?

தாய் : எடேய் பெடியா...

வியா : சரிபின்ன போ...

தாய் : எடேய்.... எடேய்....

உண்மை விளம்பி : கடவுளே... கடவுளே குழம்பிட்டுது சனம் குழம்
பிட்டுது.

(மக்கள் கூட்டம் தர்க்கித்தல்... குழப்ப நிலை...)

(பாட்டு பின்னணி இசை...)

“குழப்பம்! குழப்பம்! குழப்பம்

என்ன நடக்குதென்று குழப்பம்!

ஏன் நடக்குதென்று குழப்பம்!

எப்படி நடக்குதென்று குழப்பம்!

(குழப்பம்)

மக்கள் மனநிலையில் குழப்பம்!

நடப்பதைத் தடுக்குது குழப்பம்!

குழுக்களாய்ப் பிரிந்து குழப்பம்!

மொத்தத்தில் மிச்சம் குழப்பம்!

(குழப்பம்)

நாடகப்பகுதி

சேனா : மன்னா இந்தக் காட்டை விட நாம் ஒழிந்து கொண்டு
போராட வேறு பாதுகாப்பான பகுதி கிடையாது.

பண் : காடு...! காடு! என் தமிழன்னைக்காகப் போராட இயற்
கையன்னை என்னை அணைத்துக் கொண்ட இடம்.
இந்தக்காடு! இந்தக் காட்டில் புதுமரங்கள் முளைக்கும்!
பெருவிருட்சம் தழைக்கும்! தமிழர் வாழ்வை அணைக்
கும்- எதிரியின் பலத்தைக் குலைக்கும்! சேனாதிபதி...

சேனா : மன்னா!

பண் : படைகளைப் பெருக்க ஆவனசெய்யுங்கள்... அழிவு
கிடையாது! இந்தப் பண்டார வன்னியன் படைகளுக்கு
இறப்பே கிடையாது!

- ஆதி II : உண்மை! இத எல்லாரும் உணந்திற்றாங்கள்!
- எதி I : இதுகளத்தான் உணர்விங்க... சனத்த உணராதயுங்கோ!
புத்திஜீவி / கூச்சல் : அடடே திருப்பித் தொடங்கிட்டீங்களா... இதுகளக் கண்டிச்சு நான் போராட்டம் நடத்தப் போறன்
- ஆதி I, எதி II : போ! போய் நடத்து!
- ஆதி II : ஆனா வெறும் வாயல சொல்லிக் கொண்டிருக்காத!
- புத்திஜீவி : இல்ல நான் நடத்தத்தான் போறன்... உங்களுக்குள்ள ஒற்றுமையில்ல... என்னையும் நீங்க பெரிய மனிசனா மதிக்கிறதில்ல... நான் நடத்தப் போறன்... போராட்டம் நடத்தப் போறன்...
- ஆதி I, எதி II : போ! போய் நடத்து!
- ஆதி II : இவர் ஏதாவது செய்வாரெண்டே நினைக்கிறியள்...
- தாய் : படிச்சவர் பழைய காலத்து ஆள்... ஏதாவது செய்வார் கட்டாயம் செய்வார்...
- கூச்சல் : பெரியவர்! பெரியவர்! (நித்திரை செய்பவரை எழுப்புகிறார்)
- படுப்பவர் : என்ன தம்பி என்ன விசயம்?
- கூச்சல் : (இரு பக்கமும் பார்த்து விட்டு) இந்த Toilet எங்க இருக்குதெண்டு சொல்லுறியளே?
- எதி I : எங்களுக்குத் தெரியும் தங்கட தேவைகளுக்காக எங்கட பிரச்சனையைப் பயன்படுத்துறாங்கள்...
- தாய் : பிள்ள... எடியேய் பசிக்குதடி.. ஒண்டுமில்லாததுக்கு இந்தக் கச்சானையாவது வாங்கித் தின்னுவமே?
- ஆதி I : கொஞ்சம் பொறுங்க அம்மா... நிகழ்ச்சி முடியட்டும் வெளியில போய்ச் சாப்பிடுவாம்...
- தாய் : இது இப்போதைக்கு முடியாது... அது வரைக்கும் என்னாலையும் ஏலாது... கச்சான் எடேய் கச்சான்!
- வியா : என்ன திருப்பியும் கூப்பிடுறாய்....
- தாய் : இந்தா உனக்கும் இல்ல எனக்கும் இல்ல மூண்டு ருவா அம்பது சதத்துக்குத் தா...
- வியா : சரி பின்ன பிடி... (தனக்குள்) நிகழ்ச்சி முடிஞ்சுதெண்டால் இந்த விலைக்கு பிறகு விக்க ஏலாது!
- நாடகப்பகுதி
- பண் : என்ன சேனாதிபதி... இப்படியும் நடந்திருக்கிறதா?

- சேனா : ஆமாம் மன்னா... விஷயம் உண்மை, கலப்படமில்லாத உண்மை!
- பண் : என்ன அநியாயமடா இது! யாருக்காக... யாருக்காக இது நடந்திருக்கிறது...
- சேனா : தெரியவில்லை மன்னா... ஆனால் தாங்கள் அவர்கள் பிடியிலிருந்து தப்பி விட்டீர்கள் என்பதற்காக...
- பண் : என்பதற்காக! என்பதற்காக இரண்டு அப்பாவிப் பொது மக்களைக் கொல்வதா? முடிந்தால் என்னைச் சந்திக்கட்டும்... என்படைகளோடு போர் புரியட்டும் அதை விடுத்து...
- சேனா : ஆமாம் மன்னா ஆமாம்! கொல்லப்பட்ட இருவரும் இருபது வயது கூடப் பூர்த்தியாகாத இளம் குருத்துக்கள். வயலை உழுது கொண்டிருந்த வேளையில் அவர்களின் மார்பை தன் துப்பாக்கியால் உழுதுவிட்டு போயி ருக்கிறது அந்த அந்நியக் கூட்டம்!
- பண் : என்ன கொடுமையடா இது... அப்பாவிப் பொதுமகன் உழைத்து உழைத்து ஓடாய்த் தேய்ந்து இந்த நாட்டுக்குச் சோறு போடும் அப்பாவிப் பொதுமகன்... அவன் எலும்பையும் சதையையும் கூழாக்கி அவனின் குருதியில் கலந்து தெளித்துவிட்டுப் போகும் அந்நிய நாயே! எங்கள் உணர்ச்சிகளுக்குத் தீனி போடுகிறாய்! எங்கள் பிஞ்சுகளின் நெஞ்சினிற்குள் தீயைப் போடுகிறாய்!... மஹும் எங்கே அந்த அப்பாவிர்களின் உடல்...
- சேனா : இதோ பாருங்கள் மன்னா! 'நன்றாகப் பாருங்கள்! இவனுக்கு என்ன தெரியும் இந்தப் போரைப்பற்றி? இவனுக்கு ஏன் இந்தக் குருதிக்குளியல்? எங்கள் இனத்துக்கு ஏன் இந்த சாபம்? ஏன் இந்த சாபம்?!
- மக்கட்பகுதி
- எதி : ஏன்! ஏன்? யோசியுங்க... எல்லாரும் யோசியுங்க... பண்டாரவன்னியன் போராடாவிட்டா எங்கட சனம் இப்பிடி அழியுமா எண்டு நல்லா யோசியுங்க...
- ஆதி : இப்பிடி எத்தின மரணங்கள்... எத்தின துயரங்கள்... எத்தின கொடூரங்கள்! அந்நியப் படையால எத்தின பேர் செத்தாங்கள்! உங்கட சகோதரனா உங்கட மகனா... அம்மா... அம்மா. உங்கட மகனா... நீங்க சுமந்து பெற்று வளத்த மகனா யோசிச்சுப் பாருங்க... யோசிச்சுப் பாருங்க... விளங்கும் ஏன் போராடுறாங்க எண்டு...

- தாய் : ஐயோ! எண்ட மகன்... எண்ட மகன்... (தாய் நிலை குலைந்து அழுதல்)
- ஆதி : அம்மா அழாதேயுங்க... அழாதேயுங்க...
- தாய் : இல்ல, எண்ட மகனுக்கு ஒண்டுமில்ல... ஒண்டுமில்ல...
- ஆதி : இல்லையைம்மா உங்கட பிள்ளைக்கு ஒண்டுமில்ல... அது சும்மா... வெறும் நடிப்பு... உங்கட பிள்ளைக்கு ஒண்டுமில்ல.
(தாய் மகள் இருவரும் அழுதல்)
- எதிரிII : ஒரு தோட்டாவ நம்பி... ஒரேயொரு தோட்டாவ நம்பி காலந்தள்ளுவயள் எத்தினபேர்... அதே தோட்டாக்குப் பயந்து காலந்தள்ளுவயள் எத்தினபேர்... யோசிச்சுப் பாருங்க...
- ஆதிI : நீங்கள்தான் நல்லா யோசிச்சுப் பாருங்க..
- எதிI : யோசிச்சுத்தான் சொல்லுறம் இதுகள் வேண்டாம் போராடினவையள் சமாதானமாப் போறதுதான் நல்லது. இல்லாட்டி இன்னும் அழியும் இதுபோல பல ஆயிரம் லட்சம் அழிஞ்சு போகும்! சொத்துக்கள் உடைமைகள் எல்லாம் அழியும்!
- ஆதி : போகட்டும்! கோடிப்பேர் அடிமையா இருக்கிறத விட ஒருத்தன் சுதந்திரமா இருக்கிறது எவ்வளவோ மேல்!
- எதிII : இல்ல.. சனங்கள் அழிக்க நாம யார்? அவங்கள் அழிக்க நமக்கு என்ன உரிமை இருக்கு?
- ஆதிII : என்ன கதை கதைக்கிறியள்? கொஞ்சமாவுது அவண்ட சனத்திற்கு குடு சொரண தேவையில்லையே?
- எதிரிI : தேவ அதுக்காகத் தான் சொல்றம் காலங்காலமா ஒதுங்கிப் போகட்டும்! வெள்ளக்காரன் தாறத்த தரட்டும்!
- ஆதி : இது... இது பிச்சை!
- எதிII : எதுதான் பிச்சையில்ல? சனத்தினர் வாழ்க்கையே கிட்டத்தட்ட பிச்சையாகிப் போனபிறகு இது பரவாயில்ல.
- ஆதிII : ஒருக்காலும் ஏலாது... சனங்களும் அவனோட சேர்ந்து போராடோணும்...
- எதிI : அவன் செய்யிறதே பிழ இதில அவனோட வேற சேர வேணுமா?
- ஆதி : இல்ல பண்டாரவன்னியன் செய்யிறது சரி.
- எதிரிII : பிழை

- ஆதII : சரி
- எதிI : பிழை
- கூச்சல்/ புத்திஜீவி : சரியோ பிழையோ! இதுக்கு நல்ல தீர்ப்பு நான் சொல்லுறன்!
- ஆதரவு : இல்ல தேவையில்ல நீ எங்கட பிரச்சனைய வச்ச உன்ர வேலைய முடிக்கிற ஆள்! நீ வேணாம். நீ வேணாம்!
(எல்லாரும் குழம்பியபடி "நான் சொல்றது சரி" நீ சொல்றது பிழை" என்று நடிப்பு மூலம் சண்டையைக் காட்டல் அத்தோடு ஒரே கூச்சலும் குழப்பமும் மிகவும் அதிகரித்த நிலை)
(இந்த நிலையில் நாடகப் பகுதியிலிருந்த பண்டார வன்னியனும் சேனாதிபதியும் மக்கட் பகுதியை நோக்கி வருதல்)
- பண் : நிற்பாட்டுங்கோ! நிற்பாட்டுங்கோ! (கூச்சல் குழப்பம் அடங்குதல்) இப்ப ஏன் சண்டை பிடிக்கிறீங்கள்? ஏன் இந்த நிகழ்ச்சியக் குழப்புறீங்கள்?
- ஆதII : நாங்கள் குழப்பேல்ல.... நாங்கள் உங்கட நிகழ்ச்சிக்கு ஆதரவு!
- ஆதிI : ஓம் நாங்கள் உங்களுக்கு ஆதரவு!
- பண் : நீங்கள் ஆதரவு தாறதெண்டால் பேசாமல் இருந்தாலே போதும்... நாங்கள் ஒழுங்கா நடத்துவம்!
- எதிரிI : பாத்தீங்களே? இவங்கள் ஆரையுமே வாயத்திறக்க விடமாட்டாங்கள்!
- சேனா : அண்ண நீங்கள் கண்டபடி பேசிக் கொண்டிருந்தா எங்கட நிகழ்ச்சியெல்லே குழம்புது... நாங்க பட்ட கஷ்டம் எல்லாம் வீண்!
- எதிII : அதுக்காக சனத்தினர் வாய அடக்கிறதே?
- ஆதிI : ஏன் அப்படி யோசிக்கிறீயள்.... சிந்தாமச் சிந்தாமா ஒண்டா ஒற்றுமையாப் பாக்கலாம் தானே? அவங்கள் இவ்வளவு சொல்லியே எங்குளுக்குள் ஒற்றுமையி ல்ல... இதுகளையும் சொல்லாட்டி கேக்கவே தேவையில்ல!
- எதிரிI : ஆதரிக்கிறது எண்டா எதைப்பற்றியும் யோசிக்காம ஆதரிக்கிற கூட்டமாய் போயிட்டுது எங்கட சனம்!
- ஆதII : பேசாதீங்க... சும்மா சும்மா பேசாமலுக்கு...செஞ்சு காட்டுங்க....

- எதிரி II : சாகச் சொல்லுநீங்களே? அதுக்குப் புத்தியுள்ளவன் சம்மதிக்கமாட்டான்.
- ஆதI : ஆனா மானமுள்ளவன் சம்மதிப்பான்!
- பண் : (சேனாதிபதியிடம்) ஒருத்தருக்கும் விளங்குது இல்ல நாங்கள் ஏன் இதச் செய்யிறம் எண்டு
- சேனா : சிலருக்கு விளங்குது... சிலர் விளங்காட்டியும் விளங்கின மாதிரி நடிக்கினம்... சிலர்... அங்கே சிலர்! (நித்திரையிலிருப்பவரைக் காட்டுகிறார்)
- (மக்கள் கூட்டம் தர்க்கித்தல்... ஒரே பரபரப்பு)
- உண்மை விளம்பி : கடவுளே குழம்பிட்டுது... சனம் நல்லாக் குழம்பிட்டுது... தங்களுக்குள்ள நல்லாப் பிளவு பட்டிட்டுது...
- வியா : இனியும் ஏலாது... விக்கிறத வித்தா இலாபம்! போட்ட முதலாவது மிஞ்சும்!
- ஆதII : திருந்தப் போறதில்ல... நீங்கள் திருந்தப் போறதில்ல
- எதிI : நீங்கள்தான் திருந்தப் போறதில்ல...
- ஆதI : இல்ல நீங்கள்தான்
- எதிII : இல்ல நீங்கள்தான்...
- உண்மை விளம்பி : கஸ்டம் இது பயங்கர கஷ்டம். மொத்தத்தில அழிவு எல்லாருக்கும் அழிவு!
- எதிரிI : இந்த நிகழ்ச்சி தேவையில்ல....
- ஆதI : இல்ல தேவை.
- (தேவை தேவையில்லையென்று ஒரே கூச்சல்! பதட்டம் அதிகரித்த நிலை)
- பண் : நிற்பாட்டுங்கோ! தயவு செய்து நிற்பாட்டுங்கோ! நான் ஒண்டு மட்டும் சொல்லுவன்! நாங்கள் வெறும் நடிகர்கள் எண்டு நீங்கள் நினைச்சுக் கொண்டு இருக்கிறீங்கள்... எங்கட கலாசாரம்... எங்கட பண்பாட்டக் காப்பாத்த வேணும் எண்டுதான் இதுகளச் செய்யிறம். இதுக்காக எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் பட்டுட்டம். எத்தினையோ பட்டினிக்கும் மத்தியிலதான் இத நடத்திரம்.... நாங்கள் ஒண்டும் இரும்பு மனிதர்கள் இல்ல... எங்களுக்கு ஆசைகள்.... உணர்வுகள்.... பசி எல்லாம் இருக்கு! இது அத்தினையையும் ஒதுக்கி வச்சப் போட்டுத்தான் இந்த நிகழ்ச்சிய நடத்திறம்... ஆன படியா எத்தின தடவந்தாலும் இத நடத்துவம்... நீங்கள் ஆதரவு

தந்தா வெற்றிகரமா இந்த நிகழ்ச்சி முடியும்.... இல்லை
யெண்டால் எங்களாலும் ஒண்டும் செய்ய ஏலாது!

திரும்பவும் சொல்லுறன்... ஒரே ஒருவன் இந்த நிகழ்ச்சி
ய பாக்கிறவரைக்கும் - ஆதரவு தாறவரைக்கும்
நாங்கள் தொடர்ந்து நடத்துவம்.

(மக்கள் கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்து நாடகப் பகுதிக்குச்
சென்று நடிக்க ஆரம்பித்தல் - மக்கட் கூட்டம் விக்
கித்துப் பார்த்தல்)

பண் : சேனாதிபதி!

சேனா : மன்னா!

(நாடகம் தொடர்ந்தும் நடக்கிறது.... சிலர் நிகழ்ச்சி
பிடிக்காமல் வெளியேற சிலர் தொடர்ந்தும் பார்த்தல்)

(Still position - பாடல்)

தமிழா தமிழா குழப்பங்கள் தீரடா தமிழா!
மனதினில் குழப்பம் அது இனிமேல் மறையட்டும் தமிழா!
நன்மையும் தீமையும் யோசித்து முடிவெடு தமிழா!
தமிழின் பெருமை... அது எங்கும் பரவட்டும் தமிழா!
தமிழா தமிழா! தமிழா தமிழா!
தமிழா தமிழா! தமிழா தமிழா!

(நிறை)

சரத்ஜயனின்

‘அகங்களும் முகங்களும்’

மேடையேற்றம் : 1997

பாத்திரங்கள்

சிவலிங்கம்	:	குடும்பத்தலைவர்
லட்சுமி	:	சிவலிங்கத்தின் மனைவி
அப்பு	:	சிவலிங்கத்தின் தந்தை
மாதவன்	:	மூத்த மகன்
செந்தில்	:	இரண்டாவது மகன்
சுமதி	:	மகள்
யோகன்	:	கடைசிமகன்
புறோக்கர்		
வீட்டுக்காரன்		
மரணதேவன்		
குரல் (1)		
குரல் (2)		
குரல் (3)		
வேறு சில குரல்கள்		

இந்த நாடகத்தின் ஆரம்பக் காட்சிகள் வலிகாமத்திலுள்ள கிராம மொன்றையும் பின்பு வருகின்ற காட்சிகள் தென்மராட்சியிலுள்ள கிராமமொன்றையும் களமாகக் கொண்டு பின்னப்பட்டிருக்கின்றன. நாடகம் நடக்கும் காலப்பகுதியாக 1995 ம் ஆண்டு நடுப்பகுதியிலிருந்து 1996 ஏப்ரல் வரையான காலப்பகுதி கற்பிதம் செய்யப்படுகின்றது.

இது ஒரு குடும்பத்தின் கதையாகவன்றி ஒரு மக்கட் சமூகத்தின் கதையாக விளங்குகின்றது. துன்பம் அடிமேல் அடியாக இவர்கள் மீது விழுகின்றது. இழப்புகளும் சோகங்களும் கூட வரக்கூடிய எல்லா வழிகளிலும் இவர்களிற்கு வருகிறது. இருப்பினும் கூட சாம்பலிலிருந்து உயிர்க்கின்ற பீளிக்ஸ் பறவைகளாக மீண்டும் மீண்டும் இவர்கள் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் புனர்ஜனனமெடுக்க (சொந்த) மண்ணும் மண்ணோடு பின்னிப் பிணைந்த ஒழுக்கம். பண்பாடு, கலாசார விழுமியங்கள் முதலாய சமூக உட்கட்டுமானங்களே காரணமாயிருந்தன. ஏதிலிகளாக இவர்களை இந்த மண்ணை விட்டுப் பெயர்ந்த போது இந்த உட்கட்டுமானங்களில் உடைவுகள் ஏற்பட்டன. உட்கட்டுமானங்களில் உடைவுகள் ஏற்பட்ட போது வெளியிலும் வெடிப்புகள் பரவ ஆரம்பித்தது. அகதி முகாம் களிலும் அடுத்தவர் வீடுகளிலும் முகவர் இழந்த இவர்கள் தங்கள் முகங்களைத் தொலைக்கத் தொடங்கினார்கள். முகங்களைத் தொலைத்த போது அகங்களிலும் அழுக்கு இலகுவாகப் படிந்து விடுகிறது. உண்ணு தல், உறங்குதல், அற்ப விடயத்திற்கு அடித்துக் கொள்ளுதல் என்று ஐந்தறிவு ஜீவராசிகளின் வாழ்க்கையே இவர்கள் வாழ்க்கையாயிற்று. இப்படியிருக்கையில் தாங்கள் இழந்து விட்ட பற்றுக்கோடுகள் பற்றி இவர்கள் சிந்திக்கிறார்கள். இத்தேடலின் விளைவாக ஒன்றை அவர்கள் நிச்சயமாக உணர்கிறார்கள். சொந்த மண்ணில் காலன் கடை விரித்திருக்கலாம். காட்டாறு கரை உடைத்துப் பாயலாம் கடும் புயல்கள் சுழன்றடிக்கலாம்; ஆயினும் தலைசிறந்த ஒரு மனித நாகரீகத்திற்கான சமுதாய உட்கட்டமைப்பு அங்கிருந்தது என்பதே அது. அத்துடன் 'மண்' என்பது வெறுமனே நிலம் மட்டுமல்ல என்பதையும் உணர்கிறார்கள். தலைசிறந்ததான தங்கள் வாழ்க்கை முறைமையை தங்கள் சந்ததிகளிற்கு முதுசமாக விட்டுச் செல்ல அந்த மண்ணுக்கே அவர்கள் திரும்புகிறார்கள்.

காட்சி (1)

மேடையின் மேல் வலதில் லட்சுமி இஸ்திரிப் பெட்டியுடன் இஸ்திரியிட்டபடி, வலது மத்தியில் அப்பு சாய்வு நாற்காலியில்; மத்தியில் புரோக்கர், சிவலிங்கம்.

புரோக்கர் : அண்ணை உங்கடை கஷ்டம் எனக்கு நல்லா விளங்குது. ஏதோ நான் முடிஞ்சமட்டும் எடுத்துச் சொல்லிப் பாக்கிறன்.

- சிவலிங்கம் : (மேடையின் மேல் வலதை நோக்கி) இஞ்சாரும்பா, எல்லா விசயமும் புரோக்கர் தம்பிட்ட வடிவாச் சொல்லிப் போட்டன். தெண்டிச்சு முடிக்கப் பாருங்கோ.
- லட்சுமி : உதெல்லாம் நாங்கள் பாத்துச் செய்யுறம். நீங்கள் வெளிக்கிட ஆயத்தம் பண்ணுங்கோ.
- சிவலிங்கம் : எங்க உவன் யோகனை இன்னும் காணேல்ல. அவனும் சரியான பாவம். அவன்ரை சிநேகிதப் பெடியள் எல்லா ரும் சோதினை எடுத்துப் போட்டு தெறிச்சுத் திரியேக்கை இவனுக்கு இப்படி என்னோட மாறடிக்கிற பவன்.
- லட்சுமி : அவன் உதிலை கனகரிட்டை காசு மாறப்போனவன் செந்திலை அனுப்பினான். சைக்கிள் ஈ கூட்டிவரச் சொல்லி; அவன் உந்தா வந்திடுவான். நீங்க கெதிப் பண்ணுங்கோ.
- சிவலிங்கம் : (புரோக்கரிடம்) இரும் தம்பி வாறன் (என்றபடி மேடையின் இடது மத்தியின் ஊடாக உட்செல்லல்.
(லட்சுமி புரோக்கரிடம்)
- லட்சுமி : புரோக்கர் அண்ணை, பாக்கிறியள் தானே எங்கட சீரழிவை. இதுக்குப் பிறகெண்டாலும் அவைய இறங்கி வரப் பண்ணேலாதே? (சுமதி வருதல்)
- புரோக்கர் : தங்கச்சி நான் என்னால முடிஞ்சதைச் செய்யுறன். அப்ப நான் வாறன் போட்டு: சிவலிங்கண்ணை நல்லபடி போய் நல்லபடி வரட்டுக்கு. அப்பு, வாறன்போட்டு, (சுமதியிடம்) வாறன் பிள்ளை.
- அப்பு : ஓமோம்.
(சுமதி பிரயாணப் பை போன்றவற்றை மேடையின் கீழ் மத்தியில் வைத்துவிட்டு)
- சுமதி : ஓம் போட்டு வாங்கோ.
(கீழ் வலது ஊடாக புரோக்கர் வெளியேறல். ஒருவர் உள்வரல்)
- சுமதி : எட அண்ணை! அம்மா ஆர் வந்திருக்கிறதெண்டு பாருங்கோ.
- லட்சுமி : எட தம்பி மாதவனே. வா, வா இப்ப தான் உனக்கு வழி தெரியுது. (மேடையின் இடது மத்தியை நோக்கி) இஞ்சா ருங்கோப்பா, தம்பி வந்திருக்கிறான். (மாதவன் மத்தியில் இருக்க) நல்லாகக் களைச்ச ஆளே மாறிப் போனாய். ஒரு ரெண்டு வருஷம் இருக்குமே நீ இங்கயிருந்து போய்.

- மாதவன் : இருக்கும்.
- சிவலிங்கம் : (உள்ளிருந்து வந்தபடியே) எட வந்திட்டியே. நீ வராம இருந்திடுவியோ எண்டு நினைச்சன். வீட்டை விட்டுப் போனதுக்கு ஒருநாள் எண்டாலும் எட்டிப் பாத்தனியே. எத்தினை நாள் ஆஸ்பத்திரியிலை கிடந்தனான் தெரியுமே ஆய்.
- அப்பு : பழசுகள் கிடக்கட்டுக்கு. நீ வெளிக்கிடுற ஆயத்தங்கள் முடிஞ்சுதே. யோகனும் இப்ப வந்திடுவான்.
(வட்சுமி இஸ்திரியிடப்பட்ட துணிகளை மடித்தல்)
- சிவலிங்கம் : (மேடையின் மத்தியில் இருந்து கீழ் மத்தியிற்ரு மாத வனை அழைத்துச் சென்று) தம்பி! உனக்குத் தெரியும் தானே எல்லாம். நான் போறன். திரும்பி வாறது கட வுளுக்குத் தான் வெளிச்சம். எதுக்கும் ஒருக்காப் பாத்திட்டுப் போவம் எண்டு தான் வரச்சொன்னான். உவன் யோகனுக்கும் வயது காணாது. செந்தில் கொண்டிழுக்கிற ஆளாய்த் தெரியேல்ல. நீ மட்டும் இதுகளோட இருந்து குடும்பத்தைப் பாப்பியெண்டா போற நான் சந்தோஷமாப் போவன்.
- மாதவன் : என்னால இதை விட ஏலாது. அது கிடக்கட்டும். நீங்க சந்தோஷமாப் போட்டு வாங்க.
- சிவலிங்கம் : இதுக்கு மேல நான் என்னத்தைச் செய்ய எல்லாருமாச் சேந்து அனுப்ப நிக்கிரியள். காஞ்சர் வந்து ஆர் தப்பினவை நான் சாகிரவன் தான். அதுக்காண்டி இப்பிடி உலைபட்டுச் சாக வேணுமே. ஏற்கனவே ரெண்டு தரம் கறன்ற் பிடிச்சுப் பாத்தாச்சு. இந்தத்தரம் உடம்பு தாங்கு மெண்டு நான் நினைக்கேல்லை. ஏனடா சாகிரநான் இஞ்சையே சாக விடுங்கவன்.
- அப்பு : அப்பிடிச் சொல்லாத தம்பி காஞ்சர் வந்து தப்பினவை நிறையப் பேர் இருக்கினம்.
- சிவலிங்கம் : (சுமதி மேடையின் கீழ் வலத்திற்குள் வர) எனக்கெண்டா சுமதிந்ர கலியாணத்தை ஒப்பேத்திறதுக்கு கூட கடவுள் என்னை விட்டு வைக்க மாட்டான் போல கிடக்கு.
- சுமதி : (மடித்த உடுப்புக்களைப் பிரயாணப் பையில் வைத்த படி) ஐயா உங்களுக்கொண்டும் நடக்காது. ரெண்டு தரம் போய் நல்லபடியா திரும்பி வந்தனியள் தானே. ஏன் வீணாக் கவலைப்படுறியள்.
(யோகன், செந்தில் வருகை)

- யோகன் : மினக்கெட நேரமில்லை Red Cross காரர் சொன்ன நேரத்துக்கு அங்கை நிக்கோணும். ஐயா! நீங்க ரெடியே.
- சிவலிங்கம் : ஓம் தம்பி ஓம்.
- யோகன் : எட மாதவனண்ணை இப்பயே வந்தனியள்?
- மாதவன் : இப்பதான். ஐயாவைப் பத்திரமாப் பாத்துக்கொள்ளு.
- யோகன் : ஓமோம். அப்ப நாங்கள் வாறம்.
(யோகனிடம் சுமதி bug கொடுக்க லட்சுமியிடம் இருந்து செந்தில் bag வாங்குதல்)
- சிவலிங்கம் : எல்லாருக்கும் நான் போட்டு வாறன். கடைசியாச் சொல்லுறன். எந்த நேரத்திலும் சகோதரங்கள் பிரச் சினைப் படாம ஒற்றுமையா இருக்க வேணும். யோகன் ஏலுமான வரை படிச்சுப் போட்டு வீட்டைப் பாக்கட்டும் அது காணும். லட்சுமி பிள்ளையளை நீதான் ஆளாக்க வேணும். இனிக் குடும்பத்தை நீதான் கொண்டு நடத்த வேணும். அப்பு நீங்கள் தான் வழிகாட்ட வேணும். செந்தில், சுமதி நீங்கள் நாளைக்குப் பண்பான மனிசராயி ருக்க வேணுமெண்டது தான் என்ற விருப்பம். பணம், காசு, படிப்பு எண்டு பெரிசா இல்லாட்டிக்கும் நீங்க மனிச ராச் சீவிக்க வேணும் நல்ல முறையில வாழ வேணும். இது தான் என்ற விருப்பம்.
- அப்பு : தம்பி! நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாதை. நல்லபடி போய்ற்று வா. நாங்கள் எல்லாம் பாத்துக் கொள்ளுவம்.
- சிவலிங்கம் : அப்ப எல்லாருக்கும் போட்டு வாறன்.
- செந்தில் : நான் உவையளை அனுப்பிப் போட்டு வாறன்.
- மாதவன் : (அப்புவிடம்) அப்பு நான் போகவேணும்.
- அப்பு : இஞ்சார் பிள்ளை. இவன் போகப் போறானாம்.
- சுமதி : ஏன் என்ன அவசரம். அதுசரி என்ன குறையிண்டு எங்களையெல்லாம் விட்டிட்டுப் போனனி?
- மாதவன் : (மெளனம்)
- லட்சுமி : வீட்ட விட்டுப் போனது சரி; அதுக்காண்டி இஞ்ச வரக்கூடி ஏலாதே உனக்கு; அப்பிடி ஒரு சட்டமும் இல்லையே.
- மாதவன் : அம்மா, என்ற குடும்பம் இதை விடப் பெரிசு. இன்னொரு நாள் நான் ஆறுதலா வாறன். இப்ப வேலை கிடக்கு. அப்பு வாறனனை. எல்லாருக்கும் போட்டு வாறன்.

- அப்பு : என்ன இருந்தாலும் பிள்ளை அவனுக்கு என்னிலை ஒரு தனிப்பிடிப்பு. ஆருக்குச் சொல்லாட்டியும் எனக்குச் சொல்லிப் போட்டுத்தான் போறவன். இப்பவும் அப்பிடித்தான் கண்டியளே. அது சரி பிள்ளை. நீ இப்ப எதுக்குக் கண் கலங்கிறாய்.
- லட்சுமி : கடவுளே எல்லாத்தையும் நினைச்சுப் பாத்ரா எனக்கு ஒரே நெஞ்சிடியாய்க் கிடக்கு.
- சுமதி : அம்மா நீங்க ஒண்டுக்கும் யோசியாதீங்க. போனவை எல்லாம் அப்பிடியே போயிடுவினம் எண்டு இருக்கே சும்மா கவலைப்படாதீங்கோ.

காட்சி (2)

(புறோக்கர், லட்சுமி மேடையின் மத்தியில். வலது மத்தியில் அப்பு. இடது மத்தியின் மேசையில் ஏதோ மும்முரமாய் எழுதியபடி செந்தில்)

- அப்பு : எட தம்பி புறோக்கர்; விசயங்கள் எந்தளவில நிக்கு?
- புறோக்கர் : ஹும்! என்னத்தைச் சொல்லுறது. நானும் ஒரு புறோக்கர் எண்டில்லாம இந்தக் குடும்பத்தில ஒருத்தனா என்னை நினைச்சுத்தான் அலுவல் பாக்கிறன். அவை கொஞ்சமும் இறங்கி வாறபாடாக் காணேல்ல.
- லட்சுமி : உங்களுக்குத் தெரியும் தானே. இஞ்சை அவருக்கு வருத்தம் பாத்தே கன இடத்தில கடன் பட்டிருக்கிறம். செந்திலினர் படிப்புக்குக் கூடி கன பேரிட்ட ஆள் மாத்தி ஆள் மாறித்தான் சமாஸிச்சனாங்கள். போனமுறை விதைப்பும் கைவிட்டிட்டுது.
- அப்பு : அதோட இவங்கள் உழைச்சுக் காசு புரட்டித்தான் இவளுக்குக் கலியாணம் எண்டா அதுக்குள்ள இவள் கிழவியாயிடுவாள் போல கிடக்கு.
- செந்தில் : (எழுதிக் கொண்டிருந்தவன் நிமிர்ந்து வாசலைப் பார்த்து) ஆர் மாதவனணையே வாறது? (மாதவன் மெதுவாக அங்குமிங்கும் நடத்தல்)
- அப்பு : என்ன வந்தவுடனயே காலிலை றக்கைகட்டிக்கொண்டு பறக்கிறாய்? என்ன விசயம்?
- லட்சுமி : இரண்டா முதல்ல. இந்நா சுமதி மாதவன் வந்திருக்கிறான் சாப்பாட்டை ஆயத்தப்படுத்து.
- சுமதி : (மேல் இடத்திற்கு அப்பாலிருந்து) சரியம்மா.

- மாதவன் : கெதிப்பண்ணுங்கோ. எனக்கு கனநேரம் மினக்கெட ஏலாது. முக்கியமான அலுவல் ஒண்டு கிடக்கு.
(கதிரையில் இருந்தபடி பத்திரிகையை விசிறல். செந்தில் ஒரு தாளாக் கசக்கி வீசுதல்)
- புறோக்கர் : என்ன தம்பி! வலுவாக் களைச்ச விழுந்து வாறபோலை
- மாதவன் : ஓமண்ணை. சரியான ஓட்டம் இண்டைக்கு
- சுமதி : (உள்ளிருந்து) சாப்பாடு சரி, வந்து சாப்பிடுங்கோ
- மாதவன் : சுமதி, அதை இஞ்சை கொண்டா.
- லட்சுமி : (செந்திலை நோக்கி) எட தம்பி
- செந்தில் : (மௌனம்)
- லட்சுமி : எட தம்பி செந்தில்
- செந்தில் : என்னமா
(சாப்பாட்டுத் தட்டுடன் சுமதி வந்து மாதவனிடம் கொடுத்தல்)
- லட்சுமி : அடிவளவுக்கை மாடுகள் ரெண்டு நாளாக் கட்டின கட்டிலயே கிடக்கு. எப்பன் ஒருக்கா அதை அவிட்டுக் கட்டி தவிடும் தண்ணியும் வைச்ச விடு.
- செந்தில் : பொறணை வாறன்.
- அப்பு : எட தம்பி எங்களை நம்பியிருக்கிற சீவன்களை நாங்கள் தானடா பாக்க வேணும். இல்லாட்டி அடித்து விட வேணும். (புறோக்கரை நோக்கி) இவன் யோகன் இது கள்ள வலு கெட்டிக்காரன். எல்லாம் பொறுப்பாப் பாப் பான். அவனில்லாதது இந்த வாயில்லாச் சீவன்களுக்குத் தான் வயித்தில அடிக்குது. (புறோக்கர் ஆமோதித்துத் தலையசைத்தல்)
- செந்தில் : சீ எனக்கு எத்தினை தலையிடி இருக்கெண்டு உங்களுக்குத் தெரியுமே. சுமமா மனுசனைப் போட்டு சிப்பிலி யாட்டுறியள். (சுமதி கூடத்திலிருந்த றேடியோவை எடுத்து முறுக்குதல்)
- லட்சுமி : உங்களுக்கெல்லாம் பெரிய நினைப்பு பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளையள் மாதிரி. வீட்டுப் பிரச்சினையள் பற்றி யார் சிந்திக்கிறியள். அவன் யோகன் தான் உணர்கிற பிள்ளை அவனோட படிக்கிறதுகள் சோதினை முடிஞ்சு சந் தோஷமா இருக்கேக்கை அவன் தேப்பனோட போறான். நீங்கள் எத்தின நாள் அவருக்கு வருத்தம் எண்டு பாத்தனியள்.

- சுமதி : (ரேடியோவை வைத்து விட்டு) சரி விடுங்கோ. அவனுக் கேலாட்டி நான் போறன்)
- லட்சுமி : இல்லை சுமதி, நீ அண்ணனைக் கவனி நான் போய்க் கட்டிற்று வாறன். (அவை அவை பொறுப்புகளை உணர வேணும். புறுபுறுத்தல்)
- புறோக்கர் : (சுமதியிடம்) சொன்னாப் போல இந்த முறை வயல் விதைப்புகள் என்னமாதிரி? உவர் சிவலிங்கண்ணையும் இல்லை. பெடி யோகனும் இல்லை.
- சுமதி : யோகன் நிண்டா சமாளிப்பான். இந்தமுறை குத்தகைக் குத் தான் விட வேண்டி வரப்போகுது.
- அப்பு : எனக்கு மட்டும் சலரோகம் இல்லையெண்டால் நான் வயல்ல இறங்கி விடுவன் கண்டியனே.
- புறோக்கர் : அதுசரி தம்பி, நானும் அப்ப இருந்து பாக்கிறன்; தம்பி செந்தில், அப்ப பிடிச்சு என்ன காணும் வலு மும்முரமாய் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறீர்.
(மாதவன் சாப்பிட்டு முடித்துக் கை கழுவுதல்)
- செந்தில் : வேறை என்ன வேலைக்கு application தான்.
- புறோக்கர் : எங்க துலையே இங்கிலிசு பேப்பர் மாதிரிக் கிடக்கு.
- செந்தில் : வேறை எங்கை கொழும்பில தான்.
- புறோக்கர் : அது சரி தம்பி ஒரு 2-3 மாதம் முதல் கொழும்புக்கு ஏதோ interview எண்டு போய் வந்த மாதிரிக் கிடந்துது.
- செந்தில் : ஓமண்ணை கடசி வரை எங்களை எடுக்கிறது எண்டு சொல்லிப் போட்டு கடைசியல தங்கட கொம்பனி பாது காப்புக்கு ஆபத்தாம் எண்டெல்லே கையை விரிச்சவை. இஞ்சை இருந்து போன ஒருத்தரையும் எடுக்கேல்லை. அதோட ரெண்டு நாள் உள்ளுக்கையும் எல்லே இருந்த னாங்கள். (சுமதி கை துடைக்கத் துணி கொடுத்தல்)
- மாதவன் : (கையைத் துடைத்தவாறு குரலை உயர்த்தி) கண்டியனே புறோக்கர் இப்பிடியெல்லாம் நாட்டில பிரச்சினை இருக்கிறதால தான் நாங்க கொஞ்சப்பேர் இப்பிடியிருக்க வேண்டியிருக்கு. சும்மா இப்பிடி உலைய எங்களுக் கென்ன விசரே.
- செந்தில் : இல்லையண்ணை ஒரு interviewக்கு போட்டு வேலை கிடைக்கோணும் எண்டு எதிர்பாக்கிறது மொக்குத்தனம். இதுக்கு கொழும்பில போய் ஒரு ஆறுமாதம் நிக்க

வேணும். நூறு interviewக்கு போனால் கட்டாயம் ஒண்டில select ஆவம்.

- மாதவன் : (கோபமாக) எண்டைக்குத்தான் நீ நேராச் சிந்திக்கப் போறாய்? எல்லாத்தகுதியுமிருந்தும் 99 இடத்திலை ஏன் கதவடைக்கிறாங்கள் எண்டதை யோசியாம ஒரு இடத்தில வேலை கிடைச்சா சந்தோஷப்பட நிக்கிற.
- செந்தில் : (கோபமாக எழுந்து) நான் கம்பனில படிக்கேக்கையே சொன்னான் CIMA செய்ய காசனுப்பச் சொல்லி. இல்லாட்டி வேலை எடுக்கிறது கஷ்டம் என்று அடிச்சச் சொன்னான். ஆரும் கேட்டனியளே. இப்ப வந்து என்னில பிழை பிடிக்கிறியள்.
- புறோக்கர் : சரி, சரி உதுகளைக் கதைச்ச இப்ப என்னத்தைக் காணுறது. அப்ப நான் வாறன். தங்கச்சி அம்மாட்டச் சொல்லி விடு. அப்பு நான் வாறன்.
- சுமதி : இப்ப எனக்குக் கலியாணம் வேணுமெண்டு ஆர் அழுதது? பேசாம சீதனமாக் குடுக்கிற காசில என்னை சவுதிக்கு அனுப்பினா ரெண்டு வருசத்தில அதைப்போல நாலு மடங்கு வீட்டுக்கனுப்புவன்.
- செந்தில் : ஏன் அங்கை போய் கக்கூன் கழுவப் போறியே?
- மாதவன் : (ஏளனம், கோபமாக) இதுக்கு ஒரு hand bag ஐயும் மாட்டிக் கொண்டு கொழும்பில நிண்டியெண்டா மற்றத் தொழில் செய்யலாம். காசும் வரும். வேணுமெண்டா உவன் செந்திலையும் கூட்டிக் கொண்டு போ. கொழும்பு கொழும்பு என்று சாகிறான்.
- சுமதி : (ஆக்ரோஷமாக) ஏண்ணை உனக்கு ரெண்டும் ஒண்டாப் படுதோ?
- மாதவன் : கடைசியில முடியுறது ஒண்டாத் தான்.
- சுமதி : எண்டு நீ நினைக்கிறாய். அவளவு தான் உன்ர அறிவு.
- அப்பு : (கோபமாக) நிப்பாட்டுங்கோ இந்த விசர்க்கதையை இது ஒரு கதையெண்டு ஆளுக்காள் பாய்ஞ்சு கொண்டு இருக்கிறியள்.
- லட்சுமி : (உள்ளே வந்தவாறு) என்ன என்ன ஒரே அமளியாக் கிடக்கு.
- அப்பு : எல்லாம் உன்ர பிள்ளையள் தான்; ஒண்டுக்கொண்டு மல்லுக்கட்டிப் பாக்குதுகள். எல்லாருக்கும் தாங்கள் நினைக்கிறது தான் சரியெண்டு நினைப்பு. தலைக்கு மேல

வளந்திட்டுதுகள். தாங்க பிடிச்ச முயலுக்கு மூண்டு கால்
எண்டுதுகள்.

மாதவன் : அப்பு! ஏன் வீணாய்க் கதைவழிப்படுவான் என்று
தானே நான் இந்தப் பக்கம் வாரேல்ல. எல்லாம்
இருக்கட்டும் எனக்கு நேரம் போய்ற்று. நான் வாறன்.

காட்சி (3)

பாடல்....

மனித வாழ்வில் என்றும் அங்கங்கள் சோகங்கள்
உதிர்ந்த பூக்களை மாலையாக்கும் இதயங்கள்
சோகங்கள் சோகங்கள் சோகங்கள்
வாழ்வோடு இணைந்துவிட்ட துன்பங்கள் (மனித)

கோடை மணலின் வெம்மை கண்டு
துவண்டு துடிதுடிக்கும் மண்புழுக்கள்
ஆருடம் கூறஇங்கு கதியற்று
போய்விட்ட எங்களின் சோதிடங்கள் (மனித)

உணர்ச்சிகளுக்கு உயிரூட்ட முடியாமல்
வாழாதிருந்த எம் வார்த்தைகள்
ஓயாது ஓயாத ஓட்டங்கள்
இனியெங்கே இவர்களின் தேடல்கள் (மனித)

காட்சி (3) A

(வெறிதான Hall உள் யோகன் வருகை)

யோகன் : அம்மா! சுமதி! எங்கை போய்த் துலைஞ்சிட்டியள்.

லட்சுமி : என்ன அரக்கப்பரக்க வாராய் என்ன விஷயம்?

யோகன் : கேள்விப்பட்டேல்லையே. சனத்தையெல்லாம் 24 மணித்
தியாலத்துக்க எழும்பச் சொல்லியாச்சு. ஊர் முழுக்க
ஒரே அமளி. மெயின் ரோட்டுக்கு ஏறிப் பாத்தா வெள்
ளம் மாதிரிச் சனமாக் கிடக்கு. (செந்தில் வருகை)

செந்தில் : அதைக் கேள்விப்பட்டத்தான் ஓடிவாறன். ஒரு நிமிசமும்
வீணாக் கேலாது. உடன வெளிக்கிடுவம். என்ரை
சைக்கிள்ள சாமான்களை வைச்சுக் கட்டுங்கோ.

யோகன் : அம்மா நீங்கள் கொண்டு போகக் கூடியதை ஒழுங்கு
படுத்துங்கோ. நான் இதிலை அயலுக்குள்ள அப்புவைத்

- தேடிப்பாத்துக் கூட்டியாறன். (பரபரப்புடன் செல்லல்)
(அரங்க நடுவில் சைக்கிளுடன் செந்தில் வருதல் *Suitcase* போன்றன கட்டுதல்) (அப்பு யோகனுடன் வருதல்)
- அப்பு : வெளிக்கிட்டு எங்கடா மோனே போறது? எங்கை இருக்கிறது?
- யோகன் : அதெல்லாம் பிறகு பாப்பம். முதல்ல வெளிக்கிடப்பு.
- அப்பு : நான் நிண்டு வீட்டைப் பாக்கிறனடா தம்பி
- யோகன் : வீட்டை என்ன பொக்கிஷமே கிடக்கு நிண்டு பாக்க. விசர்க் கதையை விட்டிட்டு வெளிக்கிடுங்கோ. என்ன எல்லாம் சரியே. நாங்கள் வெளிக்கிடுவம். விடியிறதுக்குள்ள போய்ச்சேர வேணும்.

பாடல்

கொஞ்சி விளையாடி நின்ற எங்கள் மண்ணே
உயிரே உன்னை விட்டுப் போகின்றோமே

கோலமிட்டுப் பொங்கலிட்ட முற்றங்களே
தங்க ஒரு நிழலின்றி அலைகின்றோமே

பசளையிட்டு நட்டுவைத்த நாற்றுக்களே
அறுவடைக்கு முன்பே நாம் போகின்றோமே.

காட்சி (4)

நாடகத்தின் 4ம் காட்சியிலிருந்து மேடையானது பின்வருமாறு அமைக்கப்படுகிறது. மேடையின் நீளத்திற்கு (பார்வையாளர் வரிசைக்கு சமாந்தரமாக) அமைக்கப்பட்ட ஓர் கிடுகு வேலியினால் மேடை இருபகுதிகளாக பிரிக்கப்படுகிறது. இவ்விரு பகுதிகளில் முன்னேறியுள்ளதான பார்வையாளரிற்கு தெரியக்கூடியதான பகுதி இரு பகுதிகளாக கண்ணறையான (*transparent*) தடுப்பால் வகுக்கப்படுகிறது. இது அந்த இரு பகுதிகளிற்குமிடையிலான அந்தரங்கமின்மையை (*lack of privacy*) சுட்டி நிற்கிறது. இவ்வாறு பிரிக்கப்பட்ட பகுதிகளுள் இடது பகுதியுள் (A) பிரதான கதாபாத்திரங்களான குடும்ப உறுப்பினர்களும் நடமாடுகின்றனர். வலது பகுதி (B) பார்வையாளர்களால் உள்ளே நடப்பவற்றை அவதானிக்க கூடிய வகையிலும் ஆனால் அங்குள்ள பாத்திரங்களின் முகங்களை இனங் காண முடியா வகை

யிலும் கிடுகு வேலிக்கு சமாந்தரமாக ஒரு கண்ணறையான தடுப்பால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது. கிடுகு வேலிக்கு பின்னுள்ள பகுதி (C) உள் நடப்பவை பார்வையாற் கண்ணிற்கு தெரியாத போதும், மேடையில் ஒளிமங்கி இருள் கவியும் போதெல்லாம் அப்பகுதியிலிருந்து, மனித இருப்புக்கும் அலுப்புத்தட்டும் வாழ்க்கை ஒன்றிற்கும் சாட்சியாக கடதாசி (cards) விளையாடும் ஒலி சில உரையாடல்கள் போன்றன ஒலித்த வண்ணமிருக்கின்றன.

(முழங்காலில் தலையைத் தாங்கியபடி யோகன். ஒரு மூலையில் போர்வையுடன் அப்பு. மேடை விளிம்பில் செந்தில் ரேடியோவுடன். பின்னணி இசை (c பகுதியில் cards விளையாடும் ஒலி மெலிதாக. லட்சுமி தேனீர் வைக்கும் முயற்சி)

- சுமதி : அண்ணா விடிஞ்சதும் விடியாததுமா இதிலை வந்திருந்து நோட்டப் பாத்துக் கொண்டிராம போய்ப் பேப்பரை வேண்டியந்து புதினத்தைப் பாரன்.
- செந்தில் : (வெடுக்கென நிமிர்ந்து) எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நீ உன்ர அலுவலப் பார். தங்கச்சியெண்டா தங்கச்சி மாதிரி இரு. இல்லாட்டிப் பல்லைப் பேத்துப் போடுவன்.
- சுமதி : (பின் வாங்கியபடி) இது ஏன் கடிநாய் மாதிரிப் பாய்ஞ்சு விழுக்குது. (தனக்குள் வியப்பு)
- லட்சுமி : என்ன, காலங்காத்தால என்ன புடுங்குப்பாடு இதுகளுக்கு என்ன நடந்ததோ தெரியேல்ல.
- அப்பு : (இருமியபடி) நானும் பாக்கிறன். உவன் செந்தில் உங்க வந்ததில இருந்து இப்பிடி நோட்டைப் பாத்துக் கொண்டு இலையான் கலைச்சுக் கொண்டிருக்கிறான்.
- யோகன் : வேறை என்ன செய்யச் சொல்லுறியள் அவனை. இப்ப அவனால முடிஞ்சது அதுதான்.
(வீட்டுக்காரன் வருதல் சுமதி வெளியேறல்)
- யோகன் : (குழைந்து) ஐயா வாங்கோ ஏதோ உங்கட புண்ணி யத்தில இந்த ரெண்டு கிழமையும் ஏதோ ஒரு கூரைக்குக் கீழ் போச்சது. இன்னும் ரெண்டு கிழமைக்குள்ள எல்லாம் சரிவந்திடும் என்று நினைக்கிறன். அதுவரைக்கும் உங்கட தயவு வேணும்.
- வீட்டுக்காரன் : உதென்ன தம்பி, கஷ்டம் வரேக்க மனிசருக்கு மனிசர் உதவுறேல்லையே! எங்கட சனம் இப்பிடிக் கஷ்டப்பட்டுக்க நாங்க சும்மாயிருப்பமே.

யோகன் : ஏதோ ஐயாவின்ர புண்ணியத்தில இதாவது எங்களுக்குக் கிடைச்சது. இதுவுமில்லாமக் கனசனம் நோட்டுக் கரை வழிய கஷ்டப்படுகுது.

வீட்டுக்காரன் : அதுசரி தம்பி முடியுமானவரை மற்ற மனிசருக்கு நாங்க உதவ வேணும். உனக்குத் தெரியாது தம்பி அந்த நாளேல நான் கப்பல் மாதிரி "இஸபெல்லா" கார் வைச்சிருந்த னான். அதை விடத்தான் இதை இவளவு பெருப்பமாக் கட்டினனான். அது இண்டைக்கு மூண்டு நாலு குடும்பம் இருக்க உதவுது. அது சரி தம்பி உவை (C பகுதியைக் காட்டி) எப்பிடி உங்களோடை, சோலியில்லை என்ன?

யோகன் : பெரிசாப் பிரச்சினையில்லை.

வீட்டுக்காரன் : தம்பி இவை தங்கமான சனம். அவர் மெத்தப் படிச்ச மனுசன். அவவும் படிச்சவதான். ஒரு பள்ளிக்கூடத்து பிறின்ஸிப்பலா இருந்தவ. அதிர்ந்து பேசக்கூட மாட்டினம். எண்டபடியாத்தான் இடம் குடுத்தனான். பாவம் தானே அதுகளும் எனக்கும் புண்ணியமாப் போகட்டும். சரி தம்பி நான், வாறன்.

(குரல் 1 ம், குரல் 2 ம் B பகுதியிலிருந்து)

குரல்(1) : ஆந்ராப்பா வற்றுக்குள்ள? இவ்வளவு நேரமா? போற மனுசர் இஞ்ச எவளவு சனமிருக்கு எண்டதை யோசிக்க வேண்டாமே.

குரல்(2) : இதுகள் இதையெல்லாம் யோசிக்குமெண்டா இந்தநிலை எங்களுக்கு வந்திராதப்பா.

யோகன் : சுமதி கிணத்தடியில ஒருத்தருமில்ல. போய்க் குளிக்கிற எண்டாக் குளி.

சுமதி : பிறகு பாப்பம். (சுமதி துணி உலர்த்துதல்)

அப்பு : இவவுக்கு நாங்கள் இனி நீச்சல் தடாகமே கட்டிறது இடம்பெயர்ந்து வந்த இடத்திலை.

குரல்(2) : இஞ்சாரப்பா கொடியில காயப்போட்ட உடுப்புகளைக் காணேல்வ.

குரல்(1) : உன்ர உடுப்புகளை மனிசர் எடுத்திராயினம். நாய் தான் இழுத்துக் கொண்டு போயிருக்கும்.

குரல்(2) : இவனும் ஒரு ஆளெண்டு இவனிடடைச் சொன்னன். (சிறிது நிசப்தம்; பின்னணியில் cards விளையாடுதல். குரல்(2) உலாவுதல்; திடீரெனக் கை ஒன்று A நோக்கி நீளுதல்)

- குரல்(2) : உதுகள் தான் எடுத்திருக்க வேணும். உதுகளுக்குத்தான் இந்த எளிய புத்தி.
(துணி உலர்த்திக் கொண்டிருந்த சுமதி ஆவேசமாக Cபகுதியை நோக்கி வருதல்)
- சுமதி : என்னவாம் உவள்; நாங்கள் பொறுத்துப் பொறுத்துப் போகத் தலைக்கு மேல போறாள். விடு இண்டைக்கு ஒரு கை பாக்கவேணும்.
- லட்சுமி : (அவளை இழுத்துப் பிடித்தபடி) உனக்கென்ன பிடிச்சது இப்ப. அதுகள் தான் அப்பிடியெண்டால் உனக்கென்ன நடந்தது? வந்த இடத்தில சண்டை பிடியாமல் போய் உன்ர அலுவலைப் பார்.
- குரல்(2) : எடுக்கிறதையும் எடுத்துப் போட்டு திமிரைப் பார்.
(சுமதி விசும்புதல், அரவம் கேட்டு எழுந்த செந்தில் பாயினைப் போட்டுச் சரிதல். அப்பு கொட்டாவி விட்ட படி சரிதல், லட்சுமி குத்துக்கல்லாய் சிந்தனையில் இருத்தல், சுமதியின் விசும்பல் தேய்தல்) (இருள் கவிவு, B பகுதியில் மட்டும் வெளிச்சம்)
- குரல்(1) : நாட்டில இதைவிட வேறை என்னத்தைக் கண்டம்?
enjoy. enjoy
- குரல்(2) : இழவு பிடிச்ச மனுசன். குடிச்சுப் போட்டுப் போத்தி லோட இஞ்சயே வந்து ஆதுடுது.
- குரல்(1) : என்னடி? என்னடி புலம்புற ஆய்?
- குரல்(2) : ஒண்டுமில்ல (பல்லை நெருமி) குடிகார மூதேசி.
- குரல்(1) : அடியேய்! நான் கூத்தாடுறனோ? நான் குடிக்கிறதைப் பற்றிக் கதைக்க முதல் நீ எனக்கு மட்டும் பெண்டாட்டியா இரு பாப்பம். இங்சை வந்திருக்கிற எல்லாரோடயும் நீ கூத்தாடுறாய். அதுக்குள்ள எனக்கு உபதேசம்.
(காலால் உதைத்தல்; அடித்தல்; சட்டி முட்டிகள் பிரளும் ஒலி; அழுகை)
- குரல்(2) : (அழுகையுடன்) இந்தப் பிரண்டு போவான் எண்டைக் குச் சாகிறானோ அண்டைக்குத்தான் எனக்கு நிம்மதி.
(Screen இன் மேல் C பகுதியில் இருந்து உருவம் ஒன்று திடீரென முளைத்தல்)
- குரல்(3) : ஆற்றா அது? குடிச்சாப் பாயைப் போட்டுப் படு. ஏன் நடுராத்திரியில கூத்தாடுறாய்?

- குரல்(1) : வாறது இஞ்சை ஒண்டுறதுக்குப் பிறகு Law கதைக்கிறிய னோடா
- குரல்(3) : ஏய், உன்ர வெறிக்கு மற்றாக்கள் என்ன இறைச்சிப் பொரியலே. இறங்கி வந்தனெண்டா அடிச்ச ரோட்டில காயவிட்டுடுவன்.
- குரல்(1) : ஏய்! வாடா. வாடா இங்க. உன்னால ஏலுமெண்டத புடுங்கடா பாப்பம்.

காட்சி (5)

(செந்தில் ஓடிவரல், மேடைக்குள் நுழைதல்)

- செந்தில் : (மூச்சிரைக்க) அம்மா; அம்மா
- லட்சுமி : என்னடா என்ன விசயம் பறந்தடிச்ச வாறாய்.
- செந்தில் : அம்மா சந்தியில இருந்த வாசிகசாலையை அடிச்ச உடைச்சச் சனம் உன்ளுக்கை போயிற்றுது. நாங்க கொஞ்சப்பேர் சேந்துplan போட்டிக்கிறம்; நகரசபை library ஐ உடைச்சப் போய் எங்கட குடும்பங்களை இருத்திறதுக்கு. எல்லாச் சாமானையும் எடுங்கோ. இந்த நரகம் பிடிச்ச இடத்தை விட்டு அங்கை போவம்.
(சாமான்களைத் தூக்க முயற்சி; சுமதி Suitcase ஒன்றைத் தூக்கியபடி லட்சுமியைப் பார்த்தல்)
- லட்சுமி : டேய் படிச்ச நீயே இப்பிடிக்க கதைக்கிறாய் எண்டாப் படிக்காத சனம் என்ன செய்யும்? இண்டைக்கு ஒரு சின்ன விசயத்துக்காக அவ்வளவு புத்தகத்தையும் அள்ளி எறிஞ்சு போட்டியனெண்டா நாளைக்கு எங்கட பிள்ளை யள் தான் படிக்கேலாமல் போகும். உங்களுக்கெல்லாம் என்ன நடந்துதோ தெரியாது. ஆளுக்கொரு பக்கமா சதிராடுறியள். (லட்சுமி இரண்டுவரி கதைக்க செந்தில் வெறுப்புக் காட்டித் தன் பழைய இடத்தில் இருத்தல்)
(யோகன் மூச்சிரைக்க ஓடி வருதல்)
- யோகன் : (மூச்சிரைக்க வருதல்) அம்மா சனம் இங்கயிருந்தும் இடம்பெயர வெளிக்கிட்டிட்டு. கடையளை உடைச்ச சனம் சாமான்களை அள்ளிக் கொண்டு போகுது. (ஓடிப் போய் மூலையில் இருந்த உரப்பையை எடுத்துக் கொண்டு) செந்தில் நீ சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வா (மூச்சிரைக்கத் திரும்ப வெளிக்கிடுதல்) (வாரிச்சுருட்டி எழுந்த அப்பு இவர்கள் பின்னால் இரண்டடி வைத்தல்)

- லட்சுமி : (மிகவும் கோபமாக) டேய் யோகன், செந்தில் எங்கயடா போறியள் ஆய்.
(யோகன் செந்தில் திரும்புதல்)
- லட்சுமி : ஒண்டு நான் சொல்லுறன். வடிவாக் கேளுங்க. இஞ்ச வந்ததில இருந்து நீங்கள் ஒருதரும் பழைய ஆக்களா இல்லை. எல்லாரும் ஏதோ ஒரு மிருகவாழ்க்கைக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறீங்க. யோகன் பழைய யோகன் இல்லை. அப்பு பழைய அப்பு இல்லை. சுமதி, செந்தில் எல்லாரும் தான். கஷ்டமெண்டு பாத்தா இதுக்கு முதலே எவளவோ கஷ்டப்பட்டிருக்கிறம். சாவுகளைக் கூடச் தாங்கியிருக்கிறம். இப்ப மட்டும் ஏதோ மனுசரா இல் லாம் மிருகப் பிறவியள் மாதிரி நிக்கிறியள்.
- யோகன் : இஞ்சை ஆர் தான் பழைய மனிசரா இருக்கினம். கோட் டும் சூட்டும் போட்டு கோட்டுக்குப் போய் வந்தவை தான் இப்ப கடை உடைச்சுக்கொண்டு நிக்கினம். அவை பேந்து எங்களுக்கு வழக்கு வைக்க ஏலுமே.
- லட்சுமி : மூட்டா வாயை. சட்டம் எண்டு ஒண்டு உன்னைக் கட்டுப்படுத்தினாத் தான் நீ தர்மம், நியாயத்துக்குக் கட்டுப்படுவியோ? உங்களை எல்லாம் என்ரை பிள்ளை யள் எண்டு சொல்லவே எனக்கு வெக்கமாயிருக்கு.
- அப்பு : ஓம் பிள்ளை; நாங்க ஒரு பிழையான வழியில போக வெளிக்கிட்டிட்டம். அவன் சிவலிங்கம் போகேக்க கூடி காசு பணம் படிப்பு இல்லாட்டிக்கூட மனிசரா வாழ்வுங்க எண்டுதான் சொல்லீற்றுப் போனவன். அதையும் நாங்க மறந்திட்டம். அதையும் நாங்க மறந்திட்டம்.
(வீட்டுக்காரன் அவதிஅவதியாக வருதல் B பகுதியில் இடம்பெயர்வுப் பரபரப்பு)
- வீட்டுக்காரன் : தம்பி எல்லாச் சனமும் இடம்பெயருது. சிலசனம் கிளாலி யால போகுது. சிலசனம் ஊருக்குத் திரும்பிப் போகுது. நீங்களும் போகத்தான் வேண்டி வரும். சரிநான் போட்டு வாறன். பிறகு எங்கயாவது சந்திப்பம்.
(மீண்டும் இடம்பெயர்வு அந்தரிப்பு B பகுதி திரை அகற்றப்படுதல்)
- சுமதி : நாங்க கிளாலியால போவம். உடன வெளிக்கிடுங்கோ பேந்து சனம் கூடிச்செண்டா போக ஏலாது. (ஓடிச் சென்று பொருட்களை அடுக்குதல். லட்சுமி, செந்தில் உதவ முன்வரல். யோகன், அப்பு சிந்தனை)

- அப்பு : கொஞ்சம் பொறுங்கோ. திருப்பியும் இடம்பெயர்ந்தா திருப்பியும் நாங்கள் அகதிகள். ஒண்டில் அகதிமுகாமில இருப்பம். அல்லது இப்பிடி ஒரு ஒண்டுக் குடித்தனத்தில இருப்பம். திரும்பவும் எங்களுக்கு இலட்சியம், நோக்கம் எண்டு ஒண்டில்லாத சாப்பிட்டு படுத்தெழும்பி நிவாரணத்துக்குக் கியூவில நிக்கிற வாழ்க்கைதான் மிஞ்சும். இப்ப கொஞ்சக் காலம் சீவிச்ச மிருகச் சீவியம் தான் தொடரும். அதைவிட....
- சுமதி : அதைவிட (கையில் சூட்கேஸுடன்)
- அப்பு : அதைவிட நாங்கள் எங்கட இடத்துக்குத் திரும்பப் போவம். எங்கட வீடு, எங்கட காணி, எங்கட தோட்டம் எண்டு ஒரு பிடிமானம் இருக்கும். உழைக்கிற ஆர்வம் வரும். உழைச்ச வயிறு வளக்க வளக்க நாங்க துலைச்ச மனுஷத்தனம் வரும்.
- சுமதி : அங்க போனா என்ன நடக்குமெண்டு உங்களுக்குத் தெரியுமே. எனக்கெண்டா நினைக்கவே பயங்கரமா இருக்கு.
- லட்சுமி : அதுதானே அப்பு. தவிர பொம்பிளைப் பிள்ளையை வேறை வச்சிருக்கிறம்
- யோகன் : அப்பு சொல்லுறது தான் சரி எண்டு எனக்கும் படுத்து. எங்களுக்கிருக்கிற ஒரே பிடிமானம் வீடும் வயலும் தோட்டமுந்தான். இதுகளை விட்டிட்டுப் பாத்தா எங்க ளிட்ட ஒண்டுமே இல்வ. இதுகளை விட்டா அரசாங்கம் வீசுற நிவாரணத்தை நக்கியும் போதாதத்துக்கு தெரிஞ்ச சனம் இனசனம் எல்லாரிட்டயும் கௌரவப் பிச்சை எடுத்தும் தான் சீவிக்க வேண்டி வரும். இதை மிஞ்சி ஒரு வாழ்க்கை வேணுமே. நாளைக்கு எங்கட புள்ளை குட்டியளுக்கு நாங்கள் எங்கட பண்பாட்டை, கலா சாரத்தை, நல்ல பண்புகளை விட்டிட்டுப் போகவேணும் எண்டா இதவிட வேறை வழியில்லை.
- செந்தில் : அங்க திரும்பி போனா ஒரு பிரச்சினையும் இராதெண்டு நினைக்கிறியனோ? மாதவண்ணை இருந்திருந்தா கடசி வரைக்கும் இதுக்கு ஒம்பட்டிரார்.
- யோகன் : பிரச்சனை இராதெண்டு ஆர் சொன்னது. ஒவ்வொரு இரவும் கூடி பயங்கரமானதா நிம்மதி இல்லாததா இருக்க லாம். ஆனா அந்தச் சாவின் நிழல்ல கூட மனசளவி லாவது மனிசரா வாழலாம். இருக்கப் போறது கொஞ்சக்

காலமெண்டாலும் ஒழுங்கு முறையாச் சீவிச்ச திருப்தி யோட சாகலாம். அதைவிட வீட்டுக்குள்ள எலியள் கூடினா அல்லது கரப்பான் தொல்லை கூடினா அதுக்காக ஆறும் வீட்டை விட்டு ஓடுகினமே நாங்கள் போயிருந்து கொண்டு அதுகளைத் தான் கலைக்க வேணும்.

வட்கமி : இன்னுமொண்டு இதுக்கு முதலே நாங்கள் எவளவோ கஷ்டப்பட்டிருக்கிறம். அப்ப எல்லாம் நாங்க எங்கட நல்ல பண்புகளை இழக்கேல்வ. அதுக்குக் காரணம் நாங்க சாம்பலாய்ப் போனாலும் கூட உயிர்த்து எழும்பலாமெண்டு நினைக்க ஒரு ஆதாராமா நிலமும் உழைப்பும் இருந்தது. நாங்கள் போவம், இதுவரைக்கும் பட்ட கஷ்டத்தை விட இன்னும் கூடின கஷ்டத்தை எதிர்பார்த்துப் போவம்.

அப்பு : அப்ப பேந்தென்ன. கட்டுங்கோ நடைய எல்லாரும்.

சுபம்

எஸ்.உதயசீலனின்

**‘கோதுடைக்கும்
குஞ்சுகள்’**



மேடையேற்றம்: 1997

பாத்திரங்கள்

உரைஞர்

கிழவி

வயோதிபர்

ஆசிரியை

மாணவி

குடிகாரன் I

குடிகாரன் II

புத்தி சுவாதீனமற்ற பையன்

மகள்

மனைவி

உழைப்பாளி

அகதி 1

அகதி 2

அகதி 3

மிருகங்கள் சில.

(நடிகர்கள் மேடையின் பல பகுதிகளிலும் நிலத்தில் விழுந்து கிடக்கின்றனர்)

(பின்னணியில் பாடல் ஒலிக்கிறது)

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகி.
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
பல்வகையாய்ப் பிரிந்தது பார்.

(பாடல் தொடர்ந்து ஒலிக்க மேடையில் பலபாகங்
களிலிருந்தும் மனிதர்கள் எழுந்து ஆடுகின்றனர்)

வேற்றுமைத் தீயில் மானுட சமூகம் வெந்தது, பார், பார், பார்.
வெந்த சமூகம் தீயினில் வீழ்ந்து கருகியதே இங்கு பார், பார், பார்.
ஒற்றுமை அழிந்தது
உறவுகள் பிரிந்தன.
சண்டைகள் எழுந்தன.

வேட்டை அம்புகள் மனித இனத்தையே இலக்கு ஆக்கின.
மிருகம் கொன்றவர் மனித இனத்தையே கொண்டு குவித்தனர்.
சேர்ந்து வாழ்ந்தவர் பேதல் கொண்டுமே பிரிந்து வாழ்ந்தனர்.
பிரிந்த மனிதர்கள் குரோதங் கொண்டுமே கொலைகள் புரிந்தனர்.

சாதியும் மதங்களும் தோன்றியே இங்கு
பற்பல சண்டைகள் தோன்றினவே! -அங்கு
பாதி பாதியாய் மனிதரைப் பிளந்துமே
பாகு படுத்திய கதைகளோ ஆயிரம்.
தன்னான தின தன்னானா தினத் தன்னான தினத் தன்னானா.

ஆயிரம் ஆயிரம் சண்டைகளாலே
நிம்மதி இவர்களை விட்டோடியதே!
தென்றலும் இவர்களின் உடல்களிற்பட்டு
செந்தணலாய்த்தாய்த்தான் சுட்டதுவே! -நாச
ஆயுதங்களிங்கு தோன்றியதாலே
சாவுகள் இங்கு மலிந்தனவே,
தன்னானா தினத் தன்னானா தினத் தன்னானா தினத் தன்னானா.

பின்னணி உரை : காலம் இவர்களின் நிம்மதியைக் கெடுத்தது. நிலவு கூட இவர்களுக்குத் துன்பம் செய்தது. பேதங்களே இவர்களின் சொந்தங்களாகின. தமக்குள் வேலிகள் போட்டு சண்டைகள் தோன்றின. நாச ஆயுதங்கள் இவர்களின் கைகளில் விளையாட்டுப் பொருள்களாய்த் திகழ்ந்தன. உணர்ந்தவர் சிலர்; உணராத்தோர் பலர். அதிலொன்று இது.

(பாடல் முடிந்ததும் மிருகங்கள் மனிதர்களை நசுக்குவது போல் நிற்கின்றன)

(இவ்வேளை உரைஞர் சபையிலிருந்து....)

உரை : உப்பிடித்தான், உப்பிடித்தான் உந்தப் பிரச்சினை எப்பவோ தொடங்கிற்றுது. இன்னும் முடியவில்லை. இப்பவும் மனுஷனை நசுக்கிக் கொண்டுதான் இருக்கு.

(இவ்வேளை மிருகங்கள் இறங்கி சபையூடாகப் பாய்கின்றன)

உரை : உங்களுக்குள்ளைதான் வருகுது. உங்களுக்குள்ளைதான் வருகுது. கவனமாய் இருங்கோ.

(இக்கட்டத்திலே மேடைக்குள் ஏனைய நடிகர்கள் பிரவேசித்து தமது நிலைகளில் நித்திரை கொள்வது போல் இருக்கின்றனர்.)

(பூபாள இராகம் ஒலிக்க, குருவிகள் கத்த, கோழி கூவ பொழுது விடிகின்றது)

(மேடை இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒரு பக்கம் பணக்கார சமூகம் வாழ்கின்ற ஆடம்பரத் தன்மை கொண்ட மனிதர்களும், மறுபக்கம் உழைக்கும் ஏழைகளான மனிதர்களும் நிற்கின்றனர்.)

(முதலாவதாக ஆடம்பர மனிதர் நிற்கும் பகுதிக்கு ஒளி பாய்ச்சப்படுகிறது, பேரிகை ஒலிக்கின்றது) (ஒவ்வொருத்தராய்த் துயிலெழுதல்)

கிழவி : கடவுளே! பொழுது விடிஞ்சு போச்சு. எவ்வளவு வேலை கிடக்கு. சமைக்க வேணும். கோயிலுக்குப் போக வேணும். இந்த வேலைக்காரப் பெட்டையையும் காணேல். சட்டிபானைகளையும் கழுவவேணும் (வேலையில் ஈடுபடல்)

(பேரிகை ஒலிக்கிறது)

வயோதிபர் : எங்கையடி, என்றை பல்லுத்தீட்டுற யிறுகம். இஞ்சை வைச்சா சாமான் வைச்ச இடத்திலே கிடக்காதே. ஓ! கனகன்ரை கடைத்திறப்பு விழாவுக்கும் போகவேணும், விடிஞ்சுஎவ்வளவு நேரமாச்சு. ஏன் இன்னும் கிடக்கிறியள்? எல்லாரும் எழும்புங்கோவன். (வேலையில் ஈடுபடல்)

(பேரிகை ஒலித்தல்)

ஆசிரியை : இந்தக் குளிருக்கை என்னண்டு எழும்புறது. வீட்ட எவ்வளவு வேலை கிடக்குது. பள்ளிக்கூடமும் போக வேணும். கொஞ்சம் செண்டு போனா மனுஷன் கத்திக் கொண்டிருக்கும், இப்ப என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்லை.

(பேரிகை ஒலித்தல்)

மாணவி : ஐயோ! ரியூசனுக்கு நேரம் போயிற்றுதம்மா! இதிவை வைச்ச கொப்பி எங்க? இங்கை வைச்சா ஒரு சாமானை வைச்ச இடத்திலே எடுக்கேலாது, என்னட்டமட்டும் ஒரு வேலையும் சொல்லிட வேண்டாம். (படித்தல்)

(பேரிகை ஒலித்தல்)

குடிகாரன்1 : டேய்! எழும்படா... விடிஞ்சிட்டுது. சனமெல்லாம் எழும்பி வேலைக்குப் போகுதுகள். என்ர மனுசியும் சமைச்ச வைச்சிட்டு வேலைக்குப் போயிட்டாள். கிடந்தி யண்டா தவறணையிலே பின்னுக்குத்தான் நிக்க வேணும்.

குடி2 : ஓமடா... ஓமடா... நேற்று நல்ல மழையும். உங்கை உவள் என்ன சமைச்ச வைச்சிட்டுப் போனாளோ தெரியேல்லை. கொஞ்சம் பொறு வெறும் வயித்துக்குக் கொஞ்சம் போட்டிட்டு வாறன்.

புத்தி சுவதீனம் அற்ற பையன் : அம்மா... அம்மா... சமைச்சாச்சே... எனக்கு நித்திரை வருகுது. நான் கிடக்கிறன். சமையல் முடிய எழும்புங்கோ.

(மேடையின் மறுபக்கத்திற்கு ஒளி பாய்ச்சப்படுகின்றது. தந்தையும் மகனும் ஒருபுறத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். சற்றுத் தொலைவில் உழைப்பாளியின் மனைவியும் மகனும் அவர்களை எதிர்பார்த்தபடி உள்ளனர்.)

- மகள் : அம்மா! அம்மா! அப்பாவும் அண்ணாவும் வரப்போகினம்.
- மனைவி : ஓம் பிள்ளை... வேலை செய்து நல்லாக் களைச்சப் போய் வருவினம். குடுக்கச் சாப்பாடு ஒண்டுமே இல்லை. இப்ப என்ன செய்யிறது?
- மகள் : அம்மா! நான் போய் அவயள் வீட்டை வாங்கியரவே?
- மனைவி : வேண்டாம் புள்ளை... அவையள் தரமாட்டினம். அவையள் பெரும் பணக்காரர். உயர் சாதிக்காரர்.
- மகள் : ஏனம்மா, நாங்கள் ஏழையள் எண்டாலும் மனுசர்கள்தானே! நாங்கள் சேற்றுக்குள் கால் வைப்பதனாலே தான் அவங்கள் சோற்றுக்குள் கை வைக்கிறாங்கள்.
- மனைவி : இல்லைப் பிள்ளை... நதி ஒவ்வொரு மழைத்துளியையும் ஒண்டு சேர்த்து கடலுக்குக் கொடுக்கிறது. ஆனால் திரும்ப கடல் கொஞ்சமும் குடுக்காது.
(தந்தையும் மகனும் வேலை முடித்து வீடு வரல்)
- மகன் : அம்மா! பசிக்குது. சாப்பாட்டை எடுங்கோ....
- மனைவி : வீட்டிலை ஒண்டும் இல்லையப்பா. நானும் அவளுமே தண்ணியைக் குடிச்சப் போட்டு இருக்கிறம்.
- மகன் : அப்ப ஆரிட்டையாவது வாங்கியாவது தாங்கோவன்.
- மனைவி : அவையளிட்டை எந்த முகத்தோட போறது? அப்பா! நீங்கள் ஒருக்காச் சொல்லுங்கோவன். இப்ப என்ன செய்யிறதெண்டு?
- உழை : கவலைப்படாதேங்கோ, தோட்டத்திலே பாத்தியிலை போட்ட கிழங்கு இருக்கு புடுங்கிக் கொண்டு வாறன்.
- மனைவி : நானும் பிள்ளையும் போய் கிடக்கிற மிளகாயிலை சம்பல் செய்யிறம்
(இருவரும் வீட்டினுட் செல்லுதல்)
(ஒளி மேடையில் ஆடம்பர சமுதாய மக்கள்மேல் பாய்ச்சப்படுகின்றது)
- வயோதிபர் : (பேப்பர் வாசிப்பவர் போல இருந்து விட்டு) டேய்.... உதென்ன பக்கத்து ஊரிலை பிரச்சினையாம். பேப்பரிலை வந்திருக்கு. எங்களுக்கு இருண்டது, விடிஞ்சது தெரியாது. என்ன நடந்ததாம்?
- ஆசிரியை : ஓ... நேற்று காட்டு மிருகங்கள் ஊருக்குள்ளை உள்ளட்டு 10 பேரைக் கொண்டு போட்டுதாம்.

- மாணவி : அவையளின்ரை ஊருக்கை வந்த காட்டு மிருகங்களுக்குப் பயந்து, காட்டுக் கரையிலையிருந்த சனங்களெல்லாம் விட்டுட்டு வந்து பள்ளிக்கூடங்களிலை இருக்குதுகளாம். எங்களுக்கு மட்டும் பிரச்சினையேயில்லை. படிப்பெல்லாம் நல்லா நடக்கும்.
- குடி1 : அதுக்குத்தானே சிலர் கொடுக்குக் கட்டிக் கொண்டு வெளிக்கிட்டிட்டினமாம். எங்களுக்கு இனி என்ன பிரச்சினை?
- குடி2 : அங்கை... இப்ப கள்ளுத் தவறணையையும் மூட்டடாங்களாம்.
(ஒளி உழைப்பாளி குடும்பம் நிற்கும் பக்கமும் பாய்ச்சப்படுகின்றது)
(உழைப்பாளி கிழங்குடன் வருகிறார்)
- உழைப் : இந்நா! இதை அவிச்சுக் கெதியாக் கொண்டு வா வேலைக்குப் போக வேணும்.
(முற்றத்தில் உழைப்பாளி, மகன், மகள் மூவரும் உரையாடியபடி இருக்கின்றனர்)
(இதேவேளை, பின்னணியில் வித்தியாசமான ஒலியுடன் ஆடம்பர மக்கள் பகுதிக்கு உரைஞர் வருதல்)
- கிழவி : ஆரிது பிச்சைக்காரனே! எங்கை புள்ளை? இவருக்கு கொஞ்சம் பிச்சை போடு.
- உரை : நான் பிச்சைக்காரனில்லை.
- வயோ : அப்ப... ஆர்... ஆர்... எண்டு சொல்லுங்கோவன்.
- உரை : நான் சாவீட்டுக்கு வந்தனான்.
- கிழவி : என்ன உது விசார்க்கதை. உங்கை ஆர் செத்தது?
- உரை : (நித்திரையாய் உள்ள புத்தி சுவாதீனமற்ற பையனைப் பார்த்தல்)
- ஆசிரி : அது.. அது எங்கடை தம்பி. நித்திரையாய்க் கிடக்கிறான்.
- உரை : நான் உதைச் சொல்லேல்லை.... நான் உதைச் சொல்லேல்லை...
- குடி1 : அப்ப... எதைச் சொல்லுறியள்? சொல்லுறதை சொல்லி முடியுங்கோவன்.
- உரை : தனிய மனுஷன் செத்தாத்தான் செத்த வீடில்லை. உணர்ச்சிகள் செத்தாலும் செத்த வீடுதான். மனிதம் செத்தாலும் செத்த வீடுதான்.

- குடி2 : என்னடா இது...., கள்ளுக்கு வெளிக்கிடும் நேரத்திலை முன்னுக்கு முழுவிளத்துக்கு நிண்டு தத்துவம் கதைக்குது.
- குடி1 : தத்துவமெல்லாம் இஞ்சை எடுபடாது காணும். வந்த வேலையை பாத்துட்டுபோம்.
- உரை : உங்களுக்கு ஒண்டுமே விளங்கேல்லை. வெளிச்சத்தை விட இருட்டையே கவசம் என நினைக்கிறியள். உப்புடித் தான் அவையும் நினைச்சவை.. அங்க,,, அங்க...
(உரைஞர் மேடையின் முன்புறத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, சமுதாயத்தை அழிக்கும் மிருகங்கள் பயங்கர ஒலியுடன் மேடையின் முன்புறத்தூடாகப் பாய்ந்தோடுதல்)
- பு.சு.பையன் : சொல்லிட்டன்... நித்திரை கொள்ளைக்கை குழப்பாதேயுங்கோ. நித்திரை கொள்ள விடுங்கோ.
- வயோதி : அங்கைநடக்குதெண்டா... எங்களுக்கென்ன? எங்களை அழவே சொல்லிறியள்?
- உரை : நீங்கள் அவங்கடை துன்பத்துக்காக அழாவிட்டாலும், உங்களுக்கு வரேக்கை உங்களுக்காகவாவது அழுங்கோ. தற்காலிக சுதந்திரம் வரேக்கை நிரந்தர அடிமைகளாக மாறிடாதேங்கோ.
- மாணவி : நான் இஞ்சை சோதினைக்குப் படிக்கிறன். தேவையில்லாத கதையள் கதைச்சு என்னைக் குழப்பாதேயுங்கோ!
- உரை : உங்கடை கண்ணுக்கு முன்னாலை உங்கடை சகோதரங்கள் அந்த மிருகங்களாலை மிதிபட்டு இரத்தம் சிந்தேக்கை உங்கட மனம் எப்படிப் பொறுக்குதோ?
- வயோ : இந்தா... இந்தக் கதையை விட்டிட்டுப் போங்காணும்.
- உரை : சிந்திக்கத் தெரியாதவனை மன்னிக்கலாம். சிந்திக்கமறுக்கிறவனை மன்னிக்க முடியாது.
(செல்ல எத்தனித்த உரைஞர் உழைப்பாளி குடும்பத்தைக் காண்கிறார்)
(அதேநேரம் உரைஞரை நையாண்டி செய்து ஆடம்பர சமூகத்தவர் பேசுகின்றனர்)
- கிழவி : எங்களுக்கு என்ன குறை, என்றை பொடி வெளி நாட்டிலை நல்லா உழைச்சு காசனுப்புறான். அவனுக்கு கொரு நல்ல பொடிச்சியை அனுப்பிப்போட்டன் எண்டால் பிறகு நானும் போகலாம்.

ஆசிரியை : என்ரை பொடியன் எண்டாப்போல என்ன குறைவே, அவன் Engineer படிப்பெல்லே படிக்கிறான். பணக் கார்ப் பொட்டையை லவ் பண்ணுறானாம். அங்கையே கலியாணம் கட்டிக் கொண்டு இருக்கப் போறானாம். இங்கை இந்த உபத்திரவத்துக்கை வரக்கூடாது.

குடி 1 : எங்களுக்கென்ன குறை விடியத் தண்ணியைப் போட்டாச் சொர்க்கந் தெரியுது. நான் போய்த் தவறணையைப் பாத்திட்டு வாறன்.

(குடிகாரன், மேடையை விட்டு வெளியேறல்)

(ஒளி உழைப்பாளி குடும்பத்தினர் பக்கம் மட்டும் பாய்ச்சப்படும்)

மகள் : எனக்கிது வேண்டாம். இந்தக் கிழங்கை எத்தனை நாளைக்குச் சாப்பிற்றது.

மனை : இஞ்சை நாங்கள் இந்தக் கிழங்கையாவது சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறம். இது கூட இல்லாமல் பக்கத்து ஊர்ச்சனம் கஸ்ரப்படுகுதுகள்.

உழைப் : ஓ அதுகள் பட்டற பாட்டை நினைச்சா வயிறைப் பத்தி எரியுது. நாங்கள் செருப்பில்லையெண்டு அழுகிறம். அவங்கள் காலில்லாமல் இருக்கிறாங்கள்.

மனை : உண்ண உணவில்லாமல், உடுக்க உடுப்பில்லாமல், படுக்க வீடில்லாமல் விவங்குகளிட்டை மாட்டிக் கொண்டு என்ன துன்பப்படுகுதுகளோ?

மகள் : அப்ப... அம்மா! நாங்கள் சாப்பாடு கொண்டேக் குடுப்பமே!

மனை : என்ன பிள்ளை செய்யிறது. எங்களுக்கே இல்லாமல் இருக்கிறபோது அவைக்கு எப்படிக் கொடுக்கிறது?

(மேடையின் இருபுறமும் ஒளி பாய்ச்சப்பட, பின்னணி ஒலியுடன் உரைஞர் மேடையின் மையப்பகுதிக்கு வந்து நிற்பார்)

உரைஞர் : (இரு புறமும் கைகள் காட்டி) இவர்களும் மனிதர்கள், அவர்களும் மனிதர்கள் இப்படியும் மனிதர்கள் அப்படியும் மனிதர்கள்.

(பின் உரைஞர் வெளியேற, மேடையின் ஆடம்பரப் பகுதிக்கு மட்டும் ஒளி பாய்ச்சப் படுகின்றது.)

(குடிகாரன் 1 உட்புகுதல்)

- குடி1 : இண்டைக்குக் கோயில் திருவிழாவெல்லே... போகல்லையே?
- கிழவி : ஓ... மணிகேட்டு... பூசையாகப் போகுது... எல்லாரும் வெளிக்கிடுங்கோ போவம்.
(அனைவரும் கோவிலுக்கு ஆயத்தமாதல்)
- வயோ : அப்பனே! முருகா! இந்தமுறை வயல்லை 100 மூடையா வது விளைஞ்சா உனக்கு வெங்கலத்திலே திருவாசி செய்து சாத்துப்படி போடுவன்.
- கிழ : அப்பனே! இந்தப் பிரச்சினை மட்டும் தீர்ந்திரக் கூடாது. தீர்ந்தா என்றை பொடியனைத் திரும்பி அனுப்பிப் போடுவான்கள். அந்தப் பொடியனுக்கு மூக்கும் முழியுமா ஒரு பெட்டையைக் காட்டினாயெண்டா உனக்கு 10001 மோதக அபிஷேகம் செய்வன்.
- ஆசிரி : கடவுளே! என்றை பொடி நல்லாப் படிச்சு, ஒரு இஞ்சினி யராக வந்திட்டான் எண்டா, அவனைக் கொண்டு காவடி எடுப்பிப்பன்.
- மாணவி : அப்பனே முருகா! இந்தமுறை நான் 8 பாடத்திலையும் D எடுக்கவேணும். கனவிலையெண்டாலும் வந்து என்ன கேள்வி வருமெண்டு காட்டிப் போடு.
- குடி1 : அப்பனே! (விழுந்து வணங்கிப் பின் எழுந்து) பனையெல்லாம் நல்லாப் பாளை வந்து கள்ளு முட்டி முட்டியாய் ஊத்த நீதான் அருள் புரிய வேண்டும்.
- குடி2 : இந்தமுறை வரவு செலவுத்திட்டத்திலை சாராய விலையை 50 சதத்தாலை எண்டாலும் குறைச்சலிடு.
(மணியொலித்து மந்திரங்கேட்டல்)
(வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த உழைப்பாளி மகனிடம்)
- உழை : இண்டைக்குக் கோயிலுக்குப் போகவேணும். திருவிழா வெல்லே? வா! அம்மாவையும் பிள்ளையையும் கூட்டிக் கொண்டு போவம்.
(வீட்டைதல்)
- உழைப் : பிள்ளை இண்டைக்கு கோயில்லை திருவிழாவெல்லே. ஒருக்காப் போய் நாங்க கும்பிட்டுவிட்டு வருவமே?
(வீட்டுள்ளிருந்து மனைவி, பிள்ளை வெளிவருதல்)
- மகள் : அப்பா... அப்பா... நான் வரல்லை. உடுத்துப் போக நல்ல உடுப்பில்லை.

- மனைவி : நல்ல உடுப்பில்லாட்டி என்ன? கிடக்கிறதிலை நல்லதை போட்டுக்கொண்டு வா. கடவுளைக் கும்பிடத்தானே.
(உழைப்பாளியும், மகனும் வீட்டுக்குள் சென்று, 'சேர்ட்' அணிதல்) (சுப்பிரபாதம் ஒலிக்க, உழைப்பாளி குடும்பம் கோயில் வருதல்)
- உழைப் : அப்பா! ஆண்டவனே! எங்களுக்கு உண்ண உணவும், உடுக்க உடையும் தந்தாப் போதும். அதோடை, அடுத்த ஊரிலை மிருகங்களாலை அந்தச் சனங்கள் பட்ற துன்பங்கள் தீர வழிகாட்டப்பா!
- மனைவி : கடவுளே! இஞ்சை பாரப்பா! உன்ரை சந்நிதானத்திலே கூட வந்துநிம்மதியாக் கும்பிட விடாமல் சனம் எங்களை ஒதுக்கி வைச்சிருக்கு. அதை நீயும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்.
- வயோதி : ஆருடா இது? கோயிலுக்கை வந்து நிண்டு கொண்டு மிருகம், கழுதை, நாய் எண்டுறான். ஏதோ வேற்றுமையாம், ஒற்றுமையாம், ஆருடா அது?
- உழை : எங்களை உங்களுக்குத் தெரியாது. கடைசிவரைக்கும் தெரியாது. நாங்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள்.
- மகள் : ஏன் அப்பா நாங்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களா?
(உழைப்பாளி மகளைத் தேற்றுதல்)
- கிழ : ஓ! இவையும் கதைக்க வெளிக்கிட்டிட்டினமே
- மனை : ஏன் நாங்க கதைக்கக்கூடாது? அங்க அடுத்த ஊரிலை சனங்கள் படும் துயரத்துக்கு உதவி செய்ய உங்களில் ஒருவருமில்லை....
- குடி1 : என்னடா இது ஒருத்தன் காலமை வீட்டிலை வந்து கழுத்தறுக்கிறான். இஞ்சை வந்தால் இவையள் வந்து நின்று பிரசங்கம் வைக்கினம்.
- குடி2 : நீங்கள் பெரிய கதை கதைக்கிறியள். உதவி செய்யுற தெண்டால் நீங்கள் போக வேண்டியதுதானே.
- உழை : போகத்தான் போறன் அவங்களுக்காக உதவி செய்யப் போகத்தான் போறன். உங்களையும் காக்கத்தான் போறன். நான் மட்டுமல்ல. என்ரை மகனையும் கூட்டிக் கொண்டு போகிறேன்.
- வயோ : ஓ....இவையள் வேலையில்லயெண்டு மிருகத்தைப் பிடிக்கிறம் ஆனையைப் பிடிக்கிறம் எண்டு போனா நாங்கள் என்ன பன்றதோ?

- உழைப் : ஆனால் ஒண்டு, நான் போறன். நீங்களும் கட்டாயம் வருவியள். மிருகங்களைத் தடுக்கக் கட்டாயம் வருவியள்.
(மனைவியிடம் விடைபெறுதல்)
- மனைவி : நீங்கள் போங்கோ. எப்பவோ ஒருநாளைக்கு இவைய னும் வருவினம். அப்படி இல்லாட்டி உங்களுக்குப் பின்னாலே... நாங்கள்... நாங்களெண்டாலும் வருவம்.
- கிழவி : பாரன் ஆக்களை. ஒருநாளும் அவையளுக்குப் பஞ்சந் தீராது. உழைக்கிறதும், தின்றதும், வீறாப்புப் பேசுறதும் தான் வேலை.
- மகள் : அம்மா! அப்பாவும் தம்பியும் போகட்டும். நாங்க வீட்டை போவம்.
- மாணவி : ம்... பள்ளிக்கூடமும் போறேல்லை. பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கள்ளத்திலை தாயின்ரை சீலையைப் பிடிச்சுக் கொண்டு அவவும் போயிடுவா தானும் ஒரு ஆளெண்டு.
- குடி1 : ஏதோ அவைதான் துணிஞ்ச ஆக்கெண்டு வெளிக்கிட் டிட்டினம். அந்த நேரத்திலை தவறணையிலை 10 பேரு க்கு அடிச்ச கையும் காலும் முறிச்சனான்.
- குடி2 : உதென்ன மச்சான்! என்ற மனிசிக்கு ஒரு அடியில் 9 இழைப்போட வைச்சனான். எங்களைப் பேயன் எண்டு நினைச்ச வெளிக்கிட்டிட்டினம்.
- பு.ச.பையன் : உது கிடக்கட்டும். நிகழ்ச்சி தொடங்கப் போகுது. வாங்கோ பார்ப்பம்.
(நிகழ்ச்சி பார்த்தல்)
(திடீரென பேரிரைச்சல் கேட்டல். அனைவரும் பதற்ற மடைதல்)
- குடி1 : என்ன பிரச்சினையாம்?
- குடி2 : அதங்கை பக்கத்து ஊரிலையாம். இஞ்சை ஒண்டும் இல்லை.
- வயோ : எடி புள்ளை... காட்டு மிருகமெல்லாம் உள்ளை வந் துட்டுதாம். பக்கத்து ஊரிலை ஞாயமான சனம் செத்த தாம். தப்பினதுகள் ஓடி வருதுகளாம்.
- கிழ : உதென்ன நெடுக நடக்கிற பிரச்சினைதானே. உதுக்குப் போய் பயந்து சாகிறியள். அதெல்லாம் கிடக்கட்டும். வாங்கோ திருவிழா பார்ப்போம்.
(மீண்டும் நிகழ்ச்சி தொடங்குதல்)

(இடையில் மீண்டும் மிருகங்கள் வரும் போதொலிக்கும் பேரிரைச்சல் கேட்கும்)

வயோ : பக்கத்திலை வந்திற்றுது போல காட்டு மிருகங்கள் எல்லாம். எல்லாரும் மாறி மாறி கெதியாய் நடவுங்கோ போவம்.

(இவ்வேளை அகதிகள் மூவர் ஓடிவருதல்)

கிழவி : என்ன என்ன நடந்தது? இப்படி வேர்த்து விறுவிறுக்க வாரியள்?

அகதி 1 : எங்கடை ஊரையெல்லாம் அந்த மிருகங்கள் வந்து பாழாக்கிப் போட்டுது.

அகதி 2 : எங்கடை ஊர்ச்சனங்களையெல்லாம் மிருகங்கள் கொண்டு போட்டுது.

அகதி 3 : எங்கடை வீடு, சொத்து எல்லாம் தரைமட்டமாயிற்று.

ஆசிரியை : பாவம் அதுகள், களைச்சுப் போய் வந்திருக்குதுகள் கெதியாய் நாம் போவோம்.

(அனைவரும் அவசரமாய்க் கூட்டமாய்ச் செல்லல்)

(அந்நேரம் உழைப்பாளி, செல்லும் கூட்டத்தை மறித்த படி ஓடி வந்து)

உழைப் : எல்லாரும் ஒருக்கா நில்லுங்கோ

வயோ : ஆருடா இது. உயிரைக் கையிலைப் பிடிச்சுக் கொண்டு ஓடிவாரம். நடுறோட்டிலை நின்று மறிக்கிறது.... ஓ... இவரே

உழைப் : மிருகங்களெல்லாம் ஊர் எல்லைக்கு வந்திட்டுது. தயவு செய்து எல்லாரும் வாங்கோ. இந்த ஊரையாவது பாதுகாப்பம்.

கிழவி : டேய் அதுகள் வந்த களைப்பு இன்னம் மாறேல்ல. எத்தின நாள் சாப்பிட்டதோ தெரியவில்லை? வழியவிடு போக.

உழைப் : இந்த ஊரிலாவது நாங்கள் நிம்மதியாய் வாழ வேண்டுமாயின் இதயாவது பாதுகாக்க வேண்டும்.

அகதி1 : எங்கடை ஊரே போயிற்று இனி ஏன் அடுத்த ஊரைப் பாக்க வேணும்?

அகதி2 : ஏன் நாங்க அங்க இழந்தது காணாதென்று இஞ்ச சாகச் சொல்லுறியளே?

- உழை : சா அங்கை இங்கையெண்டு பார்க்காது எங்கையும் வரும்.
- கிழ : உவற்றை கதையை விட்டுட்டு நடவுங்கோ, போவம்.
(அனைவரும் தத்தம் நிலை சேர்தலும் தொழில் புரிதலும்)
(உழைப்பாளர் குடும்பத்துக்கும் ஒளி பாய்ச்சுதல்)
(மனைவியும், மகளும் வீட்டிலிருந்து வெளிவருதல்)
- மனைவி : உங்காலை ஏதோ பிரச்சினை போல கிடக்கு. அந்த மிருகங்கள் எங்கட ஊருக்குக் கிட்டவும் வந்திட்டுது.
- மகள் : அம்மா! பயமாக் கிடக்கு. அப்பாவும் தம்பியும் என்ன பாடோ தெரியாது?
- மனைவி : பயப்பிடாதை மோனை எல்லாருக்கும் நடக்கிறதுதான் நடக்கும், அழாதை
(மேடை முழுக்க ஒளி பாய்ச்சப்படுதல்)
(பயங்கர ஒலியுடன் மிருகங்கள் வந்து அட்டகாசம் செய்தல்)
(பின்னணியில் சோக இசை ஒலிக்க மிருகங்களை அழிப்பதென்னும் எண்ணத்துடன் சென்ற உழைப்பாளி இறந்த மகனைத் தூக்கி வருதல்)
(தாய், மகள் ஒப்பாரி வைத்தல்)
- உழைப் : நல்லாப் பாருங்கோ... என்றை மகன் மட்டுமில்லை என்ற மகன் மட்டுமல்ல இறந்தது. எல்லாரும் உங்கடை வேலிகள் எங்கையெண்டு பாருங்கோ. உங்கடை சொத்துகள் எங்கையெண்டு பாருங்கோ. உங்கட கையிலை என்ன இருக்குதெண்டு பாருங்கோ.
- வயோ : ஒ நாங்கள் உணர்ந்திட்டம், நாங்கள் உணர்ந்திட்டம்.
- குடி1 : நாங்களெல்லாரும் ஒண்டாச் சேர்ந்திட்டம்
- குடி2 : எங்கட உணர்ச்சியெல்லாம் உயிர் பெற்றுவிட்டது.
- உழைப் : நாங்கள் இங்கு எஞ்சியிருக்கிற சொச்ச ஊரையாது பாதுகாப்பம்.
- கிழவி : கதைக்கிறதை விட்டிட்டு, மிருகங்கள் வரமுதல் அவற்றை விரட்டுவம் வெளிக்கிடுங்கோ.
(இறந்த உழைப்பாளியின் மகளின் சடலத்தை தூக்கிச் செல்லல்)

(இவ்வேளை, ஆவேசமாக மிருகங்கள் பிரவேசித்தல்)
(உழைப்பாளி திரும்பி வந்து மிருகத்தை அடித்து
நொருக்க, ஏனையவர்கள் திரும்பி ஓடிவந்து ஏனைய
மிருகங்களை அடிப்பார்கள்)

(இவ்வேளை உரைஞர் பிரவேசம்)

உரை : நீங்கள் எல்லாம் ஒண்டு சேர்ந்திட்டியள். நீங்களெல்லாம்
உணர்ச்சி பெற்றிட்டியள். இனி உங்களுக்குத் தோல்வி
யில்லை. துன்பமில்லை. இனி எனக்கிஞ்சை வேலையில்தான்
போறன்.

பின்னணிக்ஞரல் : இவர்கள் கோதுடைக்கும் குஞ்சுகள்.

நாளைய வானில் சுதந்திரமாகப் பறக்க இவர்கள்

சிறகுகளிலிட்ட விலங்குகள்

இனிப் பொடிப் பொடியாகிவிடும்.

காலம் இவர்களின் கால்களில் போட்ட கட்டுக்களை

அறுக்கும் நேரம் அதிதாரத்திலில்லை.

சுதந்திரத்தின் வசந்த வாசலுக்கு

இவர்கள் வந்துவிட்டார்கள்.

(திரை மூடுதல்)

செய்யுள்
பேராதனை
அரங்க அளிக்கைகள்

1948 முதல் 1997 வரையிலான பேராதனை அரங்க அளிக்கைகள்

இதுவரை காலமும் பேராதனையில் மேடையேறிய நாடகங்களுள் தற்பொழுது பெற முடிந்த விபரங்களைக் கொண்டு பின்வரும் நாடக விபரங்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. சில ஆண்டுகளில் பல நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டிருப்பினும் அவை பற்றிய விபரங்கள் இளங்கதிரில் பதியப்படவில்லை. சில இளங்கதிர் இதழ்களில் மேடையேறிய நாடகங்களின் எண்ணிக்கை மட்டுமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஆண்டு	நாடகாசிரியர்	நாடகம்/கூத்து	நெறியாளர்/ தயாரிப்பு
1948/49	பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை	பொருளோபொருள்	கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன்
1949/50	பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை	நாடற்றவன் நகரவாழ்க்கை	-
1953/54	பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை	உடையார் மிடுக்கு	கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன்
1954/55	பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை	தவறான எண்ணம்	கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன்
1955/56	பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை	சுந்தரம் எங்கே	கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன்
1956/57	பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை	துரோகிகள்	கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன்
-	-	அரிச்சந்திரன்	-
1958	-	அருச்சுனன் தவநிலை	-

ஆண்டு	நாடகாசிரியர்	நாடகம்/கூத்து	நெறியாளர்/ தயாரிப்பு
1959	-	கோவலன்	-
1960	-	பாகபதாஸ்திரம்	-
1961	-	கீசகன் வதை	கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன்
1962	-	பக்த நந்தனார்	-
	-	மயான காண்டம்	-
	-	மேளக்கூத்து	-
	-	கர்ணன் போர்	-
1963	-	நொண்டி நாடகம்	கலாநிதி. ச. வித்தியானந்தன்
1964/65 ★	-	இராவணேசன்	கலாநிதி. ச. வித்தியானந்தன்
1966/67 ★★	-	அவனுக்கென்ன தூங்கிவிட்டான்	-
1968-69 ★★ ★	-	வாலிவதை	கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன்
	ஜே. எம். சிஞ்சு	கடலின் அக்கரை போலோர்	திருக்கந்தையா
	அன்ரன் செக்கோவ்	காட்டுயிராண்டி	திருக்கந்தையா

ஆண்டு

நாடகாசிரியர்

நாடகம்/கூத்து

நெறியாளர்/ தயாரிப்பு

1971	ஜே. எம். சிஞ்ச்	மாலைப்பொழுது	திருக்கந்தையா
	ஒகஸர் ஸ்ரின்ட்பேர்க்	இணைப்பு	திருக்கந்தையா
1973	சி.தில்லைநாதன்	தஞ்சி	சி.தில்லைநாதன்
1974	சி.தில்லைநாதன்	மானிடம் என்பது புல்லோ	சி.தில்லைநாதன்
1975	நந்தி	குரங்குகள்	நந்தி
1979	-	பசி	-
-	-	புதிய உலகம்: பழைய இருவர்	பாலேந்திரா
-	-	வாழத்தெரிந்தவர்கள்	-
-	-	அவனுக்கு ஏன் இறக்ககதி	-
-	-	அவர்கள் வித்தியாசமானவர்கள்-	-
-	-	நாதம் இசைக்காத வீணை	-
-	-	காவம் செய்த கோலமடா	-
-	-	இருட்டறையில் உள்ளதா இலங்கை -	-

ஆண்டு	நாடகாசிரியர்	நாடகம்/கூத்து	நெறியாளர்/ தயாரிப்பு
1981	-	தவறுகள் சாவதில்லை	-
	-	பீடைகள்	-
	-	பலிகள்	-
	-	மன ஓலங்கள்	-
	-	ஆலயமணி	-
	-	நாடகமே உலகம்	-
	-	கால இயந்திரங்கள்	-
	-	இது யார் குற்றம்	-
	-	யுகங்கள் மாறுகின்றன	-
	-	கண்ணாடி வார்ப்புகள்	-
1992	மு.ரவி	இருளில் தேடும் ஒளிகள்	-
	மணியவண்ணன்	முதலீடுகள்	சி. சிவானந்தன்
	பிரான்கில் ஜோன்சன்	இப்படிக்கு உணர்வுகள்	-

ஆண்டு	நாடகாசிரியர்	நாடகம்/கூத்து	நெறியாளர்/ தயாரிப்பு
1993	பால நந்தகுமார்	பிரசவம்	பா.பாலநந்தகுமார்
	-	வாலிவதை	ஏ.ஜே.குறூஸ், பி.ஜே.கந்தர்
	சி.சிவானந்தன்	அவலங்கள்	-
	பா.நிர்மலராஜன்	விடியலைத்தேடி	-
	க.நா.சண்முகதாசன்	திக்குத் தெரியாத காட்டில்	ச.விஜயமோகன்
	முருகவேள் மகாசேனன்	மொஸ்கோ விசாரணை	வடிவேலு பார்த்தீபன், முருகவேள் மகாசேன்
	-	பிரவாகம்	யோ.பெர்னாந்துப்பிள்ளை
1994	-	பேசும் ஊமைகள்	பா.நிர்மலராஜன்
	-	இராவணன் வதம்	ஜெயம்ஸ் டெல்பின் குருஸ்
	-	வரும்	பா.பாலநந்தகுமார்
	பா.பாலநந்தகுமார்	ஊழிக்கூத்து	அ.ராஜ்குமார்
	அ.ராஜ்குமார்	முகாரி பாடும் முகங்கள்	வெ.குணசேகரன்

ஆண்டு	நாடகாசிரியர்	நாடகம்/கூத்து	நெறியாளர்/ தயாரிப்பு
	ப.பிரதீபன்	பொய்முகங்கள்	ப.பிரதீபன்
	பா.நிர்மலராஜன்	விடியல் எம் கையில்	பா.நிர்மலராஜன்
	சி.சிவானந்தன்	நேருக்கு நேர்	சி.சிவானந்தன்
	-	கர்ணன்	சி.ஜே.முரளிதரன்
1995	இரா.இரவிசங்கர்	மீண்டும் மீண்டு	இரா.இரவிசங்கர்
	குசை அன்ரனிதாஸ்	கட்டு	குசை அன்ரனிதாஸ்
	டி.வி.ஆர்.சங்கர்	காட்டாறு	டி.வி.ஆர்.சங்கர்
	பா.மணிமாறன்	இனியுமா	-
	கு.முரளிதரன்	தொடரும்	-
	சி.சிவானந்தன்	அப்பு பாலம்	-
	சி.செந்தூரன்	பண்டாரவன்னியன்	-
	-	நிரபராதிகளின் காலம்	பா.பாலநந்தகுமார்
	யூட்.முரளிதரன்	புதுயுகம் படைப்போம்	யூட்.முரளிதரன்

ஆண்டு	நாடகாசிரியர்	நாடகம்/கூத்து	நெறியாளர்/ தயாரிப்பு
1996	இ. ருஷாந்தன் இரா. இரவிசங்கர் ச. கிருபால் சி. பகீர்தி வீ. மயூரன் சி. ஜே. முரளிதரன்	குழப்பம் கருவறை அலைகளின் நடுவில் கண்ணீர்த்துளிகள் அரும்பு அபிமன்யூ அகங்களும் முகங்களும் தண்ணி தொடுவானம் கோதுடைக்கும் குஞ்சுகள் சக்தி பட்டறை	இ. ருஷாந்தன் இரா. இரவிசங்கர் ச. ந. ரேந்திரன் ம. அமுதராஜ் கே. திருச்செல்வம் - எஸ். சரத்ஜயன் இ. ருஷாந்தன் எம். சதீஸ் பாலமுருகன் எஸ். உதயசீலன் க. ந. ரேந்திரநாதன் பாலநாதன்
1997	எஸ். சரத்ஜயன் இ. ருஷாந்தன் சி. மைதிலி எஸ். உதயசீலன் ஜி. ஞானரஞ்சன் பாலநாதன்		

குறிப்பு

- ★ 1965 ஆம் ஆண்டிலேயே மண்டபங்களின் அடிப்படையில் நாடகவிழாப் போட்டி ஆரம்பிக்கப்பட்டது.
- ★★ முன்னரெப்போதும் இல்லாத வகையில் நாலு நாட்களாக நாடகப் போட்டி நடைபெற்றது. எட்டு விடுதி மண்டபங்கள் பங்கு கொண்டன. அவனுக்கென்ன தூங்கிவிட்டான் எனும் நாடகம் முதற்பரிசு பெற்றது.
- ★★★ எட்டு நாட்களில் பதினைந்து நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன.

ஆதாரம் : இளங்கதிர் சஞ்சிகைகள்.

இ.சிவானந்தனின் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் நாடக அரங்கம்.



“இயல், இசை என்னும் இரண்டையும் கலந்து,
ஒவ்வொரு கருத்தையும் கண்ணுக்குப் புலப்படும்
படியாக அதற்கேற்ற ரூபாதாரங்களுடன் நடத்தி,
நடித்துக் காட்டுவதே நாடகமாம் - நாடகத்தைச்
சரியானபடி ஸ்வபாவமான பாவனைகளுடன்
நடிப்பதைப் பாஃப்பதே மெத்தவும் மேலானது.
ஒவ்வொரு தேசத்தின் குணரசானுபவமளவில்
நாகரிகத்தை அளவிட்டுக் காட்டுவது நாடகமே.
ஆகையால், நாடகந்தான் காணக்கூடாதவற்றை
யெல்லாம் பிரதியகூத்தில் காட்டக்கூடிய
அதிமனோவசீகரமான திவ்ய காவியமாம்”

- மகாகவி பாரதி